

BURMESE CLASSIC

တက္ကသိုလ်

လှောင်အောင်

ဆိုင်းတုံပွင့်လှိုင် ပလ္လေသံ

ဒုတိယသစ်ဟာလ

စာစဉ် - ၅

တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

သိုင်းတုံပွင့်လျှံ ပလွေသံ

စာစဉ် (၅)

BURMESE
CLASSIC

ဒို့တာဝန်အရေးအကြီးပျိုး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံး ညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေ T ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

အခန်း (၆၃)

ကျန်လှိုက်၏ ဧည့်ခံပွဲ

မိန်းကလေးသည် သူ့ဓားဖြင့် အမိန့်ပေးနိုင်သည်ကို တွေ့
 ကြရသောအခါ အလွန်တရာ ဝမ်းသာသွားသည်။
 စောစောကပလေ့သိသည် သူ့ဓားစွမ်းကို ပျက်ပြယ်စေခဲ့
 သည်။
 ယခုအခါ သူမသည် ဆန်ကွမ်းချိုကို ပြန်လည်ထိန်းချုပ်နိုင်
 ခဲ့ပြီ။
 သူမသည် အချိန်မဖြုန်းတော့ပေ။
 လှေကြီးပေ T သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။
 လှေကြီးပေ T သို့ ရောက်သောအခါ ဆန်ကွမ်းချိုအား လှမ်း
 အော်လိုက်၏။

၆ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

'လှေပေါ်ပြန်....'

သူ့မ၏အမိန့်ပေးခေါ် ယူသ် မဆေးမိကလေး၌ပင် လူရိပ်တစ်ခု လှေငယ်ပေါ်သို့ ပြေးလွှားခုန်ကန်လာသည်။

ထိုလူရိပ်ကား ယုမ်ရှောက်တည်း။

'အစ်ကိုကြီး'

သူသည် ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ဖန်မုဆရာတော်အကြား၌ ရပ်ကာ သူ့အစ်ကိုကြီးအား လှမ်းခေါ်၏။

သူ့အစ်ကိုကြီးက သူ့အား ဝေးမကြောင်ကြောင်ကြည့်နေ မှန်း တော့လိုက်ချသောအခါ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့အဆီပိတ်ဆေး မပြယ်သေးကြောင်း ရိပ်မိလိုက်၏။

ထူသည် ဖန်မုဆရာတော်အား သူ့အိမ်တောင်းပန်လိုက်၏။

'ကျုပ်အစ်ကိုကြီးဟာ သတိကောင်းကောင်း မရဘူးပါဘူး၊ သူ့ကို ဗွေမယူပါနဲ့'

ထက်မုဆရာတော်သည် အခြေအနေအားလုံးကို ဆုံးသပ်ကြည့်လိုက်၏။

ချင်းချန်ခားနှစ်ဖော်သည် သူ့တို့ကို ရေကုန်ရေခန်း တိုက်ခိုက်နေသည်။

ချင်းချန်ခား ဖထေသံ(၅) ၇

ဆန်ကွမ်းချိုလည်း ပြန်လည်လှုပ်ရှားတက်သွားပြီ။

ယုမ်ရှောက်ဆိုသည့်လူငယ်လည်း ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ။

အခြေအနေသည် သူ့တို့အတွက် အကောင်းဘက်မှာ မရှိတော့ပြီ။

ထူသည် ချင်းချန်ခားနှစ်ဖော်အား တိုက်ခိုက်နေရင်းမှ ဖောက်လှန်အား သတိပေးလေ၏။

'ခက်ကြီးဖောက်လှန်...ကျုပ်တို့ ကမ်းစပ်ပေါ်ပြန်တက်မှ ငြိမ်မယ်၊ အခြေအနေက လုံမလေးဝန်ဘက်က သာနေတယ်'

ဖောက်လှန်ကလည်း သဘောပေါက်သည်။

ချင်းချန်ခားနှစ်ဖော်နှင့် တိုက်ခိုက်နေသော်လည်း အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို အကဲခတ်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

'မုန်တယ် ဆရာတော်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထို့ ရန်ထု ဘာတော့ စီစဉ်နေသလဲတော့ မသိဘူး၊ သူ့အစီအစဉ်ကို ပြန်နားထောင်နိုင် ကောင်းမယ်နဲ့တူတယ်'

'ကောင်းတယ် ဒကာကြီး၊ ကျုပ်ကလဲ ဒါပဲ ပြောချင်နေတာပဲ'

တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

တက်မုဆရာတော်သည် လောကလေးပေါ်သို့ ရွေးဦးစွာ ခုန်ချသွားပြီး ဖန်မုဆရာတော်၏လက်ကိုဆွဲကာ ကျောက်တုံးမှ တစ်ဆင့် ကမ်းစပ်သို့ ခုန်တက်သွားသည်။

သူ့ နောက်မှ ဖေကုံးလျှန်လည်း တပ်ခေါက်နောက်ဆုတ်ပြီး ခုန်ချလာသည်။

မိန်းကလေးသည် တပ်ဆုတ်သွားသည့် တက်မုဆရာတော်၊ ဖန်မုဆရာတော်နှင့် ဖေကုံးလျှန်တို့ကို စိန်းစိန်းကြီးကြည့်နေသေ၏။

သူမလှေကြီး၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဖက်ဝိုင်းပမာလှည့်ပတ်နေ သည့်လောင်းလောကလေး ဆယ်နှစ်စင်းကိုလည်း အကဲခတ်သည်။

ကျန်လှိုက်ကုံးချုပ်ကြီးသည် သူမတို့အား ယခုထက် ပို၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်ရန် ထပ်မံအင်အားစုဆောင်းခြင်း ဖြစ်မည်ဟု သူမ တွက်ဆ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လောကလေးပေါ်၌လည်းကောင်း၊ လှေကြီး ပေါ်၌လည်းကောင်း မိမိတို့၏လူများသာ ရှိတော့သဖြင့် သိပ် စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် လောကလေးပေါ်သို့ခုန်ချလိုက်ပြီး ယွမ်ရွှောက် နှင့် ရင်ဆိုင်၏။

ရှင် စောစောက ဘယ်ကိုပြေးသွားတာလဲ?

'ကျုပ်ရဲ့ အဘဆရာကြီးကို သွားရှာတာဗျ'

'ရှင့်အဘ ဆရာကြီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ'

'ကျုပ်အစ်ကိုကြီးရဲ့ အဘဆရာကြီးပေါ့ဗျ'

မိန်းကလေးသည် ယွမ်ရွှောက်၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့် ၏။

ယွမ်ရွှောက် နောက်ပြောင်နေသည် ဟုတ်ကြောင်း သေ ချာသွား၏။

'ရှင်တို့က တစ်ဆရာတည်း တပည့်တွေပေါ့'

'အဘဆရာကြီးဟာ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဆရာပဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ဆရာလဲ သူပဲ'

'ရှင်တို့က ဘယ်ဂိုဏ်းကလဲ'

'ဘာဂိုဏ်းလဲ'

'ရှင်တို့ အဘဆရာကြီးဟာ သိုင်းဆရာကြီး ဟုတ်ဘူးလား'

'ဟုတ်တယ်၊ အဘဆရာကြီးကို ဘယ်သူကမှ မမီဘူး၊ အဘ ဆရာကြီးဟာ သိပ်တော်တယ်'

'ရှင်တို့မှာ တပည့်တွေ အများကြီးရှိမှာပေါ့?'

၄၀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

‘မရှိပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်’

သူမသည် ယွမ်းရွှောက်၏ ထူးခြားသောရုပ်ရည်နှင့် စကားပြောရာ၌ လေးလေးပင်ပင် ရှိပုံကို သတိပြုမိသည်။

ဘာမန်လူမျိုးနှင့် ပြောဆိုဆက်ဆံသလို မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြောဆိုဆက်ဆံ၍ မရကြောင်းကိုလည်း သတိပြုမိ၏။

တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဟု သူမ ထံသို့မရှိပါ။

သို့သော် ယွမ်းရွှောက်၏တော့တွင်းသားဘဝ ဇာတိကိုတော့ တွင်းဖောက်မည်နိုင်ခဲ့ပေ။

‘ရှင်နာမည်ကို ဘယ်လိုခေါ်သလဲ’

‘ယွမ်းရွှောက်’

မိန်းကလေး အံ့ဩသွားသည်။

ယွမ်းဆို သည်မှာ မျောက်အမည်ဖြစ်၏။

ဆိုင်းတုံပွင့်လျှံ ပလ္လေသံ ၅) ၁၆

လူ့ရုပ်က မျောက်ရုပ်နဲ့တူနေလို့ သူ့ကို ယွမ်းရွှောက်လို့ ခေါ်တာပဲ ဖြစ်မည်ဟုတော့နေ၏။

ယွမ်းရွှောက်က ဆက်ပြော၏။

‘ကျုပ်အစ်ကိုကြီးရဲ့ အမည်ကိုကော သိချင်သေးသလား၊ ကျုပ်အစ်ကိုကြီးရဲ့အမည်က ဆန်ကွမ်းချိုတဲ့’

‘ပွင့်အစ်ကိုကြီးရဲ့နာမည်ကို ကျွန်မ မသေးသေးဘူး’

‘မသေးလို့မရဘူး၊ ကျုပ်အစ်ကိုကြီးဟာ ကျုပ် အချစ်ဆုံး ဝတ္တရီလိပ်၊ သူ့ကိုမေးရမယ်’

‘နောက်ထပ် ရှင်ချစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ရှိသေးသလား’

‘ရှိတာပေါ့၊ ကျုပ်ရဲ့ အတန်ဆရာကြီးပေါ့ဗျာ’

မိန်းကလေးသည် ဆန်ကွမ်းချိုအား ထိန်းချုပ်နိုင်သမျှကာလပတ်လုံး ယွမ်းရွှောက်ကိုမျှ၊ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်း ခြံ၍ နားလည်သဘောပေါက်လာသည်။

သူမသည် ဓားကိုဝှေ့ ယမ်းပြီး ဆန်ကွမ်းချိုကို အမိန့်ပေး ထိုက်၏။

‘ရှင် လှေပေါ်ပြန်တက်လိက်ပါ’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဓားကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး လှေကြီးပေါ်သို့ ခုနိတ်သွား၏။

ယွမ်ရွှောက်မှာမူ လှေကလေးအပေါ်၌ ရုပ်ကာ ခုန်တက် သွားသည် သူ့အစ်ကိုကြီးအား ဝေးကြည့်နေ၏။

‘ရှင်ကော ဘာဖြစ်လို့တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေရစ်ခဲ့တာ လဲ၊ ရှင့်အစ်ကိုကြီး လှေပေါ်တက်သွားပြီ၊ ရှင်လဲ လိုက်တက် လေ၊ ဘာလဲ ကျွန်မတို့နဲ့အတူတူ မလိုက်ဘော့ဘူးလား’

မိန်းကလေး၏ ဆော်ဩသံကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ ယွမ် ရွှောက်မှာ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

တစ်ခလောက်လုံး၌ သူ့အခင်တူယ် အားထားရဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဆို ရှိ ဆန်ကွမ်းချိုတစ်ယောက်တည်းသာရှိရာ သူ့အနေဖြင့် အဘယ် မှာလျှင် မလိုက်ဘဲ ရှိပါအံ့နည်း။

‘လိုက်မှာပေါ့၊ ကျုပ်အစ်ကိုကြီး ရှိတဲ့နေရာမှန်သမျှ ကျုပ် လိုက်နေရမှာပဲ’

‘ဒီလိုဆိုရင် လှေပေါ်တက်လေ’

‘ကျုပ်အစ်ကိုကြီးကို အန္တရာယ် မပေးရဘူးနော်’

‘မပေးပါဘူး၊ ရှင့်အစ်ကိုကြီးကို ကျွန်မတို့က အားကိုးနေ ရတာရှင်၊ ရှင်မျက်မြင်ပဲလေ’

ယွမ်ရွှောက်သည် လှေပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားမလေတော့၏။

မိန်းကလေးသည် ဆန်ကွမ်းချို၊ ယွမ်ရွှောက်၊ တုထန်ဟိုနှင့် ချင်းချန်ခားနှစ်ဖော်တို့ကို လှေဝမ်းကြီးထဲဝင်ရန် အမိန့်ပေး လိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကမ်းနဖူး၌ ဂိုဏ်းချုပ်အိုယန်ထူး၊ ထန်ရွှင်၊ ကွမ်းစန်စဉ်၊ တက်မုဆရာတော်၊ ဖန်မုဆရာတော်၊ ဖေကု လျှန်၊ ဝမ်ကန်း စသည်တို့သည် ဝိုင်းဖွဲ့တိုင်ပင်နေ၏။

တက်မုဆရာတော်က....

‘အခု လော လော ဆယ်တော့ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြရင် ကောင်းမလဲ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပဲ အမိန့်ရှိပါ’

အိုယန်ထူး စကားမပြောပါ။

ထန်ရွှင်အား ကြည့်သည်။

ထန်ရွှင်က....

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးတွေ အားလုံး ဘာမှ စကားသောက်ကြရသေးဘူးဆိုတာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သိရှိပြီးသား ဖြစ်ပါတယ်၊ ယာယီဌာနချုပ်ကို လိုက်ပြီး အနားယူကြဖို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုယ်စား ကျုပ်ကပဲ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်’

ထိုစကားကို ညဉ့်သည်အားလုံး သဘောပေါက်ကြ၏။

အိုယန်ထုနှင့် ထန်ရွှင်တို့သည် မိန်းကလေးကိစ္စ၊ ကျွန်ုပ်
ဝမ်းကွဲကို အေးအေးဆေးဆေးတိုင်ပင်ရန် ဤသို့ဖိတ်ခေါ်ခြင်း
ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဖေကုံးလျှန်သည် တပင်တိုင် ရွက်လှေကြီးကိုကြည့်ပြီး
စိတ်ပူပန်စွာပြော၏။

ကျွုပ်တို့ ဒီကထွက်ခွာသွားတဲ့ အချိန်မှာ ဟို မိန်းမဆိုး
ကလေးကလဲ ဒီကထွက်ခွာသွားလိမ့်မယ်၊ သူ့ကို နောက်ထပ်
ဖမ်းမိဖို့ မလွယ်တော့ဘူးဗျ။

အိုယန်ထုလည်း ထိုလှေကြီးကို လှမ်းကြည့်၏။

နောင်ကြီး ဖေကုံးလျှန် ဒီအထွက်တော့ စိတ်ချပါ။ ဒီမိန်း
ကလေး မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအပြင်ဘက် ထွက်ပြေးလို့လဲ ကျွုပ်လှ
တွေ့ရဲ့ မျက်စိအောက်က မလွတ်နိုင်ပါဘူး။ တကယ်လို့ တိုက်ကြ
ခိုက်ကြမယ်ဆိုရင်လဲ ကျွုပ်တပည့် ရေသူရဲ လေးဆယ်ရှစ်ယောက်
က ဝိုင်းပြီး တိုက်ခိုက်ကြပါလိမ့်မယ်၊ သူဘယ်သို့မှ မလွတ်ပါ
ဘူး။

ထန်ရွှင်က....

ကျွုပ် အမြင်တော့ ဒီလှေကြီးဟာ ခလေးငါးနာရီအတွင်း
လွှပ်ရှားဦးမယ် မထင်ဘူး။

ဖေကုံးလျှန်က စူးစမ်းလိုက်၏။

ဘာကြောင့် မထင်တာလဲ

မိန်းကလေး လှေကလေးပေါ်ကနေ လှေကြီးပေါ် တက်
သွားတာ ကြာပြီဗျ။ ခုဆက်ထို လှေကြီးဆီက လှုပ်ရှားမှုမတွေ့
ရသေးဘူး။

ဘာသဘောလဲ

တစ်ခုခုကို စောင့်နေတဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ

စစ်ကူများလား

ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ဂိုဏ်းက အကြီးအကဲတစ်
ဦးဦးကို စောင့်နေတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်

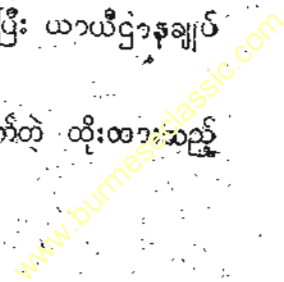
ဖေကုံးလျှန် နှုတ်ဆိတ်သွား၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုနှင့် ပညာရှိထန်ရွှင်တို့သည် ဤမိန်း
ကလေးကို လက်လွတ်ခံမည်မဟုတ်ဟု ယုံကြည်သွား၏။

ထိုအကြောင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်လူဂိုဏ်း၏ ယာယီဌာနချုပ်သို့
တိုက်ပါအနားယူရန် အားလုံးသဘောတူညီလိုက်ကြသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုက ဦးဆောင်ပြီး ယာယီဌာနချုပ်
သွားကြသည်။

မကြာမီ အချိန်အတွင်းမှာပင် သစ်ခက်တဲ့ ထိုးထားသည့်
နေရာသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

၁၆ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးများအောက်၌ ဝါးစေ့များကို စားပွဲမမာ စင်များရှိကံထား၏။

ထိုစားပွဲများပေါ်၌ အရက်နှင့် ဟင်းလျာများ၊ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပြင်ဆင်ထားသည်။

တောထဲ တောင်ထဲ ဤသို့ ပြင်ဆင်ထားနိုင်သည်မှာ အံ့ဩစရာပင်။

ဝမ်းကန်းက တအံ့တဩ ချီးကျူးသည်။

အား...ကျန်လှဂိုဏ်း မလုပ်နိုင်တဲ့အရာဆိုလို့ တာမှမရှိတကလား

သူ့စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယန်ထုံ ပြုံးမိသည်။

'မိတ်ဆွေ ဝမ်းကန်း...အဲဒီစကားကတော့ ကျန်လှဂိုဏ်း အလွန်အကျွံ ချီးကျူးလိုက်တာပဲ၊ ကျန်လှဂိုဏ်းဟာ မိတ်ဆွေထင်သလောက် မစွမ်းသေးပါဘူး။ စွမ်းရင် ဟိုလို့မလေးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို အခု ဖမ်းခေါ်လာနိုင်မှာပေါ့ဗျာ'

သူတို့ တဲ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျန်လှဂိုဏ်းသားများ ကျီးကျွတ် တွေ့ရ၏။

အခြား မမြင်ကွယ်ရာ အရပ်များ၌ မည်မျှအထိ ကင်းချထားမည်ကို ဝမ်းကန်းတို့ မခန့်မှန်းနိုင်ကြချေ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ သွားလေရာနောက်၌ သံမဏိကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦး အမြဲတမ်း ထက်ကြပ်မကွာ ပါရှိသည်။

ဖေကူးလျှန်သည် ထိုနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး အိုယန်ထုံအား မေးလိုက်၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး နောက်ပါးက ထက်ကြပ်မကွာလိုက်နေတဲ့ လူနှစ်ဦးဟာ သံမဏိကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦးလား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကဲ...အရက်ကော အစားအသောက်ကော အပြည့်အစုံ စီစဉ်ထားပါတယ်၊ ဧည့်သည်တော်အားလုံး ဓားသုံးကြပါ'

တက်မုဆရာတော်က....

'အရက်ကိုတော့ ခွင့်လှုတ်ပါ ဒကာကြီး၊ ကျုပ်ထွိုက ဘုန်းကြီးဆိုတော့ အရက်နဲ့ လုံးဝမအပ်စပ်ဘူး'

အိုယန်ထုံက ကပျာကယာ တောင်းပန်သည်။

'သည်းခံပါ ဆရာတော်...သည်းခံပါ၊ တပည့်တော် သူတို့ မေ့သွားပါတယ်'

အိုယန်ထုံသည် တက်မုဆရာတော်နှင့် ဖန်မုဆရာတော်၏
ရှေ့မှ အရက်အိုးများကို ဖယ်ရှားပစ်တော့သည်။

အစားအသောက်များကို ပြည့်တင်းပေးမည့် ကျွန်လူဂိုဏ်း
သားများနှင့်သံဃာကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦးမှာ ပျာပျာသလဲဖြစ်သွား
ပြီး စားပွဲပေါ်မှ အရက်အိုးများကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ
ဧကိုင်မီ အရေးတကြီး ဖယ်ရှားကြလေ၏။

အရက်အိုးများ ရှင်းလင်းသွားသောအခါမှ စားသောက်
ရင်း စကားစမြည် ပြောဆိုကြသည်။

ထန်ရွှင်က...

အခု နောင်ကြီးတို့ ကျုပ်တို့ တွေ့ရတဲ့ ရန်သူဟာ သေးသေး
ကွေးကွေး ရန်သူမဟုတ်ပါဘူး။ သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို
ခြိမ်းခြောက်နေတဲ့ ရန်သူကြီးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

တက်မုဆရာတော်က ဝင်ထောက်၏။

လုံမလေးဝန်ဟာ ဘယ်အဆင့်လောက် ပိုမဲသဲ။

‘ဪ...ဆရာတို့က ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းက လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီး
ကွမ်းစန်စင်နဲ့ မိတ်ဆွေကြီး ဝမ်ကန်းတို့ တွေ့ကြုံခဲ့တဲ့ အတွေ့
အကြုံကို မသိရသေးဘဲ ရုံနေပုံရတယ်။’

လေ့ ကျင့်ရေးမှူးကြီး ကွမ်းစန်စင်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို
ယန်ထုံအား ဂါရဝဖြင့် ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီးအတွင်း

သွင်း ညသိမ်းငှက် ဝမ်ကန်းတို့ တွေ့ကြုံခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်
များကို ပြန်လှန်ပြောပြလေ၏။

ကွမ်းစန်စင်၏စကားဆုံးသောအခါ ထန်ရွှင်ကရှင်းပြလေ၏။

‘ကွန်လုံဝမ်ဆိုတဲ့လူဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ရန်သူကြီးဆိုတာ သေချာ
မပြီ။ မိန်းကလေးကတော့ သူ့လက်ထောက် အဆင့်ဆိုတာ
အိမ်မှန်းနိုင်ပါတယ်။’

တက်မုဆရာတော်က ကွမ်းစန်စင်အား လှမ်းမေး၏။

‘ခဏကြီး ကွမ်းစန်စင်...အဲဒီကွန်လုံဝမ်ဆိုတဲ့လူရဲ့မျက်နှာ
တို့ မမြင်လိုက်ရဘူးလား။’

ကွမ်းစန်စင်မှာ မသက်မသာ ဖြစ်သွားသည်။

‘ပြောရရင်တော့ ရှက်စရာ ကောင်းလှပါတယ် ဆရာတော်။
ဒီဒီလူ အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားတယ်ဆိုတာပဲ တပည့်တော်
သိလိုက်ပါတယ်။ သူ့မျက်နှာကို လုံးဝ မသွားမြင်လိုက်ရပါဘူး။
ဘုရားကျောင်းပျက်ထဲက ပြေးထွက်သွားတာကလဲ အလွန်ပဲ
ထွန်မြန်လှပါတယ်။ မီးခိုးတွေ လေထဲ လွင့်သွားတဲ့အခိုင်း
ပါပဲ။’

ဝမ်ကန်းလည်း ထရပ်ကာ ထောက်ခံရှင်းပြသည်။

‘မုန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ နောင်ကြီး ကွမ်းစနစ်စင်အတူ နတ်ရုပ်ကြီးနောက်ကနေ ချောင်းကြည့်ခွဲပါတယ်၊ ကွန်လုံဝမ်းဆိုတဲ့လူရဲ့ မျက်နှာကို လုံးဝ မမြင်တွေ့ခဲ့ရပါဘူး’

ကွန်လုံဝမ်းဆိုသူသည် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်တတ်သူဆိုသည်မှအပ အခြား မည်သည့်ထူးခြားချက်မျှ မတွေ့ကြရပေ။

ထန်ရွှင်က ဝင်၍ရှင်းသည်။

‘ကွန်လုံဝမ်းဆိုတဲ့ အမည်ဟာ သိုင်းလောကထဲ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာတာ လေးငါးခြောက်နှစ် ရှိနေပြီ၊ ကွန်လုံဝမ်းဘယ်သူလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး၊ အဲဒီအချက်ကိုက ကွန်လုံဝမ်းဟာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေတယ်’

ဖေကူးလျှန်သည် အတွေးအခေါ်သမား မဟုတ်သဖြင့် ထန်ရွှင်၏စကားကို နားမရှင်းပေ။

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဗျ၊ အကျယ်ချဲ့ခေါ်ပါဦး’

‘ဒီလိုပါ၊ သိုင်းလောကထဲမှာ ကျော်ကြားလာတဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမဆိုသိုင်းသမားတွေမြင်ဖူးလာကြတာပဲ၊ မြင်ဖူးမှလဲအကောင်အမည်နဲ့ ခြိပ်နဲ့ကျော်ကြားမှာပေါ့၊ အခုတော့ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ လူသိကျော်ကြားလာတယ်၊ သူ့ကို ဘယ်သူမှမမြင်ဖူးကြဘူး၊ အခုတော့အမှန်ပဲ’

‘အဲဒါလိုသူဟာ ဒီလောက် လျှို့ဝှက်နေရလား၊ မကောင်းတဲ့ ကြံအစည်ရှိလို့လျှို့ဝှက်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားတာပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့...ကျုပ်သဘောပေါက်ပါပြီ’

‘အစ်ခုရှိတယ်၊ ကွန်လုံဝမ်းကျော်ကြားလာပေမယ့် ယွင်ကြိုဆိုတဲ့သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်တော့ ပျောက်ကွယ်နေခဲ့တယ်၊ ယွင်ကြိုလိုပျောက်ကွယ်တာ ဒီကွန်လုံဝမ်းနဲ့ ဆက်စပ်နေတာလို့ ကျုပ်တို့ မုန်းဆ တွေးတောလို့ရတယ်’

ထိုအခါ ဝမ်းကန်းက ဝင်ပြော၏။

သူသည်လည်း ဓားပြတစ်ဦးဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ နေရာမှာ စပ်စပ်စုစု ရှိသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

‘ယွင်ကြိုလိုဟာ အမြဲတမ်းလိုလို ခရီးထွက်တတ်တယ်၊ ခရီးထွက်တဲ့အခါတိုင်း သူ တပည့်အကျော်အမော်တွေကိုပါ တစ်ပါးတည်းခေါ်သွားလေ့ ရှိတယ်၊ သူ တစ်နေရာရာကို ခရီးလှန်နေအတွက် သိုင်းလောကထဲက ပျောက်ကွယ်နေတာ ဖြစ်ချင်တယ်’

ထန်ရွှင်က....

‘သိုင်းသမားကြီး ယွင်ကြိုလိုဟာ အင်မတန် ဖော်ရွေလို့လဲလို့ အတောအမှန်ပဲ’

၂၂ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

တက်မုဆရာတော်က ခေါင်းခါ၏။

'သုဟာ အပေါ်ယံ ချိုသလောက် အတွင်းက တက
ကောက်ကျစ်တဲ့လူလို့ အများကပြောကြတာပဲ၊ ဖြေခွေးစဉ်း
လို့ ခေါ်ကြသေးတယ်မဟုတ်လား'

ထန်ရှင်အံ့ဩသွားသည်။

တက်မုဆရာတော်က ဆက်ပြောသည်။

'သုဟာ ဖော်ဖော်ရွှေရွှေနေပေမယ့် ကျန်နန်သိုင်းလော
ကြီး တစ်နဲ့လုံးကို ချယ်လှယ်နေတဲ့လူလို့ သိုင်းသမားတိုင်း
ပြောကြတာပဲ'

ထန်ရှင် ရယ်သည်။

'ဒါနဲ့တော့ သူ့ကို လူဆိုးလို့ ပြောလို့ မရသေးဘူးနဲ့
တယ်၊ သူ့ကို ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းကောင်းနဲ့ ပြုပြင်မယ်
ယွင်ကြိုလို့ဟာ သူ့ရဲ့ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာမယ်လို့ပါ'

ဖေကိုးလျှန်က....

'ဒါဖြင့်လဲဗျာ၊ ဘာတွေ့ရည်ရှည်ခင်းဝေးပြောစရာလို့
သုလဲ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုနဲ့ ယွင်ကြိုလို့ ရင်းနှီး
မဟုတ်လား၊ စာတစ်စောင်ရေးပြီးဖိတ်ခေါ်လိုက်ရင် ပြီး
ဥစ္စာ'

အိုယန်ထု ခေါင်းညိတ်၏။

'ကောင်းပါတယ်၊ ကျုပ် စာတစ်စောင်ရေးပြီး ပေးခိုင်း
လိုက်ပါ့မယ်'

သူသည် နောက်သို့လှည့်၍ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

'ပေါ့ကုန်းပေါင်...ငါစာရေးမယ်'

ပေါ့ကုန်းပေါင်မှာ လွန်စွာအကင်းပါးသည်။

အိုယန်ထု အမိန့်ပေးနေစဉ် အတောအတွင်း စာအဝသို့
ပြန်ရောက်နေပေပြီ။

စာရေးတော့ဆိုကတည်းက လိုအပ်သောပစ္စည်းများ သွား
ယူခြင်းဖြစ်သည်။

သူပြန်ထွက်လာသောအခါ ကလောင်တံ၊ မင်အိုးနှင့် စာ
ရွက်များပါလာ၏။

အိုယန်ထု သည် စာလေးငါးကြောင်း ကောက်ရေးလိုက်
သည်။

စာအိတ်တစ်အိတ်တွင်ထည့်ကာ ပေါ့ကုန်းပေါင်၏ လက်ထဲ
ပေးအပ်လိုက်၏။

ပေါ့ကုန်းပေါင်သည် စာကိုလက်ခံယူရင်း....

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...အကယ်၍ ယွင်ကြိုလုံကို မတွေ့ခဲ့ရင်ကော ခင်ဗျာ၊ ဘယ်သူ့ လက်ဆဲးပေးအပ်ခဲ့ရမလဲ၊ အိမ်နဲ့ပါ ခင်ဗျာ'

'သူ့ဇနီးကိုဖတ်ခိုင်းလိုက်၊ အကျိုးအကြောင်း နားဆောင် လာခဲ့'

'ဟုတ်ကဲ့...အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါမယ်ခင်ဗျာ'

ပေါ့ကုန်းပေါင် ပြေးထွက်သွားသည်၊

ပေါ့ကုန်းပေါင် ပြေးထွက်သွားပုံ လျှင်မြန်လှသည်၊

သိုင်းသမားတိုင်း အံ့ဩကြသည်။

ဖေကူးလျှန်က....

'ဪ...ဒါကြောင့်လဲ သူတို့ကို နတ် ခြေမြန်တော်လို့ ခေါ်ကြသေးတာကိုး၊ သူတို့ အကြောင်းမဲ့ ကျော်တာမဟုတ်ပါ ကိုး'

အိုယန်ထုံက မြုံး၍ပြောသည်။

'အကြောင်းမဲ့ ကျော်တာပါဗျာ'

'သူတို့ ဒီသတင်းကို ဘယ်အချိန်လောက် ပြန်ယူခဲ့မလဲ'

'ည နှစ်ချက်တီးလောက်ဆိုရင် ပြန်ရောက်နိုင်တယ်'

ဖေကူးလျှန် အံ့ဩသွားလေသည်။

'ဘုရားရေ...ဒီလောက်ခဝေးကွာတဲ့ခရီးကို သူ ဒီလောက် မြန်မြန်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား'

အိုယန်ထုံက မြုံး၍ ပြော၏။

'သွားနိုင်ပါတယ်၊ မယုံရင်စောင့်ကြည့်ပေးဗျာ'

တတ်မုဆရာတော်က....

'ယွင်ကြိုလုံကိစ္စကို အသာ ဘေးဖယ်ထားလိုက်ကြပါ၊ ယုံ လုံမလေးဝန်ကို ဘယ်လို ဖမ်းဆီးကြမယ်ဆိုတာ ညှိနှိုင်းရင် ကောင်းမယ်နဲ့တူတယ်'

ထန်ရွှင်က ရှင်းပြသည်။

'အခု ပုံစံအတိုင်း ဝင်ဖမ်းရင်တော့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်အပြင်း အဆန် ခက်ရာကြလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့ခက်ရာရပြီးမှ သူတို့ကို ဖမ်းနိုင်လိုက်တော့ အလကားပါပဲ၊ ကုန်လုံဝမ်းသိပ်သဘောလျှ သွားလိမ့်မယ်'

တတ်မုဆရာတော်က မေး၏။

'ဒကာကြီးထန်ရွှင်က ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ'

'တပည့်တော်ကတော့ ရေသုရဲ လေးဆယ့်ရှစ်ယောက်ကို အသုံးပြုပြီး သူတို့လှေဝမ်းကို ရေအောက်က မောက်ခိုင်းမယ် ကြံတာပဲ။ ပြီးမှဖမ်းမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ ဒါကို ခဏ ဘေးဖယ်ထားပါလေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိန်းကလေးဟာ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ အရိပ်ဖြစ်နေတာ အရိပ်နောက်ကို လိုက်ရင်း အကောင်တွေနိုင်လို့ပါပဲ'

တက်မုဆရာတော်နှင့် ဖန်မုဆရာတော်တို့သည် ထိုအချက်ကို လက်ခံကြ၏။

'ဒါလဲဟုတ်တာပဲ'

ထန်ရွှင်က....

'အဲဒါက လိပ်အရေးမကြီးဘူး၊ အရေးကြီးတာက ဆရာ တော်တို့နဲ့ နောင်ကြီး ဖေကူးလျှန်တို့ အဆိပ်မိနေတဲ့ ကိစ္စပဲ။

တက်မုဆရာတော်က ခေါင်းညိတ်၏။

'ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုချိန်မှာတော့ ဘာမှမလုပ်နိုင် သေးဘူး။ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ကို ရောက်ပြီးတဲ့အခါကျမှ ပဲ ကုသရတော့မယ်'

ဖေကူးလျှန်မှာ ပြုံးနေသည်။

သွန်ထန်ရွှင် သဘောထားကွဲပြားခဲ့သော အဆိပ်ကိစ္စသို့ တစ်ဖက်ပြန်လည် ဆွေးနွေးမိလေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထန်ရွှင်က ဆက်၍ ရွှင်းပြ၏။

'ဆရာတော်တို့အနေနဲ့ အဆိပ်ကို လုံးဝ မကုနိုင်သေးရင် အဆိပ်တားဆေးစားထားဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါမှ လုပ်စရာ ရှိတာကိုလုပ်နိုင်ပြီး ကိုယ့်ဂိုဏ်း၊ ကိုယ့်ဌာနချုပ် ရောက်ရင် ကိုယ့်အသက်ကို ပြန်ကယ်နိုင်မယ်'

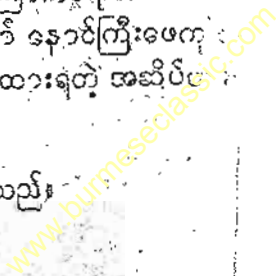
ညသိမ်းငှက်ခမ်းက ဝင်၍ တောင်းပန်သည်။

'ဆရာကြီးထန်ရွှင်၊ အဆိပ်ပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့ နည်းနည်းပါးပါးသိချင်ပါတယ်။ အခွင့်ကြုံကြိုက်တုန်း ရွှင်းပြ ပါလားခင်ဗျာ'

ထန်ရွှင် ခေါင်းညိတ်၏။

'အဆိပ်ရဲ့သဘောက အင်မတန် ကြံ့ခိုင်ရာ ကောင်းတယ် အဆိပ်နှစ်ခုပူးပေါင်းပြီး ပိုအစွမ်းထက်သွားတဲ့ အဆိပ်မျိုး သလို ပူးပေါင်းပြီးမှ အစွမ်းပြယ်သွားတဲ့အဆိပ်မျိုးလဲ ရှိတယ်။ သူ့ချည်းပဲ ထိမိကိုင်မိရင် ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် အပူနဲ့ ရေခဲနဲ့ တွေ့ပြီး အစွမ်းပြတတ်တဲ့ အဆိပ်လဲရှိတယ်။ အနံ့အရသာ မရှိဘဲ အောင် ဖော်စပ်ထားတဲ့အဆိပ်ကတော့ ကြောက်စရာအကောင် ဆုံးပဲ။ တက်မုဆရာတော်၊ ဖန်မုဆရာတော် နောင်ကြီးဖေကူး လျှန်နဲ့ လေကျင့်ရေးမှူးကြီးတို့ အမိခံထားရတဲ့ အဆိပ်ဟာ အဲဒီအဆိပ်မျိုးပါပဲ'

တက်မုဆရာတော် အံ့အားသင့်သွားသည်။

၂၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကျုပ်တို့လေးယောက် အဆိပ်ခါးနေတာကို ဒကာကြီးထန်ရှင် သိနေတာ လိပ်အုံဩစရာကောင်းတာပဲ၊ ကျုပ်အကြောင်းတော့ ဘုရားကြောင်းပျက်ထဲမှာပြောပြလို့ ဒကာကြီးသိပြီးသားတာ ထားပါသော့၊ ဒကာကြီးဖေကူးလျှန်နဲ့ ဒကာကြီးကွမ်းစန်စံင် တို့ဟာ ခုထက်ထိ အဆိပ်ခါးတုံ့ပြန်မှုကို မခံရသေးဘူး၊ ဒါတောင် ဒကာကြီးက သေချာပေါက်ပြောနိုင်တာ သိပ် အံ့ဩစရာ ကောင်းတာပဲ

ထန်ရှင်က ခေါင်းယမ်း၍ ရယ်မောလိုက်လေ၏။

အခန်း (၆၄)

ထက်ဦးသောရန်သူ

'ဟို လုံမလေးဝန်ဟာ ဝမ်ဂေဟာထဲက ခန်းမဆောင်ကြီး ထဲက သေစာရင်း မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲမှာ လက်မှတ်ရေးထိုးခိုင်း ခဲ့တယ်လို့ လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီး ကွမ်းစန်စံင်က ကျုပ်တို့ကို ပြန် ပြောပြခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီအဖြစ်အပျက် အမှန်ပါပဲသားဗျာ'

'အမှန်ပါ၊ အမှန်ပါပဲ'

အားလုံးက ဝိုင်းဝန်းထောက်ခံကြ၏။

'အဲဒီစကားကို ကြားလိုက်ပြီးကတည်းက ဆရာတော်တို့ အားလုံး အဆိပ်သင့်ကုန်ပြီဆိုတာ သိလိုက်မိတာပါပဲ'

ထိုအခါကျမှ သိုင်းသမားကြီးများ ရိပ်မိကြတော့သည်။

‘နားလည်ပါပြီ၊ ကလောင်တံမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စာရွက်တွေမှာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် မမြင်ရတဲ့အဆိပ်တွေ သုတ်လိမ်းထားလိုက်မယ်လို့ ဆိုလို
တာမဟုတ်လား’

တက်မုဆရာတော်၏အမေးစကားကို ထန်ရွှင်က ခေါင်း
ညိုထိုက်ပြန်လဲ၏။

‘မှန်ပါသယ်၊ တပည့်တော်က အဲဒီလို ထင်မှတ်ထားပါတယ်၊
ဆရာတော်တို့ကို လာပင့်ဖိတ်ရင်း ဘုရားကျောင်းပျက်ထဲမှာ
တွေ့တော့ အရှင်ဘုရားကတောင် အတွင်းအားလေ ကျင့်ရင်း
တစ်စုံတစ်ခုတားဆီးထားတယ်လို့ ပြောသေးတယ်မဟုတ်လား၊
ဒီတော့ ပိုသေချာသွားတာပေါ့’

တက်မုဆရာတော်က မေးမြန်းသည်။

‘ခကာကြီးဆီမှာ အဆိပ်ခြေဆေးများ ရှိနေမလား’

‘တပည့်တော်ဟာ ဆေးကျမ်း၊ အဆိပ်ကျမ်း တော်တော်
များများကို ဝေ့လာခဲ့ပါဇာယံ၊ ဆရာတော်တို့မိထားတဲ့ အဆိပ်
ကို လုံးဝပြေပျောက်စေမယ်လို့ အာမခံခိုင်ပေးမယ့် တစ်ကိုယ်
လုံးကို မပျံ့နှံ့အောင်တော့ တားဆီးစေနိုင်မယ်လို့ အာမခံနိုင်ပ
တယ်’

ထူသည် အိတ်အတွင်းမှ ပုလင်းဖြူတစ်လုံးကို ထုတ်ယူပြီး
ဆေးလုံးအချို့ကို လက်ပေါ် သို့သွန်ချလိုက်တာ အဆိပ်မိထားဝ
အားလုံးထံသို့ သက်ပြန့်ပေးသည်။

တက်မုဆရာတော် အပါအဝင် လူအားလုံး တစ်လုံးစီ လှမ်း
ထွက်ကြ၏။

‘ဒီဆေးလုံးကလေးတွေကို ရဲရဲသာသုံးဆောင်ကြပါ၊ ကျုပ်
အနေနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ လုပ်ကြံဖို့ အကြောင်းမရှိဘူးဆိုတာ အား
ခံ အသိပါပဲ’

‘ဟာ...ခကာကြီး အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့အစီအစဉ်တွေက
မိမိဆွေတွေပဲဥစ္စာ’

တက်မုဆရာတော်က ဆေးလုံးတစ်လုံးကို လှမ်းယူမျှီချလိုက်
ဖြင့် ကျန်လူများလည်း တစ်လုံးစီ ကောက်ယူမျှီချလိုက်၏။

‘ကောင်းတယ်၊ ဒီဆေးကိုသောက်ရင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ပေါ့ပေးရပါဇာယံ၊ ဆရာတော်တို့လူစုကတော့ ဝါခွင့်ကြီးသိုင်း
များတွေချည်းဖြစ်လို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး၊
အတွင်းအားကျင့်စဉ် ကျင့်ပေးရုံနဲ့ အဆိပ်က တစ်ကိုယ်လုံးကို
နှံ့သွားနိုင်ပါတယ်’

ဆရာတော်က ပြုံးပြီး ခေါင်းညိုထိုက်၏။

သူကိုယ်တိုင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး အတွင်းအားလေ ကျင့်မှု
သာအခါ အခြားလူများကလည်း ဆရာတော်ကဲ့သို့ပင် ချက်
မှန်းလိုက်လုပ်သည်။

ချက်အောက်မှ အပူလုံးတစ်ခု တဖြည်းဖြည်းတက်လာပြီး တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားကြောင်း အဆိပ်မိသူတိုင်း ခံစားသိရှိ လိုက်ကြရသည်။

ထန်ရှင်သည် သူ၏ဆေးပုလင်းလေးကို တယုတယ ပြန်လည် သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

အဆိပ်မိသူများအားလုံး၏မျက်နှာကို အကဲခတ်လိုက်သော အခါ လူတိုင်းလူတိုင်း၏မျက်နှာ၌ ပန်းရောင်လွမ်းလာကြောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့် အဆိပ်ဖြေဆေး အစွမ်းပြလာပြီဖြစ်ကြောင်း ခိုင်ခံ့ လိုက်သည်။

ထိုအချက်ကို အဆိပ်မိသူများ သဘောပေါက် မပေါက် မသိနိုင်သဖြင့် ထန်ရှင်က ခပ်ဖြည်းဖြည်း မေးလိုက်၏။

'ဆရာတော်...ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အပူလုံးတစ်ခု ကြွတက်လာ တာကို မခံစားရဘူးလား'

ဆရာတော်က မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်၏။

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

'မှန်ပါတယ်၊ ခံစားရပါတယ်'

'မကြောက်ကြပါနဲ့၊ အဲဒါ တပည့်တော်ရဲ့ အဆိပ်ဖြေဆေး အဆိပ် ရင်ဆိုင်ထိပ်တိုက်တွေ့တဲ့ သဘောပါပဲ၊ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း

အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်လာပါတယ်၊ ထမင်းအိုး တစ်လုံး တွက်ပြီးတဲ့ အချိန်လောက်မှာ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ မူလအတိုင်း ပြန် ကောင်းသွားပါလိမ့်မယ်'

ဖေကူးလျှန်၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း ခံစားရချက်မှာ အခြား များထက် ပြင်းထန်သည်။

သူ၏အတွင်းအားသည့် တက်မဆရာတော်လောက်မကောင်း သော်လည်း အကြောင်းဟစ်စုံတစ်ခုကြောင့် အဆိပ်ကို ပို၍ ခိုင်ခံ့ထားနိုင်ခဲ့၏။

ထိုအကြောင်းကြောင့် သူ့ကိုယ်စိုင် အဆိပ်မိသည်ဟု မယုံ ခြင်းဖြစ်နေသည်။

ယခုခံစားရသည့် အပူဓာတ်မှာ အတော်ကလေး ပြင်းထန် သောဖြင့် လုံမလေးဝန်၏ အဆိပ်ဓာတ်မမိ။

ထန်ရှင်၏အဆိပ်ဖြေဆေးကတော့ ဒုက္ခပေးပြီဟု ဖေကူး လျှန် ယူဆမိသည်။

ဖေကူးလျှန်သည် ထန်ရှင်အား ဒေါသ အရိပ်အယောင် မှားပေါ်နေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

'နောင်ကြီးထန်ရှင်...ခင်ဗျားရဲ့ အဆိပ်ဖြေဆေးဟာ အထက် လေး အပူဓာတ် ပြင်းထန်နေတယ်၊ ဒါကို အဆိပ်ဖြေဆေးလို့ ယူရမှာ ခပ်ခက်ခက်ပဲ'

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ပြော၏။

'နောင်ကြီး ဖေကူးလျှန်...လုံမလေးဝန်ရဲ့ အဆိပ်ကို ခံရတုန်းက ဘယ်လိုမှ မခံစားကြရဘူး မဟုတ်လား၊ အဆိပ်ခေါင်းမြီးခြုံပြီး ဝင်တတ်တယ်၊ အဆိပ်ဖြေဆေးကတော့ ပြောပြောင်တင်းတင်းပဲ ဝင်တတ်တယ်။ အဆိပ်က ဖရီးသားက အဆိပ်ဖြေဆေးက ရှိသားတယ်။ အဆိပ်က ခုချက်ချင်း မပေးဘူး။ သိုးကလေးတစ်ကောင်လို ငြိမ်နေမယ်။ နောက်တစ်လောက်လဲ ကြာရော ကျားဆိုးလို သောင်းကျန်းလို့မကျပ်ရဲ့ အဆိပ်ဖြေဆေးကတော့ ခင်ဗျားတို့ ခန္ဓာကိုယ် ဝင်ဝင်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းလိမ့်မယ်။ ကျားဆိုးလို သောင်းကျန်းလိမ့်မယ်။ ဒါကတော့ သူ သောင်းကျန်းချင်လို့ သောင်းကျန်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ပုန်းလျှိုးကွယ်လို့ ဝင်ခိုနေတဲ့အဆိပ်ကို ထိုးနှက်သိုက်ခိုက်နေတာပါ'

ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြပြီးနောက် သူ မျက်နှာမှအပြုံး ပျောက်သွားသည်။

'နောင်ကြီး ဖေကူးလျှန်...ကျုပ်ဟာ သူတစ်ပါးကို ကူညီကြိုးစားတယ်။ ခုကွပေးဖို့ မကြိုးစားပါဘူး။ ကျုပ်ကို အကြည်မဲ့တဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့ မကြည့်သင့်ဘူး။ မယုံကြည်ခဲ့အခါကတည်းက ကျုပ်ရဲ့အဆိပ်ဖြေဆေးကို မလောက်သင့်ဘူး'

ဖေကူးလျှန်သည် ထန်ရွှင်အား စကားဖြင့် ချေပခြင်းမရှိ ထန်ရွှင်၏ 'ဆန်ရင်ကြော' သို့ လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်လိုက်

ဆန်ရင်ကြောမှာ လူ့ခန္ဓာကိုယ်၏ ချက်ကောင်းနေရာဖြစ်၏။ ဆရက်ရွက်၊ အူမ၊ အသည်းသွေးကြော စသည့် သုံးနေရာသည် နေရာဖြစ်သည်။

အလွန်တရာ အရေးကြီး၏။

ဖေကူးလျှန်က မမျှော်လင့်ဘဲ အကြောထိုး ပိတ်လိုက်ခြင်းနှင့် ထန်ရွှင်ခမျာ ချက်ချင်းရေခဲရေထဲ တစ်ကိုယ်လုံး အစိမ့်မိလို့ ဖြစ်သွားပြီး တခိုက်ခိုက် တုန်လှာတော့သည်။

မျက်နှာမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း သွေးဆုတ်ဖြူလာ၏။

မိန်းမျှပ်ကြီး အိုယန်ထုံ၏မျက်နှာမှာ ဆေးနီဖြင့် ဖျန်းဆက်သလို ရဲခနဲဖြစ်သွား၏။

သို့သော် ချက်ချင်းပင် သွေးရောင်ပြန်ကျသွားသည်။

ဆိုနောက်...

အလွန်တရာ အေးစတ်သည့်လေသံဖြင့် ဖေကူးလျှန်အား ပြောလေ၏။

'နောင်ကြီး ဖေကူးလျှန်...မိတ်ဆွေအဖြစ် ဆက်ဆံတဲ့လူကို အညံ့ပေးအပ်တဲ့တန်ဖိုးက ဒါပဲလား'

ဖေကူးလျှန်၏အပြုအမူမှာ အလွန်တရာစော်ကားသည့် အပြုဖြစ်သည်။

၉၆. တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ကျွန်လူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအပါအဝင် ထိပ်သီးသိုင်းသမား
အားလုံးရှေ့မှောက်၌ အဆိပ်ဖြေဆေးပေးသူ ပညာရှိ
အား အကြောင်းပေးခြင်းမှာ ကျွန်လူဂိုဏ်းကို စော်ကားခြင်း
ဖြစ်တော့သည်။

ဖေကူးလျှန်ကမူ မည်သူ့ကိုမျှ အရေးမထား၊ အ
မထားပေ။

ကျုပ်ကို အဆိပ်ဖြေဆေးပေးတယ်ဆိုတာ ကျုပ်
ကျုပ်မသေရင် သူမသေပါဘူး၊ စိတ်သာချပါ။

အိုယန်ထုံက...

အင်း...သိုင်းလောကက စကားတင်းဆိုကြတယ်၊
တောင်က ဖေကူးလျှန်ဟာ အင်မတန် ပေါင်းသင်းဆင်နွှဲ
ခက်တယ်လို့ ဆိုခဲ့တယ်၊ အခုတွေ့တော့မှ တကယ် မှန်နေ
တွေ့ရတော့တယ်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ...သိုင်းလောကရဲ့ စကား
ဆိုမှုကို ကျုပ် ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ကျုပ်က တိုက်ခိုက်
သေလိုတယ်၊ အဆိပ်ခဲတော့ မသေလိုဘူး။

အိုယန်ထုံသည် စကားပြောပြီးသည်နှင့် ထန်ရွှင်၏
ကို ထိုးပွင့်ပေးလိုက်သည်။

ဆိုအခါကျမှ ပညာရှိထန်ရွှင်မှာ မျက်နှာ၌ သွေးရောင်
မပါဘဲသည်။

ထန်ရွှင်သည် ဖေကူးလျှန်ကို စိတ်ဆိုးဟန်မပြပေ။

နောင်ကြီးဖေကူးလျှန်၊ ကပ်ခူတော့ စိတ်ချပါ၊ ခင်ဗျား၊
အခု ကျုပ်ပါ နောက်က လိုက်သေပြီမှာပါ၊ အခုတော့ အဆိပ်
ဆေး ပျံ့နှံ့အောင် အတွင်းအား ကျင့်ခတ်ကိုပဲ ဂရုစိုက်ပြီး
နေပါ။

အိုယန်ထုံသည် ထန်ရွှင်၏မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး တောင်း
သည်။

နောင်ကြီးထန်ရွှင်၊ ခဏသောက် အနားယူလိုက်ပါသား၊
တော့မှ ဆွေးနွေးစရာရှိတာ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့။

ထန်ရွှင်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား....

ကျွန်မရှိပါဘူး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ တက်မဆရာတော်တို့ မန်မု
ဆရာတော်တို့ နောင်ကြီး ဖေကူးလျှန်တို့ဟာ ထိပ်သီးသိုင်း
ကျော်အမော်ကြီးတွေပဲ၊ သူတို့ကို ဒီမှာထားရစ်ခဲ့ပြီး ကျွန်
တော် သွားအနားယူလို့ ဘယ်သင့်လျော်ပါ့မလဲ၊ ကျွန်တော်
အိမ်ပြောရတဲ့အတိုက် ကျွန်တော်ကို ခွင့်လှုတ်ပါ ဂိုဏ်းချုပ်
ကြီး။

'ရပါတယ်၊ ကျုပ်က နောင်ကြီးထန်ရွှင် ပင်ပန်းစေ
စိုးလို့ပါ'

တက်မုဆရာတော်သည် ထန်ရွှင်နှင့် အိုယန်ထုံတို့ ပြော
သည့် စကားများကို နားထောင်ပြီး စိတ်ထဲမှ ဤသို့တွေးနေ

'အင်း...ပညာရှိထန်ရွှင်ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ
အတော်လေးစားတယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံကလဲ ပညာ
ထန်ရွှင်ကို ဆက်ဆံပုံဟာ သူ့ ရဲ့ဂိုဏ်းတူညီအစ်ကိုကြီးငါစံယော
ကို ဆက်ဆံတဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ'

တက်မုဆရာတော်သည် ဖေကူးလျှန်ဘက်သို့ လှည့်ကြ
တာ....

'ဒတာကြီးကော ဘယ်နှယ်နေသေးသလဲ'

'အပူတွေလျှံတက်တာ ပျောက်သွားပါပြီ၊ အတော်ကလေး
သက်သာသွားတယ်ဆိုပါဒတော့၊ ဆရာတော်ကော ဘယ်နှယ်
သေးသလဲ'

'ကျုပ်ကိုယ်ကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်နေတယ်၊ က
ခမ်းထဲကအဆိပ်ကို အခတ်ကလေး တားဆီးနိုင်ပြီလို့ ယုံကြ
တယ်'

ဖေကူးလျှန်က မရေမရာပြော၏။

'အင်း...တပည့်တော် ဝမ်းထဲမှာ တကယ်တမ်း အဆိပ်ဝင်
နရင်လဲ ဆရာတော်ပြောသလိုပဲ ပြောရတော့မှာပဲ'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် ဖေကူးလျှန်အား အတော်
လေး သည်းခံ၍ ကြည့်နေရသည်။

'ကဲ...ကဲ...အလုပ်ကိစ္စ ဆက်ဆွေးနွေးကြဦးစို့'

တက်မုဆရာတော်က မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

'ဒတာကြီးထန်ရွှင်၊ လုံမလေးဝန်ကိစ္စကို ဘယ်လိုဖြေရှင်း
မယ်လို့ ကြံစည်ထားသလဲ'

'တပည့်တော် စိတ်ကူးကတော့ သူတို့လှေကြီးထဲ လူလွတ်
မေးဆေးခတ်ခိုင်းဖို့ ကြံထားတာပဲ'

'လွယ်ပါ့မလား'

'သိပ်တော့ မလွယ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကြိုးစားကြည့်ရ
တာပေါ့၊ ကိုယ့်ဘက်က အထိအခိုက် မများချင်တော့ ဒီလိုလုပ်
တာပဲလေ'

'ကျုပ်တို့ဘက် အထိုအခိုက်များမယ်လို့ ဒတာကြီးထန်ရွှင်
ကတားထားသလား'

'ဆရာတော်ပဲ ခြင်းစားကြည့်ပါ။ ဟို... မျက်နှာမှာ ရုပ်ဖျက်
စားပုံရတဲ့ ဗုဒ္ဓဝယ်ရဲ့ သိုင်းပညာဟာ ဆရာတော်နဲ့ တန်းတူ
ရည်တူလောက်ရှိနေပါတယ်။ အဲဒီလူငယ်ကို သံယောဇဉ်ရှိတဲ့
လူလိုလိုမျောက်လိုလို သူငယ်ရဲ့ ပညာကလဲ ဟိုလူငယ်နဲ့ ပိုန်မသ
လိမ်မသာရှိနေတယ်လို့ တပည့်တော်တို့ရဲ့ ဒေသကျင့်ရေးမှူးကြီး
က ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့ပါတယ်'

တက်မုဆရာတော်က ခေါင်းညိတ်၏။

'အဲဒီ လူလိုလိုမျောက်လိုလိုနဲ့ အင်မတန်ကြံ့ခိုင်တဲ့ လူငယ်
ဟာ သိုင်းပညာ အတော်ကလေးကောင်းတယ်ဆိုတာ မှန်ပ
တယ်'

ထန်ရွှင်က....

'နောက်ပြီး လုံမလေးဝန်ရဲ့ သိုင်းပညာကလဲ မဆိုးဘူး
တီဗက်ကသိုင်းဆရာကြီး တုဆန်ဟိုဆိုဘာကလဲ တကယ်နာမည်
ကျော်ပဲ။ နောက်ပြီး ချင်းချန်ခားနှစ်ဖော်၊ နောက်ပြီး ကိုယ်
ကျပ်အင်္ကျီဝတ်ထားတဲ့ ဓားသမားဆယ့်နှစ်ယောက် စာရင်းချ
လိုက်ရင် လုံမလေးဝန်ရဲ့ အင်အားဟာ အတော်ကလေး ကြီး
မားနေတယ်။ တပည့်တော်တို့ ရင်ဆိုင်တိုက်လို့ မနိုင်ဘူးလို့ မ
လိုပါဘူး။ တကယ်ဆိုက်ရင် တပည့်တော်တို့ဘက်မှာ ဆုံးရှုံး
နှစ်နာမူတွေ အများကြီး ရှိနိုင်ပါတယ်'

'ဪ... ဒါကြောင့်မို့ ဒကာကြီးက လှေပေါ်ဘက် ခေ
ဆေးခတ်ခိုင်းတာကိုး'

'အောင်မြင်မလားလို့ စမ်းခိုင်းလိုက်တာပါ။ အောင်မြင်
ချင်မလဲ အောင်မြင်မှာပါ။ အောင်မြင်ရင်တော့ တပည့်တော်တို့
အထိအခိုက် မများနိုင်တော့ဘူးပေါ့'

'တကယ်လို့ လုံမလေးဝန်ကို ဖမ်းမိခဲ့ရင် ကျွန်လူဂိုဏ်းရဲ့
ဌာနချုပ်ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားဦးမှာလား'

'မသွားတော့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
ကိုယ်တိုင် ဒီမှာရှိနေပြီပဲ'

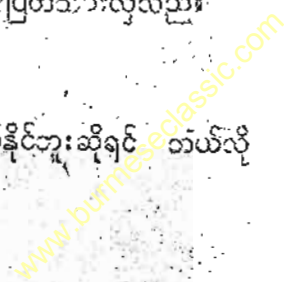
'ကျုပ် စိတ်ဆင်တော့ လုံမလေးဝန်ဟာ နာတစ်ခွန်းမှ
ထုတ်ဖော်ပြောမယ်မထင်ဘူး။ ထုတ်မပြောရင် ဒကာကြီးတို့
ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ပြီး စစ်မေးဦးမှာလား'

'အဲဒါကတော့ အတော် အောက်တန်းကျတဲ့လုပ်ပဲ။ ဒါ
ပေမယ့် အခြေအနေအရ မီးစင်ကြည့်ကရမှာပဲ။ သိုင်းလောက
ကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ ကောင်းကျိုးကို ဆောင်ရွက်တဲ့အခါမှာ တစ်
ယောက်တည်းသမားကိုင်းပြီး အထက်တန်းကျအောင် လုပ်နေ
လို့ မဖြစ်သေးဘူး'

ပညာရှိထန်ရွှင်၏စကားမှာ ရှင်းလင်းပြတ်သားလှသည်။

တက်မုဆရာတော်က ဆက်ခံမ၏။

'တကယ်လို့ သူတို့ကို မေ့ဆေးမခတ်နိုင်ဘူးဆိုရင် တယ်လို့
လုပ်မလဲ'

‘သူတို့ရဲ့ စစ်ကူတွေမလာခင် လျှပ်တစ်ပြက် ဝင်တိုက်ရမှာ’

‘အမိန့်ရှိပါ...ဆရာတော်’

ဖေကူးလှန့်က ဝင်ပြီးပြော၏။

‘ဒကာကြီးတို့စစ်မေးပြီးရင်တော့လုံမလေးပန်ကို ရှောင်လင် ကျောင်းကို ခေါ်သွားရပါလိမ့်မယ်’

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင် ကျုပ်အနေနဲ့ တံငါသည်ယောင်ဆောင် ပြီး လှေကြီးရဲ့ အခြေအခံကို စုံစမ်းဖို့ လိုသေးသလား’

ထန်ရွှင်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

‘မလိုပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ဆိုတော့ ရေသွရဲလေးနယ်ရဲ့ ခြီး ရဲ့ လောင်းလှေတွေက ဒီလှေကြီးကို ဝိုင်းပတ်စောင့်ကြည့်ထား လို့ပဲ။ သတင်းထူးရင် သူတို့အကြောင်းကြားမှာပါ’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ၏ အဆုံးအဖြတ်ကို နာခံသည့် သဘောပင်။

တက်မုဆရာတော်က....

အိုယန်ထုံက မသိမသာ ခေါင်းညှိတ်ပြ၏။

‘သူတို့စစ်ကူလာမယ်ဆိုတာ ဒကာကြီး ဘယ်လိုသိသလဲ’

ထန်ရွှင်က....

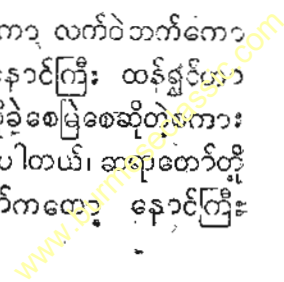
‘ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမှတ်အသား သုံးလေးခု တွေ့ရတယ်။ အားလုံး ဖြစ်ဆိပ်ဆီကိုပဲ ညွှန်ပြနေတယ်။ ဒါကြောင့် ထွက်လမ်း ဝင်လမ်းသာတဲ့ နေရာအားလုံးမှာ ထောင်ချောက်တွေ ဆင် ထားပါတယ်။ ဒီထောင်ချောက်တွေကတော့ အခုမှဆင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တပည့်တော်တို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယာယီစခန်းချတဲ့ နေရာတိုင်း ထောင်ချောက်ဆင်တာချည်းပါပဲ။ အခုဖြစ်ပေါ်နေ တဲ့ အခြေအခံနဲ့ တပည့်တော်တို့လုပ်ထားတဲ့ ထောင်ချောက် တွေဟာ မမျှော်လင့်ဘဲ အဆုံးဝင်သွားတာပါပဲ’

‘ဖြစ်ပါတယ် ဆရာတော် ခေါ်သွားနိုင်ပါတယ်။ တပည့် တော်တို့ကကော ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ကကော သိုင်းလေ ဒ ကကြီး အေးချမ်းစေချင်တဲ့သဘောနဲ့ လုံမလေးဝန်ကို စစ်မေး ချင်ကြတာပဲ။ အားလုံး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်’

ထိုစဉ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက....

‘ဟို...လုံမလေးဝန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အခုကတည်းက ရှင်းရှင်း လင်းလင်း ပြောပြထားချင်တယ်’

‘ခိတ်ဆွေတို့ ကျုပ်ရဲ့လက်ယာဘက်ကော လက်ဝဲဘက်ကော လက်မှီးနှစ်ဖက်စလုံးကို အားကိုးတဲ့ နောင်ကြီး ထန်ရွှင်ဟာ ဘယ်တုန်းကမှ မုသားမပြောခဲ့ဘူး။ ဆိုခဲ့စေမြဲစေဆိုတဲ့ကား ကို အမြဲတမ်း လက်ကိုင်ထားတဲ့သူလဲဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာတော်တို့ မိနေတဲ့အဆိပ်နဲ့ပတ်သက်လို့ တပည့်တော်ကတော့ နောင်ကြီး

ထန်ရှင်ရဲစကားကို ခြင်းချက်နဲ့ လုံးဝဥသံ ယကြည့်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အဆိပ်ဖြေဖို့ ကုသမှု ခံယူချင်တယ်ဆိုခင်တော့ ကျန်လှိုက်က ပြောခဲ့တာနဲ့ တုံ့လို့ ဟုတောင်ကို ကြည့်ကြပါ။ လာမယ့်နှစ်လအတွင်း လာခဲ့ကြပါလို့ အခုကတည်းက ကြိုပြောထားချင်ပါတယ်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် ထိုကောားကိုပြောရင်း ဆိုနင်းသွားသည်။

ထက်မဆရာတော်သည် မျက်နှာထား အလွန်တရာ တည်ကြည်သည့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ၏ ကြောက်ဟန် ပေါ်လာသော မျက်နှာကိုကြည့်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးနေပြီဟု အလိုလို ခံစားသိရှိလာမိသည်။

ဒကာတော် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ လာမယ့်နှစ်လအတွင်းဆိုတာက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်တော့သည်။

တပည့်တော်အနေနဲ့ ဒီနှစ်လဆိုတာကို မေ့ထားလိုက်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မေ့လိုလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် အခုဝေးသို့ ဝေးမျှော်ကြည့်ပြီးနောက် တစ်လုံးချင်း ပြောကြားလေတော့၏။

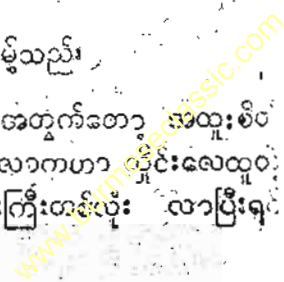
သူပြောသမျှ စကားများသည် ကျန်လှိုက်၏ လျှီ ဝှက်ချက်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဤစကားများကို တက်မဆရာတော် အပါအဝင် ဝါကြီးကြီး သိုင်းသမားအားလုံး ကုသိုလ်ကံထူးသဖြင့် ကြားသိရခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ကျုပ်ဟာ ကျန်လှိုက်ကို ဦးစီးဦးဆောင် ပြုလုပ်တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ် ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ရှိ ပထမဆယ်နှစ်တာကာလဟာ ကျန်လှိုက်အဖို့ အင်မတန် အင်အားချည့်ခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်ဟာ တရုတ်ပြည် ဟစ်ပြည်လုံးမှာရှိတဲ့ ကျန်လှိုက်သားတွေကို ကော်ကင်သင်းကောက် စည်းကမ်းကြပ်မတ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အိတ်ပေါက်နဲ့ ဖားကောက်သမားအားလုံး အဆင်မပြေ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ က...ဗုဒ္ဓကပိုင်းဆယ်နှစ်မဝင်မီကလေးမှာပဲ နောင်ကြီး ဆန်ရှင်ရဲ အကူအညီကို ရယူရတယ်။ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းကြီး ညွှန်ကြားရခြင်းနဲ့ပဲ ယူဆနေတုန်းမှာပဲ သူ့ရဲကောင်းကြီး ဝမ်းကျုံးထန် ကေသုံးခဲ့ရပြီး သူ့ဖက်သက်ဆက်နွှယ်လာတဲ့ ကြီးမားတဲ့လှိုင်းဂယက်ကြီးနဲ့ ကြုံရပြန်တော့တယ်။

ထက်မဆရာတော်က ဝင်၍နှစ်သိမ့်သည်။

ဒကာတော် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...ဒီအတွက်တော့ အထူးစိတ်မကောင်း မဖြစ်သင့်ပါဘူး။ သိုင်းလောကဟာ လှိုင်းလေထူထဲ ရေပြင်ကြီးလိုပါပဲ။ အခု လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး လာပြီရင်

ဟော...နောက်ထပ် လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး ဇာပြန်တော့တာပဲ၊ ဘယ်တော့မှ ငြိမ်းအေးမယ် မထင်ပါနဲ့၊ ငြိမ်သက်ခြင်းက တစ်ခဏပါ၊ လှုပ်ရှားခြင်းက ထာဝရပါ၊ သိုင်းလောကမှာ ရန်ငြိုးရယ်၊ ကလဲ့စားရယ်၊ ကျော်ကြားလို့မူရယ် ဒါပဲ ရှိပါတယ်၊ ဒါတွေနဲ့ လုံးထွေးရစ်ချာလိုက်ပြီး သိုင်းလောကကြီး ဟာ အမြဲတမ်း ဆူပွက်လှုပ်ရှားနေတာပါ ဒကာကြီး'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက ထက်မုဆရာတော်၏စကားကို ထပ်မံရေရွတ်နေ၏။

'ရန်ငြိုးရယ်၊ ကလဲ့စားရယ်၊ ကျော်ကြားလို့မူရယ် မှန်တယ် သိပ်မှန်တယ်၊ ကုန်လုံဝမ်းဟာ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ တော့ တပည့်တော် မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီလူဟာ သိုင်းလောကကြီးကို ချုပ်ကိုင်ချင်နေတယ်ဆိုတာတော့ တပည့်တော် သိတယ်၊ သိုင်းလောကကို ချုပ်ကိုင်ချင်တာဟာ သိုင်းလောကရဲ့ ဧကရာဇ်ဖြစ်ချင်လို့ပဲ၊ ဧကရာဇ်ဖြစ်ချင်တာဟာ ကျော်ကြားလို့ လို့ပဲ'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချကာ....

'ကျုပ်ဟာ သိုင်းလောကကြီးကို ဧကျာခိုင်းပြီး တောထဲမှာ ဧကစာ ကျင့်မယ်လို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြံစည်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သိုင်းလောကကို မှီချိုးမျှစ်ချိုး ချိုးသလိုကို ချိုးမယ့် ဧကရာဇ်ရွေးတွေ့ရဲ့ လက်ထဲမှာ သိုင်းလောကသားတွေကို

ပစ်မထားချင်တာနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ကျွန်လူဂိုဏ်းကြီးကို ဖက်တယ်နေရတာပါ'

ထက်မုဆရာတော်၊ ဖန်မုဆရာတော်၊ ဖေကုံးလျှန်နှင့် ဓမ်ကန်းတို့မှာ ခံစားချက် အပြည့်အဝနှင့် ပြောပြနေသည့် ကျွန်လူဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ၏ စကားထဲ၌ နစ်မျောနေကြတော့သည်။

အိုယန်ထုံက....

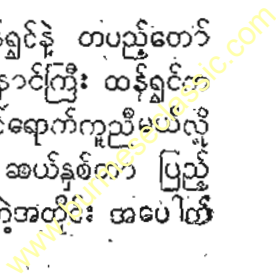
'ဆရာတော်...ဒီနေ့ တရုတ်ပြက္ခဒိန်အရ ခုနစ်လနဲ့ ဆယ်လေးရက် မဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ် ဒကာကြီး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တရုတ်ပြက္ခဒိန် ကိုးလနဲ့ ဆယ်ငါးရက်မှာ နောင်ကြီးထန်ရွှင်ဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ တုံ့ထိန်ဟူတောင်မှာ မှီနေမှာမဟုတ်တော့လို့ဘဲ'

'အယ်လို...ဘာဖြစ်လို့ မရှိရမှာလဲ ဒကာကြီး'

'ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နောင်ကြီး ထန်ရွှင်နဲ့ တပည့်တော်တို့က ကတိစကား ထားခဲ့ကြလို့ပါပဲ၊ နောင်ကြီး ထန်ရွှင်က အျပုပ်တို့ကျွန်လူဂိုဏ်းကို ဆယ်နှစ်တာ ဝင်ရောက်ကူညီမယ်လို့ အတိအကျဆိုတယ်၊ နောင်ကြီး ထန်ရွှင်ဟာ ဆယ်နှစ်တာ ပြည့်တော့မယ့် အချိန်အထိ ဆရာတော်တို့ မြင်တဲ့အတိုင်း အပေါ်ထိ

၄၈. တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အပြု ဗရပု၊ အဖအထေး ဗရပု အကျိုးတို့လို့ ဝတ်ဆင်ခဲ့တယ်။
လာမယ့် ကိုးလဆယ့်ငါးရက်မှာ ဆယ်နှစ်နှစ် စေ့သွားပြီဖြစ်လို့
သူဟာ တောထဲမှာ တစ်ဦးတည်း ကေစာရီအကျင့် သွားကျွေး
တော့မယ်

ကျန်လူဂိုဏ်း၏ ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းဆရာကြီးဖြစ်သော ကွန်
စန်စင်မှာ အထိတ်တလန့် ထရန်မိလေတော့၏။

သုပင်လျှင် ထိုကတိစကားကို မသိရှိခဲ့ပေ။

'နောင်ကြီး ထန်ရွှင်... ကျွန်တော်တို့ကို ဝီလိုဟော့ မ
မသွားပါနဲ့'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီး
ကွမ်ဖန်စင်ကို ကြင်နာစွာ ကြည့်ပြီး...

'နောင်ကြီး ကွမ်ဖန်စင်၊ စိတ်ပကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ က
စကားဟာ ကတိစကားပဲ၊ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းရဲ့ ကိုယ်ကျိုးတို့ချစ်
ကြည့်လို့ခဏာ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ နောင်ကြီးထန်ရွှင်ရဲ့ စိတ်ချ
သမှုကိုလဲ ကြည့်ရဦးမှာပေါ့'

ကွမ်ဖန်စင်က တုန်ယင်လှိုက်လှဲစွာ ပေးလေ၏။

'နောင်ကြီးထန်ရွှင် တကယ်ပဲ သွားကော့မလား ခင်တ
ထန်ရွှင်၏မျက်နှာမှာ ပြုံးမနေတော့ပေ။

သုလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

သူ၏ယပ်တောင်ကို ခေါက်သိမ်းလိုက်ပြီး တိုးညှင်းစွာပြော
သည်။

'နောက်နှစ်လတောင် အချိန်ရှိသေးတာပဲ၊ အချိန်ဆိုတာ
တန်ဖိုးရှိရှိ အသုံးချတတ်ရင် နှစ်လမပြောနဲ့ တစ်ရက်တည်း
တောင် တန်ဖိုးရှိပါတယ်။ အခုအချိန်က ရန်သူကို ဘယ်လို
အနိုင်တိုက်ရမလဲဆိုတဲ့ မဟာဗျူဟာကော၊ နည်းဗျူဟာကော
ကြံဆထုတ်သုံးရမယ့် အချိန်ပဲ'

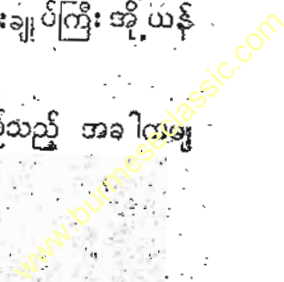
ပညာရှိထန်ရွှင် ကျန်လူဂိုဏ်းထဲမှထွက်ခွာမည့်ကိစ္စမှာ ကျန်
လူဂိုဏ်း၏ အတွင်းရေးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တက်မုဆရာတော်၊ ဖန်မုဆရာတော်၊ ဖေကူး
လျှန်နှင့် ညသိမ်းငှက်ဝမ်ကန်းတို့မှာ မည်သည့်စကားမျှမပြော
နိုင်ဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေကြလေ၏။

ပညာထန်ရွှင်၏ ကျော်ကြားမှုကို သူတို့အားလုံး သိရှိကြ
သည်။

* ပညာရှိထန်ရွှင်၏ကျော်ကြားမှုသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်
ထုံ၏ ကျော်ကြားမှုနှင့် တန်းတူလိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံကလည်း မည်သည့် အခါကမျှ
ထန်ရွှင်အား မနှိမ့်ချခဲ့ပေ။

ဆိုရေးဆိုစရာရှိတိုင်း ပညာရှိထန်ရှင်အား ချီးမြှောက်ပြောကြားလေ့ရှိသည်။

ပညာရှိထန်ရှင် ကျန်လူဂိုဏ်းမှထွက်ခွာသွားပါက ကျန်လူဂိုဏ်းအတွက် ကြီးစွာသော ဆုံးရှုံးမှုကြီးဖြစ်ကြောင်း အားလုံးက နားလည်သဘောပေါက်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် လူအားလုံး အတွေးကိုယ်စီတွေးနေကြသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်သွားလေတော့သည်။

‘ဖျပ်...ဖျပ်...ဖျပ်...ဖျပ်’

ငြိမ်သက်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြေးလွှားလာသည့် ခြေသံက ဖြိုခွင်းဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။

မီးခိုးရောင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကျန်လူဂိုဏ်းသား နှစ်ဦးသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံနှင့် ညွှန်သည်တော်များရှိရာသို့ ပြေးလွှားလာကြ၏။

သူတို့သည် မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ရုံမျှဖြင့် အကြောင်းထူး တစ်စုံတစ်ရာရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း အားလုံး ရိပ်မိလိုက်ကြသည်။

စာနိဂ္ဂင်က ထိုင်ရာမှထ၍ စောင့်သည်။

ကျန်လူဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံအား ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုပြီးမှ ထန်ရှင်ကို ဂါရဝပြုသည်။

ထန်ရှင်က....

‘ရန်သူစစ်ကူစော့ ရောက်လာပြီလား’

ကျန်လူဂိုဏ်းသားတစ်ဦးက ဖြေ၏။

‘စစ်ကူရောက်ပြီလို့ ဆိုနိုင်မလားတော့ မသိဘူး ဆရာကြီး၊ သာဓကချောက်တွေအားလုံး ဖျက်ဆီးခံရပါတယ်’

‘အစောင့်တွေကော’

‘အစောင့်တွေလဲ သေနေပါတယ်’

လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီး ကွမ်းစန်စင်မှာလည်း ထိုင်ရာမှဖြုန်းထရပ်မိတော့သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ တစ်ယောက်သာ အလွန်တရာအေးဆေး တည်ငြိမ်မှုရှိသည်။

ကွမ်းစန်စင်က....

‘အားလုံး သေတာလား၊ တစ်ယောက် တလေတောင် မသွားလား’

၂၂ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအစာပီ

'ကျေနပ်ပါဘူး၊ အားလုံးသေတာပါ'

'ဝက်ရာ တွေသလား'

'မရှာရသေးပါဘူး၊ မျက်နှာတွေကတော့ စိမ်းပြာပြာဖြူနေပါတယ်'

'ခါဆို အဆိပ်မိတာပေါ့'

'ကျွန်တော်တို့လဲ မဆုံးဖြတ်တတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ'

ထက်မုဆရာတော်မှာ ဘုရားတနေမိသည်။

ရန်သူသည် မိမိတို့ထက်ပင် လက်ဦးမှု ရယူနေပြီ မဟုတ်လား။

'ကွမ်းစနံစင်က....'

'အလောင်းတွေ ဘယ်လိုထားသလဲ'

'ဒီအတိုင်းပဲထားပါတယ်၊ ဆရာကြီးတို့ကြည့်ချင်ရင် နိုင်အောင်လို့ပါ၊ လုံးဝ ခြေရာလက်ရာမပျက်ပါဘူး'

ထန်ရှင်က ဝင်ပြောသည်။

'ဟောဒီက ဧည့်သည်တော်ကြီးတွေကိုတော့ အားနာနာနဲ့ တောင်းပန်ရဦးမှာပဲ၊ ဧည့်သည်တော်ကြီးတွေ အစာ

ဒီမှာ ခေတ္တအနားယူကြပါ၊ ကျုပ်နဲ့ လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီး တွမ်းစနံစင်ကတော့ အခြေအနေကို သွားရောက် စစ်ဆေး လိုက်ပါဦးမယ်'

ဖေကူးလျှန်က....

'ဟာ....ဖြစ်ပါ့မလား နောင်ကြီးထန်ရှင်၊ အခု ကျုပ်တို့ သွားရတဲ့ ရန်သူတော်ကြီးတွေက နယ်နယ်နမ့်ရန်သူတွေမဟုတ် သေး၊ ကျုပ်တို့ပါ လိုက်ခဲ့မယ်ဗျာ၊ ပြဿနာ တစ်ခုခုပေါ်ရင် ခါမှ ကျုပ်တို့ ဝင်ကူနိုင်မယ်'

ညသိမ်းငှက် ဝမ်ကန်းကလည်း ထပ်၍ပြောသည်။

'ဆရာကြီးထန်ရှင်၊ ဆရာကြီးနဲ့အတူ ကျွန်တော် အဖေဖေ အဖြစ် လိုက်ပါရစေ'

ထန်ရှင်က ပြုံး၍ ခေါင်းခါ၏။

'ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ နောင်ကြီးဖေကူးလျှန်နဲ့ မိတ်ဆွေ ဇမိ ဆန်းတို့ သိပ်ပြီး စိတ်မပူကြပါနဲ့၊ သူတို့တာ ကျုပ်တို့လာတဲ့ အခါနဲ့အထိ ချောင်းမြောင်းနေကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ တွေးတောတဲ့အတိုင်းတော့ သူတို့ရဲ့စခန်းကို ပြေးသွားမှာ အေ နာပါတယ်၊ ကဲ....သတင်းလာပို့တဲ့ဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက် ရှေ့ လမ်းပြပေးတော့'

တက်မုဆရာတော်နှင့်ဖန်မုဆရာတော်တို့ကမူ ကျန်လှိုက်၏ အတွင်းရေးကိစ္စ ဖြစ်နေသဖြင့် မညီညွှန်မှု ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ခြင်းမပြုကြပေ။

အသာ နှုတ်ဆိတ်၍ နေကြသည်။

သတင်းလောပို့သည့် ဂိုဏ်းသား နှစ်ယောက်သည် ရှေ့မှ လမ်းပြ၍ စွက်ခွာကြ၏။

သူတို့ဂိုဏ်း၏ ပညာရှိကြီးထန်ရွှင် သိုင်းပညာမတတ်သည်ကို သိကြသည်ဖြစ်၍ မည်သူမျှ မြေးခွာခြင်း မပြုကြပေ။

ကွမ်းစန်စင်က ထန်ရွှင်အား တီးတိုးလှမ်းပြောသည်။

'နောင်ကြီး ထန်ရွှင်.... ကျွန်တော်တို့ မြင်းလှည်းနဲ့သွားရင် မကောင်းဘူးလား'

ထန်ရွှင်က ရယ်သည်။

'ဟုတ်ပေသားပဲ၊ ကျုပ်က ကိုယ်ဖော့သိုင်းပညာမှ မတတ်တာပဲ၊ လှည်းနဲ့ သွားရင်တော့ မြေကြော ရှိ သွားတာပေါ့'

ကွမ်းစန်စင်သည် လမ်းပြ နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်အား စခန်းသို့ ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

ထိုလူက မြင်းလှည်းတစ်စီးကို မောင်းနှင်ယူလာသည်။

ကွမ်းစန်စင်သည် မြင်းလှည်းပေါ်တက်ပြီးမြင်းလှည်းမောင်းသမားနေရာ၌ နေရာယူ၏။

'နေရာကျပြီ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ရှေ့ကပြေးပြီး လမ်းပြကြပေတော့၊ ငါက နောင်ကြီးထန်ရွှင်ကို မြင်းလှည်းနဲ့ တင်ခေါ်ပြီး မင်းတို့နောက်ကို လိုက်မယ်'

'ဟုတ်ကဲ့....အမိန့်အတိုင်းပါ'

လမ်းပြနှစ်ဦးသည် ကိုယ်ဖော့ပညာသုံးပြီး ရှေ့မှပြေး၏။ ကွမ်းစန်စင်နှင့် ထန်ရွှင်တို့က နောက်မှလိုက်သည်။

ထိုစဉ် သူတို့နောက်မှ အော်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် လှည်းပြီးကြည့်မိကြသည်။

'ဆရာကြီးထန်ရွှင်....ဆရာကြီးကွမ်းစန်စင်'

'အလို.... ဝမ်းကန်းပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့များပါလိမ့်'

ကွမ်းစန်စင်က မြင်းလှည်းကို ဆွဲရပ်လိုက်၏။

'ဝမ်းကန်း....ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ဆရာကြီး....ကျုပ်လဲ လိုက်ပါရစေ၊ ကူညီတန် ကူညီရအောင်ပါ'

ကွမ်းစနစ်စင်က ငြင်းပယ်မည်ပြုစဉ် ထွန်ရွှင်က ကွမ်းစနစ်စင်၏ လက်ကို ယပ်တောင်နှင်း ပုတ်၍ မေတ္တာရပ်ခံသည်။

'ဆေးကျင့်ရေးမှူးကြီး... သူ့ဒီခလောက် လိုက်ချင်ရင်လဲ လိုက်ပါစေတော့'

ကွမ်းစနစ်စင်မှာ ထွန်ရွှင်၏ စကားကို မည်သည့်အခါကမျှ ငြင်းပယ်ခဲ့သူ မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းပင် ခေါင်းညိတ်ပြမိလေ၏။

'ကောင်းပြီ၊ လှည်းနောက်မြီးပေါ် ခုန်တက်ပြီး လိုက်ခဲ့ပေစော့'

ဝမ်းကန်းသည် ထွန်ရွှင်နှင့်ကွမ်းစနစ်စင်တို့နှစ်ဦးအား ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုပြီး မြင်းဆွည်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။

မြင်းဆွည်းသည် တရိပ်ရိပ် ပြေးလေတော့၏။

ဝမ်းကန်းသည် ညသိမ်းငှက် ဟူသော ဣစ္ဆာမည်နှင့် လိုက်အောင်မျက်စိလျှင်သူဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား အဆင်မပြတ် အကဲခတ်လာ၏။

သူ့ လိုက်လာရသည့် အဓိကရည်ရွယ်ချက်မှာ ပညာရှိထွန်ရွှင်ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိစေရန် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန်ဖြစ်သည်။

အတော်အဟုန် ခရီးရောက်ပြီးသောအခါ ကွမ်းစနစ်စင်သည် မြင်းဇက်ကြီးကိုဆွဲ၍ ရပ်တန့်လိုက်လေ၏။

ရှေ့မှ လမ်းပြနှစ်ဦးက မြင်းဆွည်းရင်တန့်ရန် အချက်ပြသောကြောင့်သည်။

'ဆရာကြီးတို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပထမအဆင့် သောင်ချောက်ရေးရာကို ရောက်ပါပြီ'

ကွမ်းစနစ်စင် ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ထွန်ရွှင်က အသာအယာ ခုန်ဆင်းသည်။

'ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပထမအဆင့် သောင်ချောက်တော့အားလုံး ကျွန်စီးကုန်ပါပြီ။ အလောင်းတွေကတော့ ချုံပုတ်တွေကြားထဲမှာ ရှိနေပါတယ်'

ထွန်ရွှင်က ယပ်တောင်ကို ဖြန့်၍ ယပ်တော်ရင်း...

'ကောင်းပြီ၊ အလောင်းတွေ ခိုတဲ့နေရာကို အရပ်သွား၊ အလောင်းတွေရှိတဲ့နေရာကို အရပ်ဆုံး စစ်ဆေးကြည့်ရှုရမယ်'

ကျွန်လူဂိုဏ်းသည် အသွန်တရာ ကြီးမားသော သိုင်းအဖွဲ့အစည်းကြီး ဖြစ်သည်။

တရုတ်ပြည်တစ်ပြည်လုံး၌ ဂိုဏ်းသားများပျံ့နှံ့ နေသည်။

ကွမ်းစနစ်အနေဖြင့် ရာထူးအဆင့်မြင့်သည့် ဂိုဏ်းသားများကိုသာ မှတ်မိသိရှိသည်။

လက်အောက်ဝယ်သား ဂိုဏ်းသားများကိုမူ မှတ်မိသိရှိခြင်း မရှိပေ။

သို့သော်....

ယခု သေဆုံးသူများသည် သူ့မျက်နှာသိဖြစ်သည့် လက်အောက်ဝယ်သား ဂိုဏ်းသားများလောဟု သိချင်နေမိသည်။

မကြာမီ....

မျှော်လင့်ကင်းစွာ သေဆုံးနေသော အလောင်းကောင်နှစ်ဦးက ကြားသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

ဝမ်းကွဲက အလောင်းများကို ဆွဲလှန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထန်ရွှင်က ဝမ်းကွဲ၏ပခုံးကို လှမ်းဆွဲ၏။

'မိတ်ဆွေ ဝမ်းကွဲ အရမ်းမလုပ်နဲ့၊ သူတို့အသားကို မထိတာ အကောင်းဆုံးပဲ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာကြီး'

'ဆုတောင်းလို့ မှားတယ်ဆိုတာမရှိပါဘူး၊ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ဖောက်ချိုးလိုက်ပါ၊ သစ်ကိုင်းကိုအသုံးပြုပြီး သူတို့ကိုယ်တွေကို ဆွဲလှန်ပါ၊ သူတို့မျက်နှာတွေကို စစ်ဆေးကြည့်ရအောင်'

ဝမ်းကွဲသည် ပညာရှိထန်ရွှင် ပြောသည့်အတိုင်း လိုက်လုပ်သည်။

အလောင်းများကို ဆွဲလှန်လိုက်သောအခါ မျက်နှာများ ဤညစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

အလောင်းနှစ်လောင်း၏ မျက်နှာများကိုကြည့်ပြီး ထန်ရွှင် ကျစ်ချက်ချလေ၏။

'အင်း...အလောင်းတွေကို ကြည့်ရတာ အဆိပ်မိသွားတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ပဲ၊ သူတို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို မထိတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ အဆိပ်မိရင် ကိုယ်ပါ အဆိပ်မိသွားနိုင်တယ်'

ကွမ်းစနစ်ဝင်က....

'နောင်ကြီးထန်ရွှင်၊ အဆိပ်မိသေဆုံးသွားသူကို ကိုင်မိရုံနဲ့ အဆိပ်သင့် ခံရနိုင်ပါသလား'

'လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီးအနေနဲ့ နည်းနည်းကလေး အတွေးအခေါ် ခုန်ကျော်သွားပုံရပါတယ်၊ လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီးတို့ကလေးလုံး ကလောင်တံကိုင်း၊ မင်အိုးကိုင်း၊ စင်အုပ်ကိုင်းရုံကလေးနဲ့ အဆိပ်မိသေးရင် အဆိပ်သင့်သေဆုံးသူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကိုင်တဲ့လူက ပိုဆိုးစေတာပေါ့'

'ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော် အတွေးအခေါ် နည်းနည်းလိုသွားတယ်'

ထန်ရွှင်က ရယ်၍ပြောသည်။

‘အခု ကျုပ်တို့နဲ့ တွေ့ဆုံရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အုပ်စုဟာ အင်မတန် ရက်စက်တယ်။ ဒီလေးဆုံးသူတွေရဲ့ အဝတ်အစားပေါ်မှာ အမာန် ပြင်းထန်တဲ့အဆိပ်မှုန့်တွေ ဖြူးမသွားဘူးလို့ ဘယ်သူ့ အာမမခံနိုင်ပါဘူး။’

ထန်ရွှင်သည် လမ်းပြဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက်အက်သို့ လှည့် မေး၏။

‘ကျန်တဲ့အလောင်းတွေ ဘယ်မှာလဲ လိုက်ပြကြပါ။’

လမ်းပြဂိုဏ်းသားနှစ်ဦးသည် ဦးညွတ် ဂါရဝပြုပြီးနောက် ရှေ့မှ ဦးဆောင်ထွက်သွား၏။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ထန်ရွှင်နှင့် ကွမ်းစန်စင်တို့သည် မြ လှည်း ခစီးကြတော့ပေ။

ခရီးကွာဝေးမှုမရှိ၍ လမ်းလျှောက်ကြသည်။

ထောင်ချောက်များအနီး၌ စောင့်နေသူများ၏ အလေးကို နှစ်လောင်းစီ၊ သုံးလောင်းစီတွေ့ခဲ့ရသည်။

အချို့မှာ အဆိပ်မိသေနေပြီး အချို့မှာ ကျောက်လက်ဖြင့် အရိုက်ခံရပြီး သေနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထန်ရွှင်က လမ်းပြဂိုဏ်းသားနှစ်ဦးကို လှည့်၍ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

‘သူတို့အလောင်းတွေကို ကြီးတွေ အသုံးပြုပြီး တစ်နေရာ စည်းစုလိုက်၊ နောက်ပြီး အားလုံးကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ပစ်လိုက်၊ ထက်နဲ့တော့ လုံးဝမထိမကိုင်ကြနဲ့။’

ထန်ရွှင်သည် ကွမ်းစန်စင်နှင့် ဝမ်ကန်းတို့ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

‘ကဲ...ကျုပ်တို့လဲ ပြန်ကြစို့။’

ကွမ်းစန်စင်နှင့် ဝမ်ကန်းတို့သည် ပျက်စီးသွားသည့် ထောင်ချောက်များကို စစ်ဆေးခြင်းမရှိဘဲ ပြန်တော့ပည်ဆို၍ အံ့အားသင့်သွားပေ၏။

လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီး အံ့ဩနေသလား၊ ဆင်ကောင်လုံး
ကြီးကို မြင်ပြီးမှတော့ ဆင်ခြေရာရှာဖို့ မလိုတော့ပါဘူး၊ ထောင်
ချောက်တွေကို စောင့်ခရှောက်နေတဲ့ လူတွေ လေနေမှတော့
ဆောင်ချောက်တွေကို စစ်ဆေးဖို့ မလိုတော့ပါဘူး၊ အခု ကျုပ်
ပြန်ကြမယ်၊ ရန်သူ့ကို ဘယ်လိုရှင်ဆိုင်မယ်ဆိုတာ အစီအစဉ်
ပြန်မယ်၊ ကဲ...သွားကြစို့'

သူတို့သည် ထားပစ်ခဲ့သည့်မြင်းလှည်းအနီးပြန်လည်ရောက်ရှိ
သဖြင့်ဖြစ်၍ ကွမ်းစန်စင်က မြင်းလှည်းပေါ်တက်၍ မောင်း
တော့သည်။

ကွမ်းစန်စင်သည် သူတို့၏ယာယီစခန်းသို့ အမြန်ဆုံးရောက်ရှိ
အောင် မြင်းလှည်းကို အပြင်းနှင်လာသည်။

မကြာမီ လူတို့ထွက်ခွာခဲ့သည့်စခန်းသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိ
လာတော့၏။

အသင့်စောင့်ကြိုနေဟန်ရှိသော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက
တတ်ရပ်၍ ကြိုဆိုသည်။

ဘက်မုဆရာတော်က လက်အုပ်ချီပြီး မေးမြန်းစုံစမ်းလေ
တော့၏။

'ခကာကြီး.... ဘာများ၊ ထူးခြားချက်တွေ တွေ့ရှိပါသလဲ'

အခန်း (၆၅)

ခုတိယအကြိမ် မြစ်ယံတွင်းတိုက်ပွဲ

အဘယ်ကြောင့် ကွမ်းစန်စင် အံ့ဩသွားသနည်း၊
အကြောင်းရှိပါသည်။
ပညာရှိထန်ရှင်သည် အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို လေ့လာ
စစ်ဆေးလျှင် အလွန်တရာ စေ့စပ်ခဲ့သမျှ၏။
မည်သည့်အခါမျှ အပေါ်ယံကြော လေ့လာလေ့ မရှိပေ။
ယခုကဲ့သို့ ထောင်ချောက်များကို မစစ်ဆေးဘဲ ပြန်မည်
ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိမ့်မည် မထင်မိခဲ့ပေ။
ထန်ရှင်သည် ကွမ်းစန်စင်၏ အံ့ဩသော မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး
အေးအေးသက်သက်ပင် ပြောသည်။

ထန်ရွှင်သည် မြင်းသည်းပေါ်မှ ဆင်းသော်ရင်း လက်အောက်
ချီ၍ တင်လျှောက်လေ၏။

‘မှန်ပါ၊ ဟိုလိုမလေးဝန်ရဲ့ တပင်တိုင်လှေကြီး ဒီနားမှာ
ဆိုက်ကပ်ထားခြင်းဟာ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြံကြီးနဲ့ ဆိုက်
ကပ်ထားတယ်ဆိုတာ သေချာသလောက် ရှိနေပါပြီ။ တပင်
တောင်ရဲ့ ထောင်ချောက်တွေကော ကင်းသမားတွေပါ အားလုံး
သေကြေပျက်စီးကုန်ပါပြီ’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက ဗွတ်ချက်ပြုသည်။

‘ဟိုတပင်တိုင်ရွက်လှေ ချက်ချင်း ထွက်ခွာမသွားဘဲ စော
နေတာက ကျုပ်တို့ကို တပင်များခေါ်ချင်လို့ ကျောက်ချရပ်
တာလား၊ မသိဘူး။ သူတို့မှာ ထူးခြားတဲ့ အကြံအစည်တစ်
ခုရှိနေမှာတော့ သေချာသလောက်ပါပဲ’

ပညာရှိထန်ရွှင်သည် စားပွဲဝိုင်းများ အလယ်သို့ ဝင်လာ
အားလုံး ထိတ်လန့်သွားနိုင်မည့်စကားကို ပြောကြားလိုက်
တော့၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...ကင်းထောင်ချောက်တွေကို ကျွန်တော်
လျှိုဝှက်ပြီး ချထားခဲ့တာပါ။ တာဝန်ကျသမှုအချို့နဲ့ ကျွန်
ဂိုဏ်းရဲ့ ထိပ်တန်းပုဂ္ဂိုလ်စာချို့ပဲ ဒီသတင်းကို သိရှိကြပါတယ်
ဒါပေမယ့် အခုတော့ အဲဒီကင်းထောင်ချောက်တွေ အားလုံး
ပျက်စီးကုန်ပါပြီ’

တက်မုဆရာတော်၊ ပန်မုဆရာတော်၊ ဖေကုံးလျှန်နှင့် ဝမ်
ကန်းတို့မှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြသည်။

လျှိုဝှက်သတင်း ပေါက်ကြားမှုတွင် လူစိမ်းဧည့်သည်များ
တာဝန်ရှိသလို ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

လူအားလုံး စကားမပြောနိုင်ကြဘဲ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်
သွားကြ၏။

‘နောင်ကြီး ထန်ရွှင်...ခင်ဗျားတို့ ကျန်လူဂိုဏ်းထဲမှာ သစ္စာ
ဖောက်ရှိနေပြီလို့ ဆိုလိုချင်တာလား’

တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်မှုကို ဖေကုံးလျှန်က ခြိမ်းဖျက်ဆီးပစ်
လိုက်၏။

ထန်ရွှင်က လေးပင်စွာ ခေါင်းညိတ်၏။

‘စဉ်းစားစရာပဲလေ၊ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းထဲမှာ သစ္စာဖောက်ရှိနေ
ရင်လဲ ရှိရမယ်။ နောက်တစ်ကြောင်းက ရန်သူစစ်ကူတွေဟာ
စံကောင်းထောက်မပြီး ကင်းသမားတွေ မတွေ့ခင် သူတို့က
ကင်းသမားတွေကို တွေ့ပြီး သတ်ပစ်တာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်’

ဖေကုံးလျှန်က....

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင်ပြောတဲ့ အချက်အရာဆိုရင် နောင်ကြီးတို့
ဂိုဏ်းထဲက သစ္စာဖောက်တာ’

ထန်ရှင်က ခေါင်းညိတ်၏။

‘မှန်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ အထက်ပိုင်း ခေါင်းဆောင်တွေ နီးနီးကပ်ကပ်ရှိနေတဲ့ လူတွေထဲကပဲ ဖြစ်ရပါမယ်’

ကွမ်းစန်စင်သည် ထန်ရှင်အား အလွန်တရာ လေးစား ရှိသည်။

သို့သော် သူ အထူးတလည် လေ့ကျင့်ပေးခဲ့ရသည့် ဂိုဏ်း သားများကိုလည်း ခြင်းချက်မရှိ ယုံကြည်မှုရှိသည်။

‘နောင်ကြီး ထန်ရှင်... ဒီလိုတော့ ရယ်စရာစကား မပြော ပါနဲ့။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ နောက်လိုက်ငယ်သားတိုင်းဟာ ဂိုဏ်း ချုပ်ကြီးအပေါ်ကော၊ ဂိုဏ်းကြီးအပေါ်မှာကော အလွန်တစွာ သစ္စာရှိကြပါတယ်’

ထန်ရှင်က ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ပြုံး...

‘ကျုပ်က အကြောင်းနှစ်ချက်ကိုပဲ တွေးမိတာကိုး၊ ဒုတိယ အချက်လဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ရန်သူတွေဟာ မြစ်ဆိပ်ကို ဆီ လာတုန်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကင်းထောင်ချောက်တွေကို သွားတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်’

တစ်မုဆရာတော်က ဝင်၍ဆောက်ခံလေ၏။

‘ဒုတိယအကြောင်းအချက်ကလဲ ဖြစ်နိုင်တာပါပဲ။ ဘယ်တ ကိုမှ အမှန်လို့တော့ အတိအကျယူလို့တော့ မရဘူးပေါ့။

ဖေကူးလျှန်ကလည်း ခေါင်းညိတ်၏။

‘ဒီနေရာက ဘယ်သူမှ ထွက်ခွာသေးတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဒုတိယ ချက်က ပိုဖြစ်နိုင်ပါတယ်’

ထိုအချိန်မှာပင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအော်သံနှင့်အတူ လူရိပ် နှစ်ခု အပြေးအလွှားလာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုလူသည် နတ်ပြာရောင် ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ငါးသမားတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ထင်ထင်ရှားရှား သိရှိခွင့်ရကြ သည်။

ထိုလူသည် ရှိစေ့စေ့ ခုန်အားများကို အသုံးပြု၍ ဂိုဏ်းချုပ်

အို့ယန်ထုံတို့ လှစေ့ရာသို့ ပြေးလွှားလာနေ၏။

သိမ်းထိုး၍ပြေးလာနေသည့်ဟန်ပန်ကနေရာတွင်ပင်ချက်ချင်း တွေ့တော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို့ယန်ထုံ မှာ မျက်ခုံးများ မြင့်တက်သွား

ထို့နောက် ကွမ်းစန်စင်အား အရေးတကြီး အခိန့်ပေး

‘ဒီလူ ဇစ်ရာရလာပုံရတယ်။ လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီး သွားပြီး အလို့ဏ်ပါ’

ကွမ်းစနစ်သည် အမိန့်ရသည်နှင့် ခုန်ထွက်သွား၏။

သို့သော် ထိုလူအနီးသို့ သူ မရောက်မီကလေးမှာပင် သည် လဲကျသွားလေတော့၏။

ကွမ်းစနစ်သည် ထိုလူကို ပွေ့ချီပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယန်ထု တို့ လူစုရှာသို့ ပြေးလွှားလာလေ၏။

ပညာရှိထန်ရှင်က ယပ်တေခင်ကိုယပ်၍ ခေါ်လေ၏။

လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီး ကွမ်း၊ ဒီဘက်ကိုချီလာခဲ့ပါ ကယ်နိုင်သေးသလားလို့ စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြရအောင်။

ကွမ်းစနစ်က လူနာကို ပွေ့ချီယူလာပြီး ထန်ရွှင်စိ မှောက်သို့ ချပေးလိုက်၏။

လူနာ၏ ချက်နှာမှာ ခမ်းညိုရောင်သမ်းနေ၏။

အဆိပ်မိထားသလို ပုံစံမျိုးဖြစ်နေသည်။

အသက်ရှူပုံကလည်း အားရစရာမရှိတော့ချေ။

တက်မုဆရာတော်သည် ဖျတ်လတ်သွက်လက်သော များဖြင့် ဝေးကြည့်ရင်း....

‘သုဟာ ဒကာကြီးတို့ ကျန်လူဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းသားတွေ ပုံမရပါဘူး’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက ခေါင်းညိတ်၏။

‘တပည့်တော်တို့ ဂိုဏ်းသားဆိုရင် တပည့်တော် ဒီလောက် ဘယ် အံ့ဩမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အခုတော့ တကယ့်ကို အံ့ဩမိ တယ်’

‘ဒါဖြင့် ဒကာကြီးတို့ဂိုဏ်းသား မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာ ပြောပြပါ’

‘သိပ်သေချာပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ အစောင့်အထိပ်ထင်ချွေးတဲ့ ဒကာ တို့စခန်းထဲ ဝင်ပြေးလာနိုင်တာလဲ’

‘ဒါလဲ တပည့်တော် ရှင်းမပြုတတ်ဘူး၊ တပည့်တော်တို့ရဲ့ နှစ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ ကင်းစခန်းတွေမှာ ချွတ်ယွင်းချက်ရှိနေပြီ တာတော့ သေချာပြီ’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် ထန်ရွှင်အား ရုတ်တရက် နှိုးကြည့်လိုက်သည်။

‘နောင်ကြီး ထန်ရွှင်၊ ဒီလူ့ကို ကယ်နိုင်သေးသလား’

ထန်ရွှင်သည် ထိုလူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာများကို စစ် ဆေးကြည့်ရှုပြီးနောက်....

'သို့ ဇော်ရာက သိပ်ပြင်းထန်တယ်၊ ခါပေမယ့် ချက်ချင်း
မသေနိုင်အောင်တော့ တားသားနိုင်ပါတယ်၊ သူ့ သွေးကြော
ကို တစ်ချက်ဖွင့်ပေးပြီး ဆေးတိုက်လိုက်မယ်၊ ယာယီတေ
အသက်ရှင်လာမှာပါ၊ သူ့တာတွေပြောချင်သလိုဆိုတာ စော
နားထောင်ရအောင်'

'နောက်ကြီး ထန်ရှင်၊ ကယ်နိုင်ရင် သိပ်ကောင်းပါတယ်
ကျေးဇူးပြုပြီး မြန်မြန်ကယ်လိုက်ပါ၊ ကျုပ်လဲ စစ်မေးစရာ
တာ စစ်မေးရတာပေါ့'

ထန်ရှင်သည် ဆေးပုလင်းငယ်တစ်လုံးကို ထုတ်ကာ ထဲ
နေသူအား ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက်....

'လေ ကျင့်ရေးမှူးကြီး၊ ဘူးရှဲ 'ချိန်နီ' သွေးခံကြောကို ထေး
ပေးလိုက်ပါ'

ကွမ်းစန်စင်က ပညာရှိထန်ရှင် ပြောသည့်အတိုင်း ချိန်
သွေးကြောကို ထောက်ပေးလိုက်၏။

ထန်ရှင်သည် ပုလင်းထဲမှ ဆေးလုံးတစ်လုံးကို ယူပြီး လူ
ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်ပေးသည်။
ဖေကူးလျှန်က စိတ်ထဲမှ စဉ်းစားသည်။

'ထန်ရှင်ဟာ အဆိပ်ကျမ်းတွေ လေ့လာဖူးတယ်လို့တော့
ပြောတယ်၊ ဆေးပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လဲ အတော်ကလေး
ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ရှိပုံရတယ်၊ တကယ် ကျွမ်းကျင်တယ်
ကျွမ်းကျင်ဘူးဆိုတာ အခုလူနာကို ကုသနေတဲ့ အဖြစ်အပျက်
က သက်သေအဖြစ် ပြလိမ့်မယ်'

ဖေကူးလျှန်သည် လူနာ၏ ထူးခြားမှုကို စောင့်ကြည့်နေ
သည်။

အချိန်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ လူနာ လူးလွန်လာ
သည်။

ထို့နောက်....

လေပြင်းတစ်ချက် မှတ်ထုတ်ကာ၊ ထထိုင်သည်။
ထိုလူသည် ပတ်နန်းကျင်ကို ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်ကြည့်

ပညာရှိထန်ရှင်၏ဆေး 'စွမ်းပေစွတကား။

ဖေကူးလျှန် ချီးကျူးမိလေ၏။

ဒို့ယန်ထုံက ထိုလူအား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လျက် လှမ်း
လိုက်၏။

'မိတ်ဆွေ...ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ ကျွန်လူဂိုဏ်းရဲ့ ယာယီစခန်းထဲ ပြေးဝင်လာသလဲ'

'နာမည်ကိုတော့ မပြောပါရစေနဲ့'

'မျိုးရိုးအမည်လောက်တော့ ပြောပြပါ'

'ဟုန်မျိုးရိုးပါ'

'မိတ်ဆွေဟုန်...တာပြောချင်လဲ၊ ပြောပါ'

အင်္ကျီခဲဘောင်းဘီ နက်ပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံကို မခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အသေအချာ ကြည့်ပြီး မေးမြန်း၏။

'ကျွန်လူဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလို့ ထင်ပါတယ်'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်က ကျွန်လူဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပဲ၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောနိုင်ပါတယ်'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆိုရင် ကျွန်တော် ဆီမှာ စာတစ်စောင်ပေးစရာ ရှိပါတယ်'

ထိုလူသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ့အတွင်း အိတ်ထဲမှ စာတစ်စောင်ကို ဆွဲထုတ်သည်။

စာကိုကိုင်ပြီး ဒယ်ဒယ်ထိုင် ထ၏။

ထို့နောက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ရိုရိုသေသေ လှမ်းပေးသည်။ အိုယန်ထုံသည် စာကို ဖွင့်ဖောက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...စာကို ဖွင့်ဖတ်ပါနဲ့ဦး၊ ကျွန်တော်က အေးပေးပါဦး'

အိုယန်ထုံမှာ မသိမသာ သက်ပြင်းချမိသည်။

ထို့နောက် စာကို ထန်ရွှင်၏လက်ထဲသို့ ပေးအပ်လိုက်လေ၏။

ထန်ရွှင်သည် စာကို ယပ်တော့ရှင်ပေ T တင်ပြီး ရှေ့သို့ ထိုးပြတာ မေးမြန်းလေ၏။

'မိတ်ဆွေ...ဒီစာကို ဘယ်သူက ပေးခိုင်းလို့လဲအာပါလဲ' ဒဏ်ရာနှင့်လူစိမ်းက....

'ဘာလဲ...ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကိုတောင် သူခိုးတစ်ယောက်လို စစ်မေးချင်သေးလို့လား'

'မိတ်ဆွေ သိထားဖို့က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆီ ရောက်တဲ့စာတိုင်း ဆို ကျုပ်က ရှေးဦးစွာ ဖွင့်ဖောက်သေ့ ရှိတယ်'

'ဘယ်သူပတ်ဖတ် ကျုပ်အပူမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တာဝန်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလက်ထဲ စာရောက်ဖို့ပဲ၊ အခု ကျုပ်တာဝန်လဲပြီး ပြတ်သွားပြီ၊ ကျုပ်လဲ သွားတော့မယ်'

ထိုလူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ငယ်၊ ငယ်ပိုင် ခလျှောက်ထွက်
ထွားသည်။

လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီး ကွမ်းစနစ်က လှမ်းအော်လိုက်၏။

'ဟေ့... မင်း လာချင်လာ၊ ထွက်ချင်တိုင်း ထွက်လို့ရမယ်
ထင်နေသလား'

ပညာရှိထန်ရွှင်က တားလိုက်၏။

'လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီး ကွမ်းစနစ်၊ သူ့သွားပါစေ'

ကွမ်းစနစ်က အရေးအကြီးတင်ပြလေ၏။

'နှောင်ကြီးထန်ရွှင်၊ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ကျန်လှိုင်းကို ဝင်ချင်
တိုင်းဝင်၊ ထွက်ချင်တိုင်းထွက်လို့ရတယ်လို့ ထင်သွားမှအတိုင်း
ကျွန်တော်တို့ ကျန်လှိုင်းအနေနဲ့ ဘယ်မှာ သိက္ခာရှိတော့
မလဲ'

ပညာရှိထန်ရွှင်က ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

'လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီးကွမ်း၊ ဖီအတွက်တော့ သိပ်ပြီးစိတ်
မပူပါနဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ကို လုံးဝ အသက်ရှင်နိုင်

အောင် မကယ်တင်နိုင်ခဲ့လို့ပါပဲ၊ သူ လမ်းခုလတ်မှာပဲ သေဆုံး
သွားပါလိမ့်မယ်'

ထန်ရွှင်သည် ကွမ်းစနစ်ကို တီးတိုးပြောပြီးနောက် ငယ်၊
ငယ်ပိုင် ထွက်ခွာထွားသည့် 'ဟုန်း' မျိုးစိုးနာမည်ရှိသူအား အော်
နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

'မိတ်ဆွေဟုန်... ခင်ဗျားရဲ့ ဌာနချုပ်ကို ဘေးကင်း ရန်ကင်း
ရောက်သွားပါစေလို့ ကျုပ်ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား
ရောက်သွားခွဲရင် ကျုပ်ဆုတောင်းပြည့်တယ်လို့ဆိုရမှာပဲ၊ ကျုပ်
တို့ လိုက်မပို့နိုင်တာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါတော့ဗျား'

'တဲစခန်းအနီးရှိ လူအားလုံးသည် ထိုလူ ပျောက်ကွယ်သွား
သည်အထိ ငေးကြည့်နေကြ၏။

ထန်ရွှင်က စာကို အိုယန်ထုံလက်ထဲသို့ လှမ်းပေးသည်။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး စာကို သတိရှိရှိနဲ့ ဖွင့်ဖတ်ပါ၊ ဘယ်လို
အကြောင်းနဲ့ လာတဲ့စာဆိုတာ ဘယ်သူမှ ကြိုတင် မသိနိုင်ပါ
ဘူး'

အိုယန်ထုံသည် စာကို လက်ခံယူပြီး စာဖတ်ကို ဆွဲမြဲ
ထုန်လိုက်၏။

စာဖတ်နေသည့် သူ့အမှုအရာ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲ
သွားကြောင်း ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သိုင်းသမားတိုင်း သတိပြု
ကြသည်။

အဘယ်မှာလျှင် လတီမပြုမိဘဲ ရှိအံ့နည်း။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ၏ မျက်နှာမှာ အတော်ကလေး ဖြူပပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားသည် မဟုတ်ပါလား။

ပညာရှိထန်ရွှင်သည် စိတ်ထဲ၌ မသက်မသာဖြစ်သွားသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမှာ တော်စုံ တန်ရုံကိစ္စများနှင့်ပတ်သက်၍ မျက်နှာပျက်သူ မဟုတ်ပေ။

စာထဲ၌ အလွန်တရာ ထူးခြားသည့် အကြောင်းအရာ တစ်ရပ်ရပ် ပါနေသောကြောင့်သာ ဤသို့ မျက်နှာပျက်သွား ရခြင်း ဖြစ်မည်ဟု တွက်ဆသည်။

တက်မုဆရာတော်သည်လည်း လက်အုပ်ချီပြီးနောက် စိုးရိမ် မကင်း မေးမြန်းလိုက်၏။

‘ဧကာကြီး နေကောင်းရဲ့လား’

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သိုင်းသမားကြီးများအားလုံး သူ့ မျက်နှာ ပျက်သွားသည်ကို ရိပ်မိကြောင်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ နားလည် သဘောပေါက်လေ၏။

သို့သော် သူ့ မျက်နှာကို မပြင်နိုင်ခဲ့ချေ။

အာနိကြာဝေးဝိုင်ပြီးမှ စာကို ရင်ခွင်ထဲသို့ သိမ်းဆည်း လိုက်နိုင်သည်။

ပညာရှိထန်ရွှင်သည် စဉ်းစားဉာဏ် အမြော်အမြင်နှင့်ပြည့် သော်လည်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ၏ လက်ထဲမှ စာပါ အကြောင်းအရာကိုမူ စဉ်းစား ကြံဆနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ ဖြစ်နေခဲ့ သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံက သူ့ဆီသို့ လက်ကမ်းမပေးဘဲ သိမ်းဆည်းလိုက်သည့်အချက်ကြောင့် ပညာရှိထန်ရွှင်၏စိတ်ထဲ ၌ အတော်ကလေး မသက်မသာဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

‘ဟင်း...အရင်တုန်းကဆိုရင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအာ ဒီလိုမပြုမှ ဘူး။ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် ငါနဲ့တိုင်ပင်ပြီး အဆုံးအဖြတ် ယူလေ ရှိဘယ်။ ခုတော့ ငါ့ကိုတောင် မပြင် စာကို သိမ်းဆည်းလိုက်တယ်။ ဘယ်လောက်များ အရေးကြီး နေသလဲ မသိဘူး’

‘.....’

တက်မုဆရာတော်မေးမြန်းလိုက်သည့် မေးခွန်းမှာ အဘေ ကလေးကျယ်လောင်သည်။

သို့တိုင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံမှာ မဖြေနိုင်ဘဲ ငူငူငိုငို ကြီး ဖြစ်နေသည်။

တက်မုဆရာတော်သည် အသံကိုမြင့်ပြီး ထပ်မံ မေးမြန်း လိုက်ပြန်သည်။

‘ဒကာစတင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေတယ်၊ နေကောင်းပါလွှလား’

ထိုအခါကျမှ အိုယန်ထုံ ဟင်းခဲနဲဖြစ်သွားသည်။

‘ဆရာတော်’ ဘာမေးတာလဲ’

‘ဒကာကြီး နေကောင်းရဲ့လားလို့ မေးတာပါ’

‘အာ...ကောင်းပါတယ်၊ ကောင်းပါတယ်’

‘ဒကာကြီးမျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေတယ်’

‘ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဆရာတော်တို့ စိတ်ထင်နေလို့ပါ’

‘ဘာမှမဖြစ်လဲ ပြီးတာပါပဲလေ’

‘ဆရာတော်တို့ ဘယ်တော့ ရှောင်လင်ကျောင်းကို ပြန်ကြမလဲ ဘုရား’

ထိုစကားမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက ပြောသည့်စကား မဟုတ်ပါ။

ပညာရှိထန်ရှင်က ရုတ်တရက် ဝင်မေးသည့်စကားသာ ဖြစ်ပါသည်။

စင်စစ် ထန်ရှင်က စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလဲသွားစေရန် ဤသို့ ဝင်မေးခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

တက်မုဆရာတော်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ ဘက်သို့ လှည့်တော့ဘဲ ထန်ရှင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ရသည်။

‘ဒါတော့ ပြောရခက်တယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘုရား’

‘ရှောင်လင်ကျောင်းတော်က ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးဟာ သူ့ရဲ့ကောင်းကြီး ဝမ်းကျုံးထန် သေဆုံးတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အပြေမှန် ရအောင် ရှာဖွေဖို့ အမိန့်ရှိလိုက်ပါတယ်၊ ဒီတော့ ဘျပ်တို့အနေနဲ့ ပြဿနာရဲ့ အရင်းအမြစ်ကို မသိသိအောင် ဆုပ်ရမှာပဲ၊ မလုပ်ဘဲနဲ့တော့ ရှောင်လင် ကျောင်းတော်ကို ငြိန်ဖို့မဖြစ်နိုင်ဘူး’

‘အင်း...ဆရာတော်တို့ သဲလွန်စရွာဖို့ကတော့ လုံမလေး ဝန်တင်ယောက်ပဲရှိတော့တယ်၊ ကျန်တဲ့ သဲလွန်စကိုတော့ ရှာဖို့ သွယ်လှဘူး’

‘မှန်တယ်’

‘ဒါဖြင့် ဆရာတော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ဖယ်လို့ စိတ်ကူးထားလဲ’

‘ပြဿနာ အရင်းအမြစ်ကို ရှာရမှာပဲ၊ မရရင်တော့ အဲဒီလေး ဝန်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုပဲ ရှောင်လင်ကျောင်းတော် ဖမ်းသွားရမှာပဲ’

၈၀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထိုသို့စကားပြောနေစဉ်မှာပင် သံဃကိကိုယ်ရံတော် တစ်
ဖြစ်သည့် ကျီးတာကြည်သည် ကျန်လှူဂိုဏ်းသားနှစ်ဆယ်ကျော်
ကို ဦးဆောင်ပြီး ဆွေးနွေးပွဲ စကားဝိုင်းသို့ ရောက်ရှိ
လေ၏။

ထိုဂိုဏ်းသားများ၏ထူးခြားချက်မှာ ဓားကိုယ်စီလွယ်လွယ်
ကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကျန်လှူဂိုဏ်းသားအများစုသည် ဓား၊ လှံ၊ လက်နက်
ကို ကိုင်ဆောင်လေ မရှိကြပေ။

ပျားသောအားဖြင့် ကိုင်ဆောင်သောလက်နက်မှာ ထေ
ဝေ့သာဖြစ်သည်။

ယခုမူ ဓားကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်နေကြသည်။

အထူးလေ့ကျင့်ပေးထားသည့် တပ်သားများဖြစ်ကြ
တက်မဆရာတော်အပါအဝင် ဧည့်သည်သိုင်းသမား အား
ရိပ်မိ သိရှိလိုက်ကြသည်။

သူတို့သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့် အ
ရပ်နေကြ၏။

ကျီးတာကြည်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအနီးသို့ ပြေးကပ်လာ
အစီရင်ခံ၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဗျာ၊ အမှတ်လေးဆယ်ရှစ်တပ်ဖွဲ့ ရောက်
ခဲ့လာပါပြီ’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံက လက်ကို ရှေ့ယမ်းပြုပြီး....

‘ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာပဲ အနားယူပါစေ၊ ငါလိုရင် အမိန့်
သေးမယ်’

ကျီးတာကြည်က ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုပြီး ပြေးထွက်သွား၏။

သူတပ်သားများကို ခပ်တိုးတိုးအမိန့်ပေးလိုက်ရာ သစ်ပင်
များအကြား၌ လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

တက်မဆရာတော်က....

‘ဒကာကြီး၊ ဖြစ်ကမ်းစပ်ကအခြေအနေကို ဒကာကြီးရဲ့
ညှိစုံစမ်းခဲ့သေးသလား၊ အဲဒီအချက်ကို မေးစမ်းပါဦး’

အိုယန်ထုံ လက်ခုပ်သုံးချက် တီးလိုက်ရာ ကျီးတာကြည်
ပြေးအလွှားရောက်ရှိလာ၏။

‘ကျီးတာကြည်၊ ဖြစ်ကမ်းစပ်က ရန်သူတွေရဲ့ အခြေအနေ
အထိလုံနေသလဲ၊ စုံစမ်းခဲ့သေးသလား’

‘စုံစမ်းခဲ့ပါတယ်ဆရာကြီး၊ ပြောင်းလဲမှုမရှိပါဘူး၊ လေ့
ကျွမ်းမှာလဲ အခစာစင် တွေရှိတယ်၊ လှေငယ်ကနလား ပေါ်မှာလဲ

၈၂ ❁ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အစောင့် ချထားပါတယ်။ ခုချက်ချင်း ထွက်သွားမယ့်ပုံတွေ မရှိပါဘူး။

‘ငါတို့ဘက်က ရေသူ့ရဲ့လှေ ဆယ်နှစ်စင်းကော့ ရှိရဲ့လား’

‘ရှိပါတယ်။ စောင့်နေကြပါတယ်။’ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့အမေ့မချင်း ‘ဗလှတပ်ဖွဲ့ဟာ တပ်ဖြုတ်မသွားဝံ့ပါဘူး။’

အိုယန်ထုံက လက်ကို ယမ်းပြလိုက်သဖြင့် ကျီးတာကြွ ထွက်ခွာသွားသည်။

တက်မုဆရာတော်က.....

‘အခုအခြေအနေက မုန်တိုင်းမတိုက်ခင် ငြိမ်သက်နေတဲ့ မျိုးပဲ။ အခုရောက်လာတာ ဒကာကြီးရဲ့ အသူးတပ်ဖွဲ့လား။’

‘မုန်ပါတယ်။ ကြည်းကြောင်းလက်ခွေးစင် နှစ်ဆယ်လေး ဖြစ်ပါတယ်။’

‘အခုနေ ဝင်တိုက်ရင် ကျုပ်တို့အခြေအနေသာမယ်လို့ တယ်။ ဒကာကြီး ဘယ်လိုသဘောရသလဲ။’

ဂိုဏ်းချုပ်အိုယန်ထုံက ပညာရှိထန်ရှင်၏မျက်နှာကို ကြည့် ပြီးနောက်....

‘နောင်ကြီးထန်ရှင် ဘယ်လိုသဘောရသလဲ။ ဆက်ပြီး စောင့် ဆိုင်းရင် ကောင်းမလား။’

ထန်ရှင်က....

‘သည်းခံပြီး စောင့်ကြည့်ရင် ‘ကောင်းမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။’

အိုယန်ထုံသည် ထန်ရှင်၏ စကားကို သဘောတူသည့် အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

တက်မုဆရာတော်သည် အိုယန်ထုံနှင့် ထန်ရှင်တို့၏သဘော ကို သိရှိသွားပြီဖြစ်၍ ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ မိန့်ဆိုတော်မူ၏။

‘ဗီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့ကတော့ ဗီထက်ပိုပြီး မစောင့်လို့ တော့ဘူး။ လုံမလေးဝန် လွတ်မြောက်သွားရင် တစ်ခုတည်း နေသာ သဲလွန်စ ပျောက်သွားလိမ့်မယ်။ သူ့ကို ဖမ်းမိထားရင် ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော်ကြီးကို ကျုပ်တို့ မျက်နှာပြင်ဝဲသေးတယ်။ မမိရင်တော့....’

ဖေကုံးလျှန်ကလည်း ဝင်ပြော၏။

‘သခင်ကြီး ဝမ်းကျုံးထန်ရှဲ့ ဈာပနကို လာကတည်းက ဆရာတော်ထွန်း တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်းသွားလို့ ပြစ်ခဲ့

တဲ့အတွက် တကယ်လို့ ဆရာတော်တို့ သွားတိုက်မယ်ဆိုရင် တပည့်တော်လဲ လိုက်ပါပါမယ်'

'ကောင်းပါလေဓမ္မေ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ပြော၏။

'ဆရာတော်တို့နဲ့ နောင်ကြီး ဖေကုံးလျှန်တို့ စမ်းကြည့်ချင်သေးချင် စမ်းကြည့်ကြပါ။ တပည့်တော်တို့အနေနဲ့ တားမြစ်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး'

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ တက်မ၊ ဖန်မနှင့် ဖေကုံးလျှန်တို့သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဝဇ္ဇိယန်ထုံ ကို ဂါရဝပြုပြီးနောက် ပြေးထွက်သွားကြလေတော့၏။

သူတို့အားလုံး မြစ်ဆိပ်သို့ သွားပြီး လုံမလေးဝန်ခေ မကောင်းဆိုးရွားမကလေးအား ဖမ်းဆီးကြပေတော့မည်။

တကယ်တမ်း ဖမ်းနိုင်၊ မဖမ်းနိုင်ကိုမူ မည်သူမျှ အတိအကျ မပြောနိုင်ပါချေ။

ထန်ရွှင်က သက်ပြင်းချသည်။

ဝဇ္ဇိယန်ထုံ က...

'နောင်ကြီးထန်ရွှင်... အာဖြစ်လို့လဲ'

'အက်မုဆရာတော်က ကျွန်တော်တို့ လက်ဦးမှာ စိုးရိမ်နေပါရဘယ်'

'လုံမလေးဝန်ကို ဖမ်းဆီးဒွိကိစ္စလား'

'ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အရင်ဖမ်းမိရင် သူတို့အနေနဲ့ လုံမလေးဝန်ကို ရှောင်လင်သဘျောင်ကို အခေါ်ရခက်သွားမယ်လေ။ သူတို့ ဖမ်းမိသွားတော့ ကျွန်တော်တို့က ဖမ်းခေါ်ဖမ်းဆီးဖို့ ခက်သွားတာပေါ့'

'နောင်ကြီး အယ်လို့စိတ်ကူးသလဲ၊ ကျုပ်ကတော့ လက်ရွေးစရာတပ်သား နှစ်ဆယ်လေးဦးကို ခေလွှတ်ပြီး ကူခိုင်းချင်တယ်'

'အဲဒါလဲ ကောင်းကားပဲ။ အာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ကူထားရင် လုံမလေးဝန်ကို ကျုပ်တို့စစ်ပါရစေလို့ တောင်းဆိုနိုင်တာပေါ့'

ထန်ရွှင်သည် ယပ်တောင်ကိုဖြန့်၍ ဖြည်းညင်းစွာ ယပ်ခတ်သည်။

ထို့နောက် ဆက်ပြော၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ထကယ်တမ်း ပြောရရင် ဆရာတော်တို့ သုံးယောက်အနေနဲ့ လုံမလေးဝန်ကို ဖမ်းဆီးနိုင်ဖို့ မလွယ်ပါ။

၈၆ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နောင်ကြီး တွေးဆချက်ကို ပြောပြပါဦး

ဒီလိုပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ဟိုဖြူဖြူသွယ်သွယ် လူငယ်လေးတွေ အဆင့်ယာ တက်မှ၊ ဖန်မုန့် ဖေကိုးလျှန်တို့ထက် မသားဘူးဆိုရင် တောင် နိမ့်ကျမယ်လို့တွေ့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သိမြင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်

အိုယန်ထုံက ခေါင်းညိတ်ပြစ်၏

ဟုတ်ပါမယ်

အခု အဲဒီမှာရှိတဲ့ နောက်ထပ် လူလိုလို မျောက်လိုလို လူငယ်ငယ်ယောက်နဲ့ တိဗက် ကျားပွားဆရာကြီး တုထန်ဟိုတို့ ရှိပါသေးတယ်၊ လုံမလေးဝန်ကိုလဲ လျော့တက်လို့ မရပါဘူး၊ နောက်တစ်ချက် ဆိုးဘာက လှေကြီးပေါ်က ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ဝတ်သားတဲ့ အစောင့် ဆယ်နှစ်ယောက်ပဲ၊ သူတို့စွမ်းရည်ကို တယ်သူမှ တိတိကျကျ မသိသေးပါဘူး

ဒီတော့....

ဒီတော့ လုံမလေးဝန်ဘက်က အင်အား သာနေတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်

ဆရာတော်က စွဲတွေကို မတွေးမိဘူးလား

တွေးမိမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် လုံမလေးဝန်ကို ရှောင်လှ ကျောင်းတော်ကို ခေါ်သွားချင်နေတယ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ်လေ...

ညွှန်တော်တို့ရဲ့ လက်ရွေးစင်တပ်သား နှစ်ဆယ့်လေးယောက်ကို ငုတ်ပေးလိုက်ရင်တော့ တက်မုဆရာတော်တို့အတွက် အင်တော် စလေး အထောက်အကူဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံကလည်း ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်စေ ခင်သည်

ကောင်းတယ်၊ ကျုပ်တို့လဲ ကမ်းစပ်ကို လိုက်သွားပြီး အခြေအနေ စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ ဦးဆောင်သွားသွားသဖြင့် ထန် နှင့် ကွမ်းစန်စင်၊ ဝမ်တန်းတို့ လိုက်ပါသွားကြသည်

ကျီးတားကြည်က လက်ရွေးစင်တပ်သားနှစ်ဆယ့်လေးဦးကို ခေါ်ခေါ်လာသည်

သူတို့လူစု ဖြစ်ကမ်းနဖူးသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် မြစ်ထဲ၌ ဆိုက်ပွဲနေကြလေပြီ

ကမ်းစပ်နှင့် လှေကြီး၏စပ်ကြား ရေပြင်ရှိ လှေငယ်ပေါ်တွင် ဖေကိုးလျှန်သည် တိဗက်သိုင်းဆရာကြီးတုထန်ဟိုနှင့် အကြိတ် အနယ် တိုက်ခိုက်လျက်ရှိပြီး လှေကြီးပေါ်တွင် တက်မုဆရာ တော်နှင့် ဖန်မုဆရာတော်တို့က ဖြူဖြူသွယ်သွယ် လူငယ်နှင့် ဆိုက်ခိုက်နေသည်

အိုယန်ထုံက....

၀၈ တက္ကသိုလ်နေထင်းအောင်

ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ၊ ဒီတစ်ခါ လှေငယ်ပေါ်မှာ တုတ်တုတ် ဟို ရောက်နေပါကလား။

ထန်ရွှင်က ခေါင်းညိုက်၏။

‘ဟုတ်ဘယ်၊ ဒီတစ်ခါ လိုမဒလးဝန်က ဗျူးဟာ ပြောလို့ လိုက်တယ်လို့ဘုတယ်’

ဆရာတော်နှစ်ပါးသည် ဖြူဖြူသွယ်သွယ်လှေငယ် ဆန်ကွမ်း ချီအား အကြိတ်အနယ် တိုက်ခိုက်နေရ၏။

ဤကဲ့သို့သော လှေငယ်တစ်ခုယာက်က ရှောင်လတ်ဆရာတော် နှစ်ပါးအား အကြိတ်အနယ် ခုခံတိုက်နေသည့် စွမ်းပကားသည် တော်ရုံတန်ရုံ စွမ်းပကားမဟုတ်ပေ။

ထိုစဉ်မှာပင်...

ချင်းချန်စားနှစ်ဖော်အမည်ရှိ အဘိုးကြီးနှစ်ဦး ထွက်လာပြီး ဆရာတော်နှစ်ပါးကို ဝင်တိုက်တော့သည်။

လှေငယ်က နောက်ဆုတ်သွား၏။

သိုင်းတုံပွင့်လျှံ ပလွေသံ(၅) ၀၉

လှေငယ်ပေါ်တွင် တုတ်တုတ်နှင့် ဖေကူးလျှန်တို့ အကြိတ် အနယ်တိုက်ခိုက်နေကြရာ ဖေကူးလျှန်က အရေးသာလျက် ရှိ ၏။

ကွမ်းစန်စင်ရပ်နေသည့် ထန်ရွှင်က ကွမ်းစန်စင်အား လှမ်း၍ ပြောသည်။

‘နောင်ကြီး ကွမ်းစန်စင်၊ လှေငယ်ပေါ်မှာ ဝိုက်နေတဲ့ နောင်ကြီး ဖေကူးလျှန်ကို သွားကူလိုက်ပါ’

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင်၊ ဖေကူးလျှန် အရေးသာနေပါဟယ်၊ ကျွန်တော်ဝင်လို့ လိပ်ပြာသန့်ရော ဖရှိပါဘူး’

‘နောင်ကြီး ကွမ်းစန်စင်၊ အရေးသာသည်ဖြစ်စေ၊ အရေး မသာသည်ဖြစ်စေ ကျုပ်တို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ ဖေကူးလျှန် ဝင်ကူရမှာပဲ’

‘ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ၊ ဝင်ကူခြင်းအားဖြင့် လုံမလေးဝန်ကို စစ်မေးခွင့်ရနိုင်တယ် ဆိုပါတော့’

ထန်ရွှင်က ရယ်ပြီး....

‘နောင်ကြီး တော်ပါပေတယ်၊ တစ်ထူးပြရုံနဲ့ တစ်ယောင် ခြင်ပါပေတယ်၊ အဲဒီအခွင့်အရေးအတွက် နောင်ကြီး ဝင်ကူဖို့ ဝတ္တရပ်ခံနေရတာပါ’

ကွမ်းစန်စင်သည် အိုယန်ထံနှင့် ထန်ရွှင်တို့အား ဝါရဝပြုံး ရေစပ်သို့ ဆင်းသွားလေ၏။

သူ လှေပေါ်ခုန်တက်စဉ်မှာပင် လှေကြီးပေါ်မှ လူရိုက်ကမ်းခုန်ပျံဆင်းလာတော့သည်။

ကွမ်းစန်စင်မှာ ဖေကူးလျှန်အား မကူညီနိုင်ဘဲ ထိုလူနှင့် အကြိတ်အနယ် တိုက်ခိုက်ရတော့သည်။

ထိုလူဝယ်ကား ဖြူဖြူသူယ်သူယ် လူဝယ် (ဆန်ကွမ်းချီ)ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဖေကူးလျှန်နှင့် တုထန်ဟိုတို့ တိုက်ခိုက်ကြရာ တစ်ကြိမ်တိုင်း ဖေကူးလျှန်က တုထန်ဟို၏ကျားပုတ်ကို ဖမ်းဆွဲမိသွား၏။

တုထန်ဟိုသည် ကျားပုတ်ကို အတင်းပြန်ဆွဲသည်။

ဖေကူးလျှန်၏လက်ဝါးစောင်းက လမ်းဝဲဘက် ပခုံးပေါ်သို့ ကျမည်ဖြစ်လာသောအခါ ကျားပုတ်ကို လွှတ်လိုက်ရသည်။

ကျားပုတ်ကို လွှတ်ပြီးပါက သူ၏လက်ဝဲဘက်ပခုံးမှာ ရိုက်ချက်ကို ကောင်းစွာ ရှောင်တိမ်းသွားနိုင်ပြီ ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင်....

သူ့ပခုံးသည် ဖေကူးလျှန်၏ လက်ဝါးအောက်သို့ အလိုလို လျှိုဝင်လာ၏။

ဖေကူးလျှန် အတေးပေါက်သွားသည်။

'တုထန်ဟိုတာ ထိပ်သီး သိုင်းဆရာကြီးပဲ။ အကြောင်းမဲ့ ဆက်သက်တော့ ဒီလိုဝင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ အကြောင်းရှိလိမ့်မယ်'

ဖေကူးလျှန်သည် လက်ဝါးစောင်းကို အားအပြည့်မသွင်းဘဲ လျော့ရိုက်လိုက်၏။

'ဝိုန်း'

တုထန်ဟို မနာကျင်ပါ။

ဝိုန်းခနဲ လွင့်စဉ်သွားပြီး ရေထဲကျလုကျခင် ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ချက်ချင်းပင် လှေကြီးပေါ် ပြေးတော်ဇာတ်စရာ ဖေကူးလျှန်အား အရှုံးပေးသွားသည်။ သူ့ ဝါးစဉ်ကြီး ဒီလူဝယ်ခွဲ

ဖေကူးလျှန်သည် လှေကြီးပေါ် လိုက်ခိုက်တအမှန်မှာသူ့ အနေဖြင့် လှေကြီးပေါ် ခုန်တက်

ချိပေ။

၉။ နတ်ကုန်းသို့ဆန်လောင်းအောင်

ဆန်ကုန်းချီအား အသေအသွေ ခုခံနေရသည့် ကုန်းစန်စင်အား ဝင်ကုရမည် ဖြစ်သည်။

ယခုသော်....

သူသည် လုံ့မလေးဝန်ကို ဖမ်းဆီးရန်သာ စိတ်အား ထက်သန်နေပေသည်။

ကုန်းစန်စင်မှာ ဆန်ကုန်းချီအား လုံးဝမယှဉ်နိုင်ပေ။

တစ်ကွက်မျှ တိုက်စစ်အနေဖြင့် မတိုက်နိုင်ခဲ့ချေ။

သူ့အား မထိခိုက်မိခဲစေရန်သာ အပြင်းအထန် ခုခံကာကွယ်နေရ၏။

ဆန်ကုန်းချီမှာလည်း လုံ့မလေးဝန်ဆီမှ အထူးအမိန့် မထုတ်သဖြင့် ကုန်းစန်စင်အား သတ်ဖြတ်ရန် မကြိုးစားပေ။

ဖေကျော်ကံစီးမှသာ စီးစီးမိုးပိုး တိုက်ခိုက်နေသည်။

ကျမည်ဖြစ်လျှင် စင်က သူ၏ညာလက်ကိုဆန့်ကာ ရွှေချည်မျှင်က ကျားပုတ်က ဆန်ကုန်းချီ၏လက်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ရန် ကြိုးစားချက်ကို ကော့

သို့ရာတွင်... ညှပ်ပါသေးသည်။

ထိုသိုင်းကွက်ဖြင့် ထိထိမိမိတိုက်ခိုက်နိုင်ပါက ဆန်ကုန်းချီ၏ တိုက်စစ်ကို ဟန့်စားနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

သို့သော်....

ဆန်ကုန်းချီသည် သူ့လက်များကို လျှင်မြန်စွာရုပ်သိမ်းပြီး ခြေလောက်ကန်ချက်များဖြင့် အောက်ပိုင်းကိုဖြိုခွဲ၏။

ကုန်းစန်စင်မှာ ဆန်ကုန်းချီ၏ လျှင်မြန်သော ထိုးစစ်ကြောင့် ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်သွားသည်။

သေးငယ်လှသော လှေကသေးပေါ်၌ ခက်ခက်ခဲခဲ ရွှောင်မိမိရတော့လည်း။

ထိုတိုက်ပွဲကို မြင်ကမ်းနဖူး၌ အိုယန်ထု၊ လန်ရှိုနှင့် ဝမ်နန်းတို့က အကဲခတ် စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

အိုယန်ထုက သက်ပြင်းချ၍ ပြောလေ၏။

'အဲဒီလူငယ်ရဲ့ သိုင်းပညာဟာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ လှေကျင့်ရေးမှူးကြီး ကွမ်းစန်စင်ဟာ ဝါစဉ်ကြီးပိုင်းသမားတော့ ဖြစ်တာမှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလူငယ်ရဲ့ ညှပ်အက်တော့ မဟုတ်ဘူး'

ထိုစဉ်....

ကျီးတာကြည် ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာ၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... သူ့လျှို့ဝှက်စစ်ယောက် ဖမ်းမိလာပါတယ်’

အိုယန်ထုံနှင့် ထန်ရွှင်တို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ထန်ရွှင် ဆေးကုသပေးလိုက်သည့် နက်ပြာရောင် လူစိမ်းသိုင်းထဲမှ ကို အံ့ဩစဖွယ် တွေ့ရလိုက်ရ၏။

‘ဟင်... ဒီလူ မသေသေးပါကလား’

ထန်ရွှင်၏စိတ်ထဲ၌ အလွန်တရာ အံ့ဩသွား၏။

ဆေးသည် ထိုလူ၏အသက်ကို ယခုအချိန်အထိ ကယ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မယုံကြည်ခဲ့ချေ။

ထန်ရွှင်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ၏ မျက်နှာကို မသာ အကဲခတ်၏။

အိုယန်ထုံ မည်သို့စီစဉ်မည်ကို စောင့်ဆိုင်း ကြည့်ရှုသည့် အိုယန်ထုံ က...

‘သူက သူ့လျှို့ဝှက်စစ်ယောက်၊ သူ့ဒဏ်ရာက အတော်ကပြောင်းထန်နေတယ်။ လုံလုံခြုံခြုံ တစ်နေရာမှာ ပိုထားလိုက်ကောင်းကောင်းအနားယူပါစေ’

အိုယန်ထုံသည် ခေတ္တမျှ စဉ်းစားပြီးနောက် ခပ်တိုင်း ဆက်ပြောသည်။

‘သူ... ငါတို့စခန်းမှာ ဆက်နေလိုရင်တော့ထား။ မနေလိုရင်တော့ ထားမနေပါနဲ့ သွားပါစေ။ သူ့ကို ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်းလဲ မမေးနဲ့။ သူ့သဘောအတိုင်း သွားလိုရာသွားပါစေ။ ငါပြောတာသဘောပေါက်ရဲ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါမယ်’

‘ငါတို့ယာယီစခန်းကို သွားပို့ရင် တခြားလူကိုစေလွှတ်ပြီး မပို့ခိုင်းပါနဲ့။ မင်းကိုယ်တိုင် သွားပို့လိုက်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့... အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါမယ်’

ကျီးတာကြည် ပြေးထွက် သွားသော အခါမှ ထန်ရွှင်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံအား မေးမြန်းလိုက်သည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ဒီလူကို သိထားပါသလား’

အိုယန်ထုံက သက်ပြင်းချ၍ ဖြေ၏။

‘ဒီလူ ကိုတော့ ကျုပ်မသိဘူး။ သူ့ကို မာပီးလိုက်တဲ့လူက တော့ ကျုပ်မိတ်ဆွေဟောင်း တစ်ယောက်ပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့လျှို့ဝှက်စစ်ယောက်လို့ ပြောရတာပါ’

အိုယန်ထုံသည် ဆက်မပြောတော့ဘဲ မြစ်ထဲ၌ ဖြစ်ပွားနေသည့် တိုက်ပွဲကို ဝေးကြည့်နေသည်။

ထန်ရှင်လည်း ဆက်မမေးသာတော့သဖြင့် မမေးတော့ပေ။
လှေပေါ်တွင် ကမ်းစန်စင်နှင့် ဆန်ကုမ်းချို တိုက်နေသလို
လှေကြီးပေါ်တွင် တက်မုဆရာတော်၊ ဖန်မုဆရာတော်နှင့် ချင်း
ချန် ဓားနှစ်ဖျော်တို့ တိုက်ခိုက်နေကြ၏။

လှေပေါ်မှ ဖေကုံးလျှန်လည်း လှေကြီးအထက်သို့ ရောက်နိုင်
နေပြီး လုံမလေးဝန်ကို ရှာဖွေလျက်ရှိနေသည်။

ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ လူများကိစ္စကို ဝင်စွက်ဖက်ချင်ရတာ
လဲ။

အေးစက်စက်စကားသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဖေကုံးလျှန်
ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

လုံမလေးဝန်ကို ဖေကုံးလျှန် တွေ့ရှိဖိုက်ရတော့သည်။

ပျောက်သောသူကိုပင် ရှာတွေ့နိုင်စေရာ ဤလှေကြီးပေါ်
ရှိနေမည့် လုံမလေးဝန်ကို အဘယ်မှာလျှင် ရှာဖွေ၍ မတွေ့
ရှိပါအံ့နည်း။

ဖေကုံးလျှန်က အေးစက်စက် ရယ်မောလိုက်၏။

'သိုင်းလောကကြီး တစ်ခုလုံးနဲ့ ဆက်စပ် ပတ်သက်နေသော
ငါနဲ့ ပတ်သက်ဆက်စပ်နေတာပဲ ငါ့ကို ဝင်ရှုပ်တယ်လို့ တယ်

လူမှ မပြောနိုင်ဘူး၊ မင်းကသာ သိုင်းလောကထဲမှာ ဆူးငြောင့်
ခလုတ်ဖြစ်နေတာ၊ မင်းပညာ ဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုတာတော့
စမ်းသပ်ကြည့်ရဦးမှာပဲ'

ဖေကုံးလျှန်သည် ပါးစပ်က ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီး စိတ်ထဲမှ
ဆက်၍ ကြိုးဝါးလိုက်သေး၏။

'ဟင်း...မြေဆိုးမလေး၊ ငါတို့က နင့်ကို အရှင်ဖမ်းချင်လို့
လာကြတာ၊ နင့်ကို ကမ်းပေါ် များခေါ်ပြီး အရှင်ဖမ်းရမယ်၊
ဒါမှ တက်မုဆရာတော်ရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒပြည့်ဝလိမ့်မယ်'

မိန်းကလေးက အေးစက်စက်ရယ်သည်။

လှောင်ပြောင်သရော်သည် ရယ်သံမျိုးဖြစ်၏။

'ကျွန်မက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူးရှင်၊ ရှင်တို့အုပ်စုထဲ
က ဘယ်သူ့လာလာ ကျွန်မက ယှဉ်ပြိုင်ရဲတယ်'

'ဟား...ဟား...ဟား၊ အကောင်သေးသလောက် အပြော
ကြီးတာ မင်းပဲကိုး၊ မင်းလိုလူမျိုးကို ငါတစ်ယောက်တည်းနဲ့
အသားကလေး ဖမ်းသွားနိုင်တယ်'

'ခါဖြင့်ရင်လဲ ယှဉ်ကြည့်ကြတာပေါ့'

'ဒီလှေပေါ်က ကျဉ်းတယ်၊ ကမ်းစပ်မှာ တိုက်ရင် ပို့ကောင်ခ
မယ်၊ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ'

ခစ်...ခစ်...ခစ်...ရယ်စရာပဲ၊ တကယ် သိုင်းပညာရှင်တို့
ဒီလိုလှေကြီးပေါ် မပြောနဲ့၊ ဟိုလိုလှေကလေးပေါ်မှာတော့
တိုက်နိုင်ပါတယ်၊ ကြ...အာရုံစကားတွေ ပြောမယ်အစား၊ တို့
ခိုက်ဖို့သာ ပြင်ပေးတာ၊ ရှင် ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပြောတာ
ဆိုတာ ကျွန်ုပ်တို့ပြီးပြီး သတ္တိရှိရင် ဒီပေါ်မှာပဲတိုက်

ထို့ကြောင့်...
ဖေကူးလျှန်အား သတိဝီရိယကြီးစွာဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်
တော့၏။

ငါက ပညာစွမ်းရှိသလောက် ထုတ်မပြိုင်မှာစိုးလို့ က
ပေါ်မှာ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ပြောတာ၊ မင်းက ဒီပေါ်မှာပဲ ယှဉ်ပြိုင်
ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဆဲတော့ပဲ

မိန်းကလေးသည် သူ့ခါးကြားမှ ဓားကို ရှမ်းခနဲ ဆွဲထု
ပြီးတိုက်၏။

ဖေကူးလျှန်က ပေါ့ပါးစွာပင် ရှောင်တိမ်းသွားသည်။

ထို့နောက် တုထန်ဟိုထံမှ လူထွားသည့် ကျားပွတ်ကို
ထဲ၌ တစ်ဝီမြည်အောင် လှည့်ပတ်တော့သည်။

ထို့နောက်....

ကျားပွတ်နှင့် ဓားရှည်တိုက်ပွဲ စတင်လေတော့၏။

မိန်းကလေးသည် တုထန်ဟို၏ ကျားပွတ်ကို ဖေကူးလျှန်
လက်ထဲ၌ ထွေပြီးကတည်းက တုထန်ဟိုအရေးနိမ့်သွားပြီ
ကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။

ဖေကုံးလျှန်၏လက်ထဲမှ ကျွာပွတ်သည် အတော်ကလေးရှည်
ပြီး သူမ ကိုင်ထားသည့် ဓားက ထိုနေသောကြောင့်
ပေသည်။

ဖေကုံးလျှန်က အပြင်းအထန် လိုက်လံတိုက်ခိုက်သော
မိန်းကလေးသည် ရွက်ချည်ပြီး လိပ်ထားသည့် ဝါးတိုင်
ပေါ်သို့ ခုန်တက်ရှောင်တိမ်းသည်။

ဖေကုံးလျှန်ကလည်း လိုက်ခုန်တက်ကာ အဆက်မပြတ်
တိုက်ခိုက်သည်။

• အခန်း (၆၆)

လက်ရဖမ်းဆီးခြင်း

တကယ်တမ်း တိုက်ခိုက်သည့်အခါတွင် မိန်းကလေး
ပညာ အတော်ကလေး ထက်မြက်ကြောင်း ဖေကုံးလျှန်
လာ၏။

သိုင်းကွက်များ သစ်ဆန်းရုံမျှမက သူ့တိုက်ကွက်
လည်း အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ရှောင်
ကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

မိန်းကလေးသည် လိပ်ပြာကလေးပမာ ဝဲယှံ့ရင်း
တိုက်ခိုက်နေသည်။

ဤသို့ တိုက်ခိုက်၍လည်း မဖြစ်ပေ။

ခွက်တိုင် ဝါးလုံးတန်းအပေါ်၌ ရှေ့ဝိုင်းလိုက် နောက်ဆုတ်
တိုက်ခိုက်နေကြသည့် မြင်ကွင်းသည် လွန်စွာ ရင်သပ်
စားဖွယ်ရာကောင်းသည့် မြင်ကွင်းဖြစ်ပေသည်။

ကျွာပွတ်သံ တဝှီးဝှီးနှင့် ဓားသံ တရွှီးရွှီးတို့မှာ ဝေပင်တိုင်
လှေကြီး၏ရွက်ကို လိပ်ချည်ထားသောတိုင်၌ အဆက်မပြတ်
ထွက်နေသည်။

မိန်းကလေး၏တိုက်ကွက်များ ဆန်းသစ်သော်လည်း သူမ
သည် ဖေကုံးလျှန်ကို တကယ်တမ်း ထိပ်တိုက်မတွေ့ရဲချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမ၏ အတွင်းအားပညာမှာ ဖေ
ကုံးလျှန်ကို မယှဉ်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ဖေကုံးလျှန်က အနီးကပ် ပူးကပ်တိုက်ခိုက်လာတိုင်း သည် ပေါ့ပါးစွာ ခုန်ဆုတ်သွား၏။

ဖေကုံးလျှန်ကလည်း အဆက်မပြတ် ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်သွားသည်။ ဖေကုံးလျှန်သည် တိုက်ရင်းခိုက်ရင်း စိတ်ကူးတစ်ခု လော၏။

အလျားလိုက် ဆင်ခြေလျော့ ချည်နှောင်ထားသည့် ခိုင်ပေါ်မှ တဖြည်းဖြည်း စီးနှင်းတိုက်ခိုက်သွားပါက အမိန်းကလေး ရေထဲကျသွားနိုင်သည်ဟူသော အတွေးပင်ဖြစ်သည်။

သည်မိန်းကလေး၏ သိုင်းပညာအရဆိုလျှင် ရေထဲကျသွားပါက ဗည့်သို့မျှ အပေါ်သို့ ပြန်၍ တက်လာနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း ကောင်းစွာ သဘောပေါက် ရိပ်မိနေသည်။

သူတို့ ဤရွက်တန်းပေါ်၌ တိုက်ခိုက်နေစဉ် လျှောက်ကုန်းပတ်ပေါ်၌ တက်မုဆရာတော်၊ ဖန်မုဆရာတော်နှင့် ချန်ခားနှစ်ဖော်တို့က တစ်တွဲ၊ လေ့ငယ်ကလေးပေါ်၌ ဆွဲကွမ်းချီနှင့် လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီး ကွမ်းစန်စင်တို့က တစ်အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်နေကြဆဲ ဖြစ်သည်။

တက်မုဆရာတော်၊ ဖန်မုဆရာတော်နှင့် ချင်းချန်ခားနှစ်ဖော်အတွဲမှာ ပိန်မသာ လိမ်ပသာ တိုက်ခိုက်နေသော်လည်း ဆွဲကွမ်းချီနှင့် ကွမ်းစန်စင်တို့၏အတွဲမှာမူ အရှုံးအနိုင်ကွဲပြားမှု အရိပ်စားယောင်များ ထွက်ပေါ်နေသည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် အထက်စီးမှနေပြီး ကွမ်းစန်စင်မှာ ရှုံးအော့မည်ကဲ့သို့ အောက်စီးမှဖြစ်နေ၏။

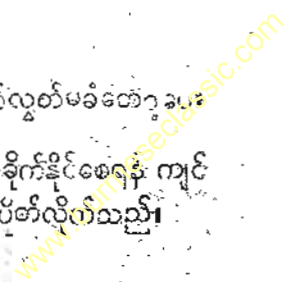
လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီးသည် သိုင်းပညာ ထက်မြက်သော စာစဉ်ကြီး သိုင်းဆရာကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်လင့်ကစား ဆန်ကွမ်းချီအား လုံးဝ မယှဉ်နိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။

တစ်ချို့တွင် ဆန်ကွမ်းချီက ကွမ်းစန်စင်၏အကြောကို အပိုင်ဆိုးပိတ်ရန် ချိန်ရွယ်သိုက်၏။

ကွမ်းစန်စင်လည်း ဗည့်သို့မျှ မတက်နိုင်အော့ဘဲ လျှင်စွာ ပေးရတော့မည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည်။

ထို့အပြင်အတွင်းမှာပင် ဆန်ကွမ်းချီမှာ ရှုံးဆင်လှပေသော်လည်း ကွမ်းစန်စင်က သက်တံ့ ကျင့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး နေရာ၌ပင် ခွေခနဲ လဲကျသွားတော့သည်။

ကွမ်းစန်စင်သည် အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံတော့ပေ။ ဆန်ကွမ်းချီက သူ့အား ပြန်သန် မတိုက်ခိုက်နိုင်စေရန် ကျင့်ကျယ်သွေးကြောနေရာသို့ လက်ညှိုးဖြင့် ထိုးပိတ်လိုက်သည်။

မည်သို့ဖြစ်ပျက်ရသနည်း။

ဤသို့ဖြစ်ပျက်ခြင်းတွင် အကြောင်းရင်း ရှိနေသည်။

ထိုအကြောင်းရင်းကို ဖော်ဆောင်သူကား တိတိကျကျ ဆရာကြီး တုထန်ဟိုပေတည်း။

အဘယ်သို့နည်း။

တုထန်ဟို သစ္စာဖောက်လေသလော။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆန်ကွမ်းချို၏ ခူးဆစ်နောက်ဘက် တံကောက်ကူးရှိအကြောကို လှမ်းထိုးပိတ်သူမှာ တိတိကျကျ ဆရာကြီး တုထန်ဟို ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ကွမ်းစန့်စင်တို့၏တိုက်ပွဲမှာ တစ်ဖက်သတ် တိုက်ပွဲ ဖြစ်နေပေသည်။

ထိုအချက်ကို ကုန်းပတ်တစ်နေရာ၌ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေသည့် တုထန်ဟိုသည် ကောင်းစွာ မြင်တွေ့နေပေသည်။

အကယ်၍ ဆန်ကွမ်းချိုကသာ ကွမ်းစန့်စင် ခက်ရာရအောင် လုပ်ခဲ့လျှင် အလွန်တရာ အင်အားကြီးမားသော ကျန်လျှို၏ ကြီးနှင့် ရန်ငြိုးပွဲရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း တုထန်ဟို နားလည်သတော့ပေါက်သည်။

ထိုသည် ဆန်ကွမ်းချိုအား ညီငယ်တစ်ဦးကဲ့သို့ သဘောထား မပြင် ဤအဖြစ်မျိုးသို့ အရောက်မခံနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် သူသည် လှေကြီးပေါ်မှ လှုပ်တစ်ပြက် ခုန်ဆင်းပြီးနောက် ဆန်ကွမ်းချို၏ဦးဆစ်နောက်ဘက်ရှိ တံကောက်ကူးအကြောကို ထိုးပိတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

စင်စစ် ဆန်ကွမ်းချိုသာ လုံ့မလေးဝန်ဟု ဝေဖန်ဆိုသော ဦးကလေး၏ 'ထိန်းချုပ်ဆေး'ကိုသာ အမှီမခံခဲ့ရပါလျှင် သူ့အား ဤသို့ နောက်ဘက်မှ လုပ်ကြံ၍ မရနိုင်ပေ။

ယခုမူ ထိန်းချုပ်ဆေးကြောင့် အံ့ရုံကြောများ ထုထိုင်နေပြီး နောက်ကျောမှ ရောက်လာသူကို ခံတိမသားနိုင်ဘဲ လုပ်ကြံခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မည်သူ၏ လက်ချက်ဖြင့် လုပ်ကြံခံရသည်။ မည်သည့်အတွက် ဖြစ်ကြံခံရသည်။ ဤသို့ လုပ်ကြံခံရခြင်းမှာ သူ့အကျိုးအတွက် ဖြစ်သည် စသည် စသည်အချက်များကို ဆန်ကွမ်းချို လုံးဝမသိရှိဘဲ ခွေလဲကျသွားရှာလေတော့သည်။

ကွမ်းစန့်စင်မှာလည်း ပထမ၌ ကြောင်နေသေးသည်။ သို့သော်...

မကြာမီပင် တုထန်ဟို ကူညီခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်မပြင် တုထန်ဟိုအားဦးညှိထိဂါရဝပြုကာ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်နေသည့်လှေကြီးပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားလေတော့၏။

မြစ်ကမ်းနဖူး၌ ရပ်နေသည့် အိုယုန်ထူးနှင့် ထန်ရွှင်တို့သည် ထိုဒေသဖြစ်အမျက်အားလုံးကို ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် မြင်တွေ့နေရသည်။

ဖေကူးလျှန်အား တုထန်ဟိုအလျှော့ပေးသွားပုံ၊ ဆန်ကွမ်းရီက ကွမ်းစနစ်အား အပြတ်အသတ် ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်ထားမည့်အချိန်၌ တုထန်ဟို လာရောက်ကူညီသဖြင့် ကွမ်းစနစ်သေစားလင်းသွားပုံတို့ကို ပကတိရှမ်းလင်းစွာ မြင်တွေ့လိုကြရသည်။

အိုယုန်ထူးက ထန်ရွှင်အား တိုးညှင်းစွာ ပြော၏။

ကျွန်ုပ်တို့ဘုရားကြီး တုထန်ဟိုဟာ ကျုပ်တို့ကို သက်သေကူညီပေးနေတာပဲ၊ ဒေသတော်အံ့ဩစရာ နေကောင်းနေတယ်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမိအကြောင်းထိုနှုတ်လိုထားတာ အကောင်ဆုံးပါပဲ၊ ဝါမူ တုထန်ဟိုအတွက် 'ဘေးအကင်းဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်'။

'ကျုပ်လဲ သဘောပေါက်ပါတယ်'

ထိုအချိန်တွင်....

ကွမ်းစနစ်သည် လျှော့ကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေလေပြီ။

ရွက်ကိုပတ်ထားသည့် ရွက်တန်းရှည်ပေါ်၌ ဖေကူးလျှန်နှင့် လုံမလေးဝန်တို့ တိုက်ခိုက်နေပြီး ကုန်းပတ်ပေါ်၌ တက်မုဆရာတော် ဖန်မုဆရာတော်နှင့် ချင်းချန်စားနှစ်ဖက်တို့ တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

ထို့ကြောင့်....

ကွမ်းစနစ်သည် လှေဝမ်းထဲသို့ဆင်းသည့် တံခါးပေါက်ဆီသို့ 'ချဉ်းကပ်သွားသည်။

ထိုတစ်အတွင်း အင်္ကျီအနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ်ဝတ်ဆင်ယင်သည့် စားသမားသုံးဦး ခုန်ထွက်လာ၏။

ထိုသုံးဦးသည် ယိမ်းတိုက်ထားသည့်ကလေး စားဖျားကို တညီတညွတ်တည်း ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

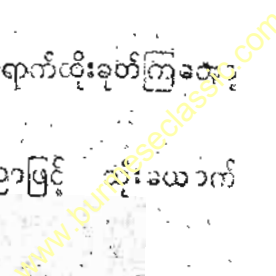
'ရှမ်း'

ကွမ်းစနစ်သည် ရင်ဝ၌ လက်ကိုင်သောင်ယိုက်၏။

'ဦး...ဝှစ်...ဝှစ်'

ရန်သူသုံးဦးသည် တစ်ပြိုင်နက် ဝင်ရောက်ထိုးခုတ်ကြသော်လည်း...

ကွမ်းစနစ်သည် နဂါးရေခွဲသိုင်းပညာဖြင့် သိုးသောက်ကြားမှ ဖောက်ထွက်သွား၏။

‘အိ...အား...အင့်’

ခားချက်များသည် ကွမ်းစန်စင်ကို လှုံးဝမထိပေ။

သို့သော် ကွမ်းစင်စင်၏ လက်ဝါး၊ လက်ဖျား၊ တံတောင်များက ရန်သူသုံးဦးအား ထိခိုက်သွားသည်။

ထိခိုက်ပုံ မပြင်းထန်သဖြင့် ရန်သူသုံးဦးက ကွမ်းစန်စင်အား ပြန်လည်၍ ဝိုင်းကြပြန်၏။

နောက်တစ်ကြိမ်....

‘ဝှ...ဝှစ်...ဝှစ်’

ဝိုင်းဝန်းထိုးခုတ်ကြပြန်သည်။

ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ခားသမားများသည် တော်ရုံဘန်ရုံ ခားသမားများမဟုတ်ပေ။

ကြေးစား ခားသမားအဆင့်ရှိသော ထိပ်တန်း ခားသမားများ ဖြစ်ကြသည်။

သို့သော်....

ထိုလူများသည် လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီး ကွမ်းစန်စင်၏ ပြိုင်ဘက်များ မဟုတ်ကြပေ။

ထိုခားသမားများထက် တစ်ဆင့်ပိုမြင့်သည့် ရန်သူဖြစ်ပေစေ ကွမ်းစန်စင်ကို ယှဉ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။

နောက်တစ်ကြိမ် ပျားပန်းခတ် လှုပ်ရှားပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ခားသမားသုံးဦးစလုံး ခားတခြား ခန္ဓာကိုယ်တခြားစီ လွှင့်စဉ်သွားကြ၏။

လှုံးဝ သတိလစ်မေ့ခြင်းသွားကြသည်။

ကွမ်းစန်စင်သည် ထိုသုံးယောက်ဆီသို့ တစ်ယောက်ချင်းစစ်ဆေးပြီး တစ်ယောက်စီကို အကြွေးထိုးပိတ်သည်။

ခားတစ်ချောင်းကို ကောက်ယူပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ‘အင်’ ခတ်လိုက်၏။

တက်မုဆရာတော်နှင့် ဖန်မုဆရာတော်တို့၏ တိုက်ပွဲမှာ မပြိုပြတ်သေးချေ။

တက်မုဆရာတော်က....

‘ဒကာကြီးတို့နှစ်ယောက်ဟာ အရင်ကတော့ကျုပ်ရဲ့ခိတ်တွေပေါ့ပဲ။ အခုတော့ မိတ်ဆွေဆိုပြီးတော့လဲ မညှာနိုင်တော့ဘူး။ ပဲက သိပ်ပြီး အချိန်ကြာနေခဲ့ပြီ’

ဆရာတော်သည် လူ၏ ညီတော်ဖြစ်သည့် ဖန်မုဆရာတော် အား အချက်ပြကာ သိုင်းကွက်ပြောင်းပြီး တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

ဆရာတော်နှစ်ပါး၏ လက်ဝါးရိုက်ချက်မျှားကြောင့် ချင်းချန် ဓားနှစ်ဖော် နောက်ဆုတ်သွားရသည်။

‘ဆက်ရိုက်’

တက်မုဆရာတော်၏ အမိန့်ပေးသံကြောင့် ဖန်မုဆရာတော်သည် နောက်မဆုတ်ဘဲ ဆက်ရိုက်၏။

တက်မုဆရာတော်နှင့် ထပ်တူ ချိန်ကိုက် ရိုက်မိကြသည်။

ထိုရိုက်ချက်မှာ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်၏ ‘လက်ဖဝါးကြီး’ သိုင်း ရိုက်ချက်ဖြစ်၏။

အလွန်ပြင်းထန်သည်။

ချင်းချန်ဓားနှစ်ဖော် မိားများ လွတ်ကျကုန်တော့၏။

‘သွေးကြောပိတ်’

တက်မုဆရာတော်၏ အမိန့်ပေးသံက ပြတ်သွားစွာ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

ဖန်မုဆရာတော်သည် ချင်းချန် ဓားနှစ်ဖော်အနက်မှ ညီဖြစ်သူ၏ သွေးကြောကို ဖမ်း၍ပိတ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် တက်မုဆရာတော်က အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ သွေးကြောကို လုံးဝ ပိတ်ပြီးနေလေပြီ။

ဆရာတော်နှစ်ပါးသည် မိားတစ်စင်းကိုင်ပြီး အကဲခတ်နေသည့် လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီး ကွမ်းစန်စင်အား မြင်တွေ့သွား၏။

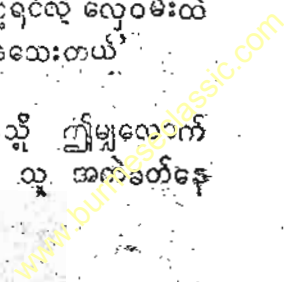
‘ဟာ...ဒကာကြီး ကွမ်းစန်စင်မပါလား’

ဆရာတော်က ရှက်တိုင်တစ်လျှောက် ပြေးလွှားတိုက်ခိုက်နေကြသည့် ဖေကူးလျှန်နှင့် လုံးမလေးဝန်တို့၏ တိုက်ပွဲကို ညွှန်ပြသည်။

‘ဒကာကြီး ကွမ်းစန်စင်၊ ကျုပ်တို့ ဝင်ကူကြဦးမလား၊ ကျုပ်တော့ သိပ်ပြီး စိတ်မပါလှဘူး၊ ဒကာကြီး ဖေကူးလျှန်အနေနဲ့ ဖမ်းဆီးနိုင်မယ်လို့ ထင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ ဝင်လိုက်ရင် ညီမတရားရာကျသွားမယ်’

‘ဆရာတော် သဘောအတိုင်းပါပဲ၊ ဒါဖြင့်ရင်လဲ လှေဝမ်းထဲ ခင်းကြဘာပေါ့၊ အထဲမှာ ရန်သူတွေ ရှိနေသေးတယ်’

ဖန်မုဆရာတော်သည် လှေဝမ်းအတွင်းသို့ ဤမျှလောက် ခက်ခဲစွာပေး အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ အကဲခတ်နေ

၈၁၂ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သည့်အချိန်တစ်လျှောက်လုံး လုံမလေးဝန်က ဖေကူးလျှော်အ
အကြိတ်အနယ် တိုက်ခိုက်နိုင်သေးသောကြောင့်တည်း။

'ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့အားလုံး အထဲဝင်ကြစို့'

တက်မုဆရာတော်၏စကားကို ကြားသောအခါ ဖန်မုဆရာ
တော်က တိုးတိုးပြော၏။

'နှောင်တော်...ဒကာကြီး ဖေကူးလျှော်ရဲ့ အခြေအနေ
မကောင်းဘူး။ ညီတော်တို့ စောင့်ကြည့်ရင် ကောင်းမယ်နဲ့
တယ်'

တက်မုဆရာတော်က ကွမ်းစန်စင်၏ သဘောထားကို
မြန်းသည့်အနေဖြင့် လှည့်ကြည့်၏။

ကွမ်းစန်စင်က သူ့အား ကြည့်မနေပေး။

ဖေကူးလျှော်နှင့် လုံမလေးဝန်တို့၏ တိုက်ပွဲအခြေအနေ
ငေးကြည့်နေသည်။

'ဒကာကြီး ကွမ်းစန်စင်...ဒကာကြီး ဖေကူးလျှော်ကို
လိုဦးမှာဇား'

'လိုအပ်မယ်နဲ့တူတယ်။ တပည့်တော်တို့ထဲက တစ်ယောက်
ယောက်နေခဲ့ရင် ကောင်းလိမ့်မယ်'

တက်မုဆရာတော်သည် ဖန်မုဆရာတော်အား လှည့်၍အမိန့်
ပေးလိုက်၏။

'ကောင်းပြီ...ဒီလိုဆိုရင် ညီတော်ပဲ ဒီကစောင့်နေပေတော့။
ဒကာကြီး ဖေကူးလျှော်အတွက် အကူအညီလိုရင် အကူအညီ
ပေးလိုက်ပါ။ နောင်တော်နဲ့ ဒကာကြီးကွမ်းစန်စင်တို့ လေ့ဝမ်း
ထဲ ဝင်ကြည့်မယ်'

'နှောင်တော် အမိန့်အတိုင်း ညီတော် စောင့်နေပါမယ်။
ညီတော်စိတ်ထင် ဒကာကြီးဖေကူးလျှော်ကို လုံးဝကူညီရမယ်
လို့ ထင်ပါတယ်'

ကွမ်းစန်စင်ကလည်း ခေါင်းညိတ်၏။

'ဖြင်နိုင်တယ်။ ချင်းချွန်ခားနှစ်ဖော်ဟာ 'ထိန်းချုပ်ဆေး'
မိနေတာတောင် အဘော်ခေခိုင်တာပဲ။ လုံမလေးဝန်ကတော့
လျှော်ကောင်းပက်တိဆိုတော့ အတော် ညို ဖမ်းရဆီ့ရ ခက်လိမ့်
မယ်။ ဆရာတော်တစ်ပါး ကျန်နေခဲ့ရင်တော့ ဘာမှ ပြဿနာ
မရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး'

'ကဲ... ဒါဖြင့်လဲ ဝင်ကြစို့'

'နှောင်တော်...သတိနဲ့ဝင်နော်'

တက်မုဆရာတော်သည် ပြန်လှန်မပြောဆိုတော့ဘဲ အထဲသို့
ဝင်သွားသည်။

ကွမ်းစန်စင်လည်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားသည်။
'အလို'

တက်မုဆရာတော်နှင့် ကွမ်းစန်စင်တို့သည် အာမေခိုတ်သံ
ပြီးနောက် ရှေ့သို့ဆက်မလှမ်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်.....

အနက်ရောင် ကိုယ်ကျွမ်းအင်ကို ဓတ်ဆင်ထားသည့် ဓ
သမားကိုးစေ့ဝက်နှင့် မျောက်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည့် ယ
ရွှောက်တို့သည် ရုပ်တုကြီးများသဖွယ် ထိုင်သူကထိုင်ပြီး၊
လျှောင်းသူက လဲလျှောင်းဖြင့် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေကြသေး
ကြောင့်တည်း။

လုံးဝ လှုပ်ရှားမှုမရှိဘဲ ဖြစ်နေပေသည်။

သိုင်းပညာ အလွန်ကောင်းသည့် ဤလူစုသည် အဘ
ကြောင့် ဤပုံဤပန်း ဖြစ်နေရသနည်း။

အကြောင်းရှိရမည်။

ထိုအကြောင်းကို ရှာဖွေရမည်။

ကွမ်းစန်စင်နှင့် တက်မု ဆရာတော်တို့သည် ရွတ်တ
အတွင်းပိုင်းအထိရောက်အောင် မဝင်ရဲကြပေ။

လုံမလေးဝန်ဆိုသည့် မကောင်းဆိုးဝါးမလေး၏ ကလိန်
အကျစ်အကြံဉာဏ်ကို သူတို့ လုံးဝအထင်မသေးရဲချေ။

တက်မုဆရာတော်က ချောင်းဟန်သံပေးလိုက်၏။

'အဟမ်း....အဟမ်း'

လှေဝမ်းထဲမှ မည်သည့်သိုင်းသမားမှ မလှုပ်ရှားကြပေ။

တက်မုဆရာတော်သည် ကွမ်းစန်စင်အား တိုင်ပင်သည့်အနေ
လှမ်းကြည့်၏။

ကွမ်းစန်စင်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ဝင်ကြမည်ဟူသည့်သဘောတည်း။

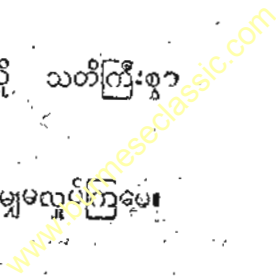
တက်မုဆရာတော်က တီးတိုးပြော၏။

'ဒကာကြီး ကွမ်းစန်စင်...သတိထားနော်၊ အခြေအနေက
ခြားတယ်'

'မှန်ပါ့ဘုရား၊ သတိထားပါ့မယ်'

သိုင်းသမားကြီးနှစ်ဦးသည် လှေဝမ်းထဲသို့ သတိကြီးစွာ
ပြီး ဝင်လာကြ၏။

လှေဝမ်းထဲမှ သိုင်းသမားများ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ကြပေ။

‘အံ့စရာပဲ’

ကွမ်းစန်စင်၏နှုတ်မှ ခင်တိုးတိုး ထွက်ပေါ်လာ၏။

တက်မုဆရာတော်သည် အနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ဆင်ထားသည့် ဓားသမားတစ်ဦးအား ကိုင်လှုပ်ကြည့်၏။

ထိုဓားသမားလည်း မည်သူ့မျှ လှုပ်ရှားမှုမရှိပေ။

တက်မုဆရာတော်က....

‘ဓကာကြီး ကိုင်ကြည့်စမ်း’

ကွမ်းစန်စင်က ကိုင်လှုပ်သည်။

သစ်သားရုပ်ကြီးကို ကိုင်လှုပ်သလို ဖြစ်နေသဖြင့် ကွမ်းစင်က တက်မုဆရာတော်ကဲ့သို့ပင် နားလည် သဘောမကြောင်း အချက်ပြသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ထိုလူများအားလုံး မျက်စိမှိတ်ထားခြင်း မရှိပေ။

သို့သော်....

ထိုသူများ၏ မျက်လုံးထဲ၌ အမြင်အာရုံမရှိကြောင်း ရှိနှင့် သိရှိနိုင်ခဲ့ပေသည်။

တက်မုဆရာတော်သည် ဤလူစုထဲ၌ အရေးအကြီး ဖြစ်သည့် ယုမ်ရှောက်၏ပခုံးကို သွားကိုင်၏။

ယုမ်ရှောက်လည်း အခြားဓားသမားများကဲ့သို့ပင် လှုပ်ရှားလုံးဝမရှိပေ။

ဆရာတော်သည် ယုမ်ရှောက်၏တစ်ကိုယ်လုံးကို လျှောက်၍ သိပ်ကြည့်၏။

‘ဒီလူတွေ အကြာလဲ ပိုက်ခံထားရတယ်၊ ဖြစ်ပိုကသော ဦးစားလို့မရလောက်အောင်ဘဲ’

သူသည် ကွမ်းစန်စင်အား ခပ်တိုးတိုးပြောပြီး ချက်ချင်း လှုပ်တုန်လှုပ်သွားသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်....

ယုမ်ရှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် လက်ရည်တူးဒီးပါး တိုက် ခံခဲ့သည်ကို ဝမ်းဂဟဒဏ် ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်း၌ သူ့မိတ်တိုင် တွေ့ခဲ့ဖူးသဖြင့် ဤလိုလူမျိုးအား တော်ရုံတန်ခိုးသိုင်း သာရှင်က အကြာမပိတ်နိုင်ကြောင်း စဉ်းစားလိုက်မိသော ကြောင့် ဖြစ်၏။

တက်မုဆရာတော်က ကွမ်းစန်စင်အား ခပ်တိုးတိုး လှည့်ကြည့်၏။

‘ဓကာကြီး လှေစမ်းထဲကလူအားလုံး သွေးကြောပိတ် ခံထားရတာ သေချာတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ပုံစံသောက သွေးကြောပိတ်ခံရရုံဆိုသော် မဟုတ်ပြန်ဘူး’

ကွမ်းစန်စင်ကလည်း ခပ်တိုးတိုးပင် ပြန်ပြောသည်။

'ဆရာတော် တပည့်တော်တို့အတွက် အကောင်းဆုံး အရာအနေပဲ'

'လုံမလေး ငန်ကို ဖမ်းဖို့ အကောင်းဆုံး အခြေအနေလေးကို အုပ်စုထဲက စားသမားသုံးယောက် လဲကျနေပြီ၊ ဟို မျက်နှာဖြူဖြူနဲ့လူငယ်လဲ လေ့ကလေးထဲမှာ လဲကျနေပြီ၊ ချင်းချန်နဲ့ နှစ်ဖော်လဲ လဲကျနေပြီ၊ ဟို...မကောင်းဆိုးဝါးမကလေး တယောက်ပဲ နောင်ကြီးပေတူးလျှန်နဲ့ တိုက်နေတယ်၊ အခု တပည့်တော်တို့ ဝိုင်းဖမ်းရင် လွယ်လွယ်ကလေး မိနိုင်ပါတယ်'

တက်မုဆရာတော်သည် ခေတ္တမျှ တွေဝေစဉ်းစားနေ၏။ ကွမ်းစန်စင်က ဆက်ပြော၏။

'သူတို့ဘက်က စစ်ကူတွေ့ရောက်လာရင် အခြေအနေ သွားလိမ့်မယ်၊ ဆရာတော် ဘယ်လိုသဘောရပါသလဲ'

တက်မုဆရာတော်က ကွမ်းစန်စင်အား ပြန်လှန် မေး ထုတ်သည်။

ဆရာတော်ထုတ်သည့် မေးခွန်းမှာ ကွမ်းစန်စင်၏ သဘောထား ထောက်ခံချက်နှင့် မည်သို့မျှပသက်ဆိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။

'ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ မရှင်းဘဲဖြစ်နေတယ်၊ ဒီလူတွေ ခုလဲ မျိုးဖြစ်အောင် ဘယ်သူတွေ့လုပ်လိုက်သလဲ၊ ဒကာကြီး ဧကန်ကို ခန့်မှန်းမိသလဲ'

'တပည့်တော်ကတော့ နည်းနည်းပါးပါး ခိုပိမိနေပါတယ်'

'လုပ်စမ်းပါဦး ဒကာကြီးရာ၊ ကျုပ်တော့ အတော်ကို ဦးနှောက်ခြောက်နေတော့တာပဲ'

'တပည့်တော်တို့ဂိုဏ်းထဲမှာ လက်ဝဲရံ၊ လက်ယာရံဆိုတဲ့ လူငယ်နှစ်ဦးရှိတယ်၊ သူတို့လက်ချက်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်'

'ဒကာကြီး စဉ်းစားပါဦး၊ သူတို့ရဲ့သွေးကြောကို ပိတ်နိုင်ဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ဘူးနော်၊ ဟောဒီ ရုပ်ခပ်ဆိုးဆိုး လူငယ်ကို အကြောပိတ်ဖို့ဆိုရင် အတော် ကိုခက်မယ်၊ ဒကာကြီးတို့ရဲ့ဂိုဏ်း ကျုပ်ကြီး အိုယန်ထုံတောင် သူ့ကို အကြောပိတ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး'

စင်စစ် ကွမ်းစန်စင်ကိုယ်တိုင် ပထမပိုင်း၌ အမှန်တကယ် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

သို့သော် နောက်ပိုင်း၌ အကြောပိတ်ခံရသူများ၏ မျက်လုံးများကိုကြည့်ပြီး တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤအဖြစ်အပျက်ကြီး၏ သဲလွန်စကို ခိုပိမိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကွမ်းစန်စင်သည် သူ့ရိပ်မိလာသည့်အချက်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း စင်စင်ပင် ပွင့်ဟ ပြောပြလေ၏။

ဆရာတော် သူတို့သိုင်းမညာလက်ပြက်တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အိပ်ငွေချခံရပြီးတဲ့အခါမှာတော့ သူတို့ သိုင်းမညာကို တယ်မှာ ထုတ်သုံးနိုင်တော့မှာလဲ။ တော်ရုံအန်ရုံသိုင်းပညာရှင်လဲ အိပ်ငွေချခံရပြီးရင် ခုလို အကြောပိတ်ခံရနိုင်တာပါပဲ။

ဒါဆိုရင် ကျုပ်စာဘာပေါက်ပြီ။ ဝကားကြီးတို့ရဲ့ ပညာရပ်ထန်ရှင်ဟာ သူ့မြော့တဲ့အတိုင်း ဝကားကြီးတို့ ဂိုဏ်းသားတချို့အဲ...အဲ...လက်ဝဲရဲ့ လက်ယာရဲ့နှစ်ယောက်ကို အိပ်ငွေချစေလွှတ်ခိုင်းလိုက်ပြီပေါ့။ ဟုတ်ရဲ့ဗား။

ဟပည့်တော်တော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ တွေးမိလာတယ်။ အနောက်ပိုင်းမှာ ဆိုပါသော့လေ။

အိပ်ငွေချတာတော့ဟုတ်ပါပြီ။ ကာဖြစ်လို့ အဲဒီနှစ်ယောက်ကို မမြေ့ရသေးဘာလဲ။

သူတို့ထွက်သွားတာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ တပည့်တော်တို့က တိုက်ပွဲမှာ အာရုံနှစ်မြုပ်နေခဲ့ကြတာပဲ။

တက်မုဆရာတော်က ခေါင်းညိတ်၏။

အင်း...ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ထိုအချိန်မှာပင် တခစ်ခစ်ရယ်သံများကို စတင်ကြားလို့ရတော့သည်။

တက်မုဆရာတော်သည် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ရှက်တမုက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

သူတို့ရှေ့သို့ နှစ်ဆယ့်သုံး နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် ရှိသော လူငယ်နှစ်ဦး လျှပ်တစ်ပြက် ရောက်ရှိလာကြသည်။

လူငယ်နှစ်ဦးဟုခပြုခြင်းထက် ကလေးနှစ်ဦးဟု ခြေခြင်းက ပို၍ သဘာဝကျပေလိမ့်မည်။

ထိုနှစ်ဦးမှာ အလွန်တရာ ငယ်ရွယ်ပျိုမွန်လှပေသည်။

သူတို့၏ အဝတ်အစားများမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဂိုဏ်းသားများ၏ ထိုးစံအပိုင်း အပေါက်အပြု အဖာအထေးများစွာဖြင့် ပြည့်နှက်နေသောကြောင့်ပေတည်း။

တက်မုဆရာတော်သည် ထိုကလေး နှစ်ဦးကို သေချာစွာ အကဲခတ်၏။

အသက်အရွယ်ကလည်း ရွယ်တူ ဖြစ်ပုံရသည်။

ရုပ်ချင်းကလည်း ဆင်သည်။

အဝတ်အစား ဝတ်စားထားပုံကလည်း တစ်ပုံစံတည်းဖြစ်သည်။

ပြုံးနေသည့် အပြုံးကလည်း တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်နေသည်။

'ဘယ်နှယ် ဒီကလေးနှစ်ယောက်က ဒီလှေဝမ်းထဲ ရောက်နေရတာလဲ'

ကလေးတစ်ဦးက ရယ်၍ ပြောသည်။

'တပည့်တော်တို့ ရောက်နေတာ ကြာပါပြီဘုရား၊ အခု ရောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး'

ထိုအခါကျမှ တက်မုဆရာတော် သဘောပေါက်တော့ခင်

သူ့စိတ်ထဲ၌ လက်ဝဲရံလက်ယာရံဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးသည် ဤမျှငယ်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝမထင်မှတ်ခဲ့ချေ။

ကွမ်းစန်စင်က....

'ဆရာတော်ကို မလေးမစားမလုပ်ကြနဲ့နုလ၊ ငါတို့ကျန်လူ ဂိုဏ်းသားတွေကို ရိုင်းစိုင်းဘယ်လို့ ဆရာတော် မှတ်ထင်သွားပါလိမ့်ဦးမယ်'

ကလေးနှစ်ဦးသည် တက်မုဆရာတော်နှင့် ကွမ်းစန်စင်တို့အား လတ်အုပ်ချီ၍ ကန်တော့လေ၏။

'တပည့်တော်တို့ကို အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါဘုရား'

လျှောက်ထား တောင်းပန်သည့်စကားပင် ယိမ်းတိုက်ထားသလို 'ကလေးနှစ်ဦး၏နှုတ်မှ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကွမ်းစန်စင်က....

'ကလေးတို့၊ မင်းတို့လက်ချက်ဟုတ်ရဲ့လား'

'ဟုတ်ပါတယ်ဆရာကြီး၊ အဘကြီးထန်ရဲ့အမိန့်အရ ဒီလှေဝမ်းထဲကို လျှို့ဝင်နေခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အိပ်ငွေ့ မချခင် ကလေးများပဲ ဒီထဲမှာ အရေးအကြီးဆုံးဆိုတဲ့မိန်းမက ထပြင်ဘက် ထွက်သွားခဲ့ပါတယ်၊ သူ့ အိမ်ငွေ့က လွတ်သွားပါပြီ'

ကွမ်းစန်စင်က....

'ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဒီဘစ်ပြုလုံး ဒီပုံစံဖြစ်နေတာ ငါတို့အထွက် အတော် ကိုဟန်ကျပါတယ်၊ မင်းတို့ရဲ့တာဝန် ကျပွန်ပါတယ်'

တက်မုဆရာတော်က ကွမ်းစန်စင်အား လှမ်း၍ မေးလိုက်သည်။

'ဒကာကြီး၊ ဒီလူတွေကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဒီအတိုင်းပဲထားပစ်ခဲ့မလား'

ကလေးငယ်တစ်ဦးက ရုတ်တရက်ဝင်ပြောလေ၏။

'စိတ်မပူပါနဲ့ဆရာတော်၊ သူတို့ကို တပည့်တော်တို့ရဲ့ ရေသွက်လေးဆယ်ရွစ်ယောက်ရဲ့ လောင်းလှေကလေးတွေနဲ့ သယ်တုတ်သွားဖို့ စီစဉ်ပြီးပါပြီ၊ လှေဝမ်းရှဲဘေးမှာ အပေါက်တောင်ဖောက်ထားပြီးပါပြီ'

‘ဒါကကြီးကုမ်းစန်စင်၊ သူတို့ကို အယ်ကထိ သယ်သွား မှာလဲ’

‘ဒါဟော့တည်းခင်ကလဲ မသိဘူးဘုရား၊ ဒီကလေး နှစ် နောက်ကို သိခြားအမိန့်ပေးလိုက်ပုံရပါတယ်၊ သူတို့ တစ်နေ့ ရာရာကို သယ်ဆောင်လိမ့်မယ်နဲ့ တူတယ်’

ကုမ်းစန်စင်သည် ဆရာတော်အား ရှင်းလင်း ပြောပြပြီး နောက်.....

‘ကဲ.....ကဲ.....မင်းတို့လုပ်စရာရှိတာဆက်လုပ်ပေးတော့၊ ငါတို့ ဘာမှ ဝင်စွက်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး’

ကလေးငယ်နှစ်ဦးသည် လှေဝမ်းထဲမှ သိုင်းသမားများကို တစ်ဦးချင်းသယ်ထုတ်သွားရာ တစ်ခဏချင်းပင် လူကုန်သွား လေသည်။

တက်မုဆရာတော်က သက်ပြင်းချ၍ ပြောသည်။

‘အင်း.....ပညာရှိ ထန်ရွှင်ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထု အားကိုးလဲ အားကိုးလောက်စရာပါပဲ၊ သူ့စီစဉ်လိုက်သမျှဟာ အားလုံး ကွက်တိဖြစ်နေတာပဲ’

ကုမ်းစန်စင်က....

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ပညာရှိထန်ရွှင်ဟာ တကယ်ပဲ ပညာဉာဏ် ကြီးမားပါတယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး စီမံအုပ်ချုပ်ပုံ ကောင်းထလို

ပညာရှိထန်ရွှင်ပေးတဲ့အကြံဉာဏ်များကလဲ အင်ပတန် တန်ဖိုး ရှိလှပါတယ်၊ အခုဆိုရင် လုံမလေးဝန်ကို တပည့်တော်တို့ ကောင်းကောင်းဖမ်းနိုင်ပြီ၊ သူ့အားကိုးဖားတဲ့လူတွေ အားလုံး ကို တပည့်တော်တို့ ဖမ်းချုပ်ထားနိုင်ပြီဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒကာကြီးပြောတာ မှန်တယ်၊ လှေဝမ်းအပြင် ဘက် ထွက်ကြစို့၊ ဒကာကြီး ဖေကူးလျှန်ကို သွားကူကြစို့’

တက်မုဆရာတော်သည် ထိုသို့ ပြောပင် ပြောလိုက်ရသော် လည်း စိတ်ထဲ၌ မကြည်သာလှချေ။

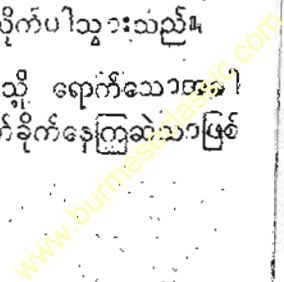
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယခုပင်လျှင် ကျန်လှိုဏ်းသားများ၏ လက်ရာခြေရာများက အလွန်များပြားနေချေပြီ။

လုံမလေးဝန်ကို ကုမ်းစန်စင်သာ ဖမ်းမိသွားလျှင် သူ့အနေ ဖြင့် ရှောင်လွှဲကျောင်းတော်သို့ ပထမဆုံး မခေါ်ခွင့်တောင်းဆို ရန် ခက်ခဲသွားပေပြီ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လုံမလေးဝန်ကို ဖမ်းဆီးရမည့် တာဝန်က တော့ ရှိနေသည်သာဖြစ်၍ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် လှေဝမ်းအပြင် သို့ ဦးဆောင် ခုန်ထွက်သွားတော့သည်။

ကုမ်းစန်စင်လည်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် လှေကုန်းပက်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ဖေကူးလျှန်နှင့် လုံမလေးဝန်တို့ တိုက်ခိုက်နေကြဆဲသာဖြစ် မကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

‘ခကာကြီး ဖေကုံးလျှန်’

တက်မုဆရာတော်က ခပ်ကျယ်ကျယ်ကလေး ဟစ် အော်
ခေါ်လိုက်ရာ ဖေကုံးလျှန်သည် လုံမလေးဝန်အား လက်ခါး
တစ်ချက်ရိုက်ပြီး ဆရာတော်ဘေးသို့ ခုန်ချလာလေ၏။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာတော်’

‘ခကာကြီး ဖေကုံးလျှန်...လှေဝမ်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိ
တော့ဘူး၊ ပညာရှိထန်ရှင်ရဲ့ အစီအမံကြောင့် အားလုံးကို
ကျွန်လူဂိုဏ်းက ဖမ်းခေါ်သွားပြီ၊ ဒီလှေကြီးပေါ်မှာ ခုခံ
နိုင်တဲ့လူဆိုလို့ လုံမလေးဝန်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်’

ဖေကုံးလျှန်မှာ ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ခံစစ်အား တောင်တင်းလှသော ဤလှေကြီး၏ခံစစ် ပျက်
ပြားသွားပုံကို မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

လုံမလေးဝန်သည် အလွန်တရာ ပါးနှပ်၏။

ဆရာတော်က ဖေကုံးလျှန်ကို တီးတိုးပြောနေကတည်းက
လှေဝမ်းထဲ၌ တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားနေပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိ၏။

ထို့ကြောင့် တန်းပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းကာ လှေဝမ်း
ထဲသို့ဆင်းသည့် အပေါက်ဆီသို့ လျှောက်လာ၏။

‘ဖြန်း...’

တက်မုဆရာတော်က အကျီလက်ရှည်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ရာ လုံမ
လေးဝန်မှာ တံခါးပေါက်ထဲသို့ မဝင်နိုင်ဘဲ ခုန်ဆုတ်သွားရ
လေ၏။

‘ဆရာတော် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်မကို အဆိုးမဆို
နဲ့နော်’

သူမကပင် တက်မုဆရာတော်ကို ပြန်လည်ကြိမ်းဝါးနေပေ
သေးသည်။

‘ခကာမလေး ဝင်ကြည့်ဖို့ မလိုတော့ပါဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့ မလိုရမှာလဲ၊ ဒီလှေက ကျွန်မတို့ရဲ့ လှေပဲ’

လုံမလေးဝန်သည် ဂုတိယအကြိမ် ခုန်ဝင်လာပြန်၏။

‘ဖြန်း...’

တက်မုဆရာတော်က သင်္ကန်းစဖြင့် လေထဲ၌ ဝေ့ယမ်း
အားဆီးလိုက်ရာ လုံမလေးဝန် ခုန်ဆုတ်ရပြန်သည်။

တက်မုဆရာတော်၏ အတွင်းအားပညာမှာ အလွန်တရာ
ကြီးမားသဖြင့် မိန်းကလေးအနေဖြင့် သိုင်းကွက်ချင်းသာ ယှဉ်
နိုင်သည်။

အတွင်းအားပညာအရ မယှဉ်နိုင်ပေ။

အထဲမှာတာတွေဖြစ်နေသလိုဆိုတာ ကျွန်မဝင်ကြည့်ရမယ် ဆရာတော်တို့ ပြီးတာ ဖြန်းတာတွေကိုတော့ ကျွန်မ မယုံဘူး

ယုံစရာ မလိုဘူး၊ အခုပြောနေတဲ့ အသံတွေကို လှေဝင် ထဲကလူတွေ မကြားနိုင်ဘူးလား'

'ကြားနိုင်တယ်'

'ကြားရင် သူတို့ ဒီအတိုင်း ငြိမ်နေကြမလား'

လုံမလေးဝန်သည် ခြေကြားရင်း သဘောပေါက်လာသည်။ လှေဝမ်းထဲမှ သူမ၏ ခံစစ်အင်ဘားများ ပျက်စီးသွားပြီး နားလည်သဘောပေါက်လာသည်။

လုံမလေးဝန်သည် လှေပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပြီးရန် ကြိုးစား သို့သော် သူမအား တက်မုဆရာတော်၊ ဖန်မုဆရာတော် ပြုမိကူးလျှန်တို့က ပြေးပေါက်မရှိအောင် ပိတ်ဆို့လိုက်ကြသည်။

လုံမလေးဝန်သည် ထွက်ပြေးရန် မတတ်နိုင်တော့သဖြင့် အပြင်းအထန် ခုခံတိုက်ခိုက်တော့သည်။

တက်မုဆရာတော်ကလည်း လုံမလေးဝန်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် အမိဖမ်းလိုသည်။

သို့မှသာ လုံမလေးဝန်ကို ရှောင်လင်ကျောင်းတော်သို့ အဆောင်ရန် သူ့အထွက် အခွင့်ကောင်းရမည်ကို ကြိုတင်သိ သည်။

မိန်းကလေးသည် 'ဦးခေါင်းခွဲ'လက်ကုတ်' သိုင်းကွက်ဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တိုက်ခိုက်သည်။

အဆောတလျှင် တိုးဝင်သွားသည်- တက်မုဆရာတော်တွေ ညာရှိ သတိဖြစ်ခဲ့ဆိုသလို ရုက္ခရောက်ပြီဟု အားလုံးက ထင် တ်လိုက်ကြ၏။

သို့သော် ဆရာတော်သည် ကိုယ်တစ်ခြမ်းစာမျှ ရှောင်တိမ်း သူ့လက်ချောင်းကလေးများကို လျှင်မြန်စွာ လှုပ်ရှား စားစားလိုက်၏။

ထိုလှုပ်ရှားမှုမှာ အလွန်လျှင်မြန်သည်။

ထိုသိုင်းကွက်မှာ ရှောင်လင်သိုင်းကွက် ခုနစ်ဆယ်နှစ်ကွက် မှ 'မီးပုံထဲလက်နှိုက်ခြင်း'သိုင်းကွက် ဖြစ်သည်။

အထုတ်အထိပ်အဆင့်သို့ ရောက်သူမှသာလျှင် ထိုမညာကို ခြင်းနိုင်စွမ်းရှိပေသည်။

ထိုထူးဆန်းသော သိုင်းကွက်အတွင်းမှ လွတ်အောင်ရှောင် ခုန်အရေးမှာ လွန်စွာခက်ခဲလှသည်။

ဆန်ကွမ်းချို ဝင်၍ရှောင်မည်ဆိုသော်မှ လွန်စွာခက်ခက်ခဲ ခြောင်တိမ်းရပေလိမ့်မည်။

လုံမလေးဝန်သည် စိတ်ထဲ၌ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ကြိုးစား ရှောင်တိမ်းသည်။

သို့သော် သူမ၏ လက်မောင်းများကို ဆရာတော်၏ လက်
ချောင်းများက ကုပ်ဖမ်းမိသွားပြီးနောက် လုံမလေးဝန်မှ
တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေကျသွားလေတော့သည်။

တက်မုဆရာတော်၊ ဖန်မုဆရာတော်နှင့် ဖေကူးလျှန်တို့သည်
ထိုအခါကျမှ ဟင်းချနိုင်လေတော့သည်။

တက်မုဆရာတော်သည် လုံမလေး ဝန်အား ခပ်တိုးတိုး
ပြောသည်။

‘ကော့မလေး၊ ကျုပ်ကိုခွင့်လွှတ်ပေးတော့၊ ဒကာမလေး
စော်ကားခဲ့တာများလှပြီ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်တို့က စစ်မေး
ရတော့မှာပဲ’

ဆရာတော်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် လုံမလေးဝန်၏အရောင်
ကြီးသော စည်းကြောများကို ထိုးပိတ်လိုက်သည်။

ကွမ်းစန်စင်သည် တက်မုဆရာတော်၏ မီးပုံလဲ လက်နှိပ်
ခြင်း သိုင်းကွက်ကို အလွန် အထင်ကြီး လေးစားသွားလေ
သည်။

‘ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ဟာ အမြဲတမ်းပဲ သိုင်းလော
ကို ဦးဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ရဲ့ သို့
တက်တော့ ကင်မတန် ထူးခြားဆန်းကြယ်တယ်ဆိုတာလဲ အ
ကြားနေခဲ့ပါတယ်။ အခု ဒီနေ့တော့ ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်ဖြင့်
ဇာကယ်ပဲ ယုံကြည်သွားပါပြီ’

ကွမ်းစန်စင်သည် တက်မုဆရာတော်အား လက်အုပ်ချီပြီး
ရဲဝပြုလိုက်လေ၏။

တက်မုဆရာတော်က ပြုံး၍ ပြောသည်။

‘ဘာမှမထူးဆန်းပါဘူး၊ ဒီသိုင်းကွက်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်က
နိဆန်မှုပါပဲ’

ကွမ်းစန်စင်သည် သိုင်းလောက၏စည်းကမ်းချက်ကို ဖောက်
က်လျက် မအောင်အည်းနိုင်ဘဲ မေးခွန်းထုတ်လိုက်မိ၏။

‘ဆရာတော် ဒီပညာကို...’

ဆရာတော်က ကွမ်းစန်စင်ဆီသို့ အချက်ကို ချက်ချင်း
မိသဖြင့် ချက်ချင်းပင် ခေါင်းခါသည်။

‘ဒါက ရှောင်လင်ကျောင်းရဲ့သိုင်းကွက်တွေပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်
နိုင်လူတွေ သင်ယူနိုင်မှာလဲ၊ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ဟာ
အနီးကြီးတွေကိုပဲ သင်ကြားပေးလေ့ရှိပါတယ်’

သို့စဉ် ဖေကူးလျှန်က အရေးတကြီး ပြောလေ၏။

‘ဟယ်...လောကလေးပေါ်ကလူတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ’

ကွမ်းစန်စင်၊ တက်မုဆရာတော်၊ ဖန်မုဆရာတော်တို့
အားတကြီး လှမ်းကြည့်ကြ၏။

၀၃၂ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

‘ဟာ....တစ်ယောက်မှမရှိတော့ဘူး’

ကွမ်းစန်စင်က အရေးတကြီး ပြောလေ၏။

သူသည် တုထန်ဟို၏အကူအညီဖြင့် ဆန်ကွမ်းချို၏ အကြောက် ထိုးပိတ်နိုင်ခဲ့သည်။

လော့တမ်းစဲ၌ ဆန်ကွမ်းချို ခေ့ခေ့ခါက် ကျသွားခဲ့ရသည်။

ယခု လော့တမ်းစဲ၌ ဆန်ကွမ်းချိုမရှိတော့ပေ။

တုထန်ဟိုကိုမည်မှ မတွေ့ရတော့ပေ။

ကွမ်းစန်စင်က ပယ်ထိုးတိုး ပြောသည်။

‘ဟိသ္မင်္ဂယ်ကို ထိတက်ဆရာကြီးများ ကယ်တင်သွားပြီ မသိဘူး’

တက်မဆရာတော်က....

‘တုထန်ဟိုကယ်သွားလဲ ကောင်းတာပဲ၊ အရေးကြီးတာ အစီအစဉ် ဟောစီမံနိုးကလေးလက်ထဲ ရောက်မနေဖို့ဘဲ မြစ်ကမ်းပေါ်တက်ကြစို့’

ကွမ်းစန်စင်သည် အလိုက်သိစွာဖြင့် မိန်းကလေးကို လိုက်သည်။

သူတို့သည် လော့ကလေးပေါ်မှတစ်ဆင့် မြစ်ကမ်းစပ်ပေါ်သို့ အဆင့်ဆင့် ခုန်ဆင်းသွားကြလေ၏။

အောင်ပွဲရလူစုကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံနှင့် ပညာရှိ ထန်ရွှင်တို့က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုကြလေ၏။

ဆိုင်းတုံပွင့်လှေ့! ကျုပ်တို့ ဒီလိုဖမ်းလာနိုင်တာဟာ ဒကာကြီးထန်ရှင်
ရဲ့ အစီအမံကောင်းလို့ပါ။

သူတော်ချင်းချင်း၊ သတင်းလွေ့လွေ့၊ ပေါင်းဖက်တွေ့ ဆို
သည့်စကားအတိုင်း တက်မုဆရာတော်နှင့် ပညာရှိ ထန်ရှင်တို့
သည် ကိုယ်စီကိုယ်စီ နှိမ့်ချပြောနေကြလေ၏။

ထိုစဉ် ကွမ်းစန်စင်က ပညာရှိထန်ရှင်အား ရုတ်တရက်
မေးလိုက်လေ၏။

‘နောင်ကြီးထန်ရှင်၊ ကျွန်တော် လွှေကြီးပေါ်တက်သွား
တာ့ လေ့က လေးထဲမှာ ဆန်ကွမ်းချိနဲ့ တိဗက်သိုင်းဆရာကြီးတို့
ချန်ရစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ သူတို့ ထွက်ပြေးသွားကြပါသလား။’

ထန်ရှင်က ခေါင်းညိတ်၏။

‘ဟုတ်တယ်။ တိဗက်ဆရာကြီး တုထန်ဟိုက ဆန်ကွမ်းချိကို
ဖမ်းပြီး ထွက်ပြေးသွားတာပဲ။ ဒီလူငယ်ဟာ ဒီမိန်းကလေးရဲ့
ဒီနိန်းချုပ်မူခဲနေရလို့သာ ကျုပ်တို့ကို ဒုက္ခပေးနေတယ်ဆိုတာ
ဒီချီထားရတော့ သူတို့ကို ဘာမှမတားမြစ်တော့ဘဲ ဒီအတိုင်း
ကြည့်နေလိုက်ပါတယ်။ နောက်ပြီး တုထန်ဟိုဟာ...’

ပညာရှိထန်ရှင်သည် တုထန်ဟို ကူညီပုံများကို ပြောပြမည်
အပိုပြီးမှ ရုတ်တရက် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလဲပစ်
နိုင်တော့သည်။

အခန်း (၆၇)

ဟိုကတော်၏ မြေအောက်ဂေဟာ

ကွမ်းစန်စင်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဟို ယန်ထုံနှင့် ပညာရှိ
ထန်ရှင်တို့၏ ရှေ့သို့ လိုမလေးဝန်ကို ချပြလိုက်၏။

ပညာရှိ ထန်ရှင်က....

‘ဆရာတော်ရဲ့ပညာဟာ တကယ်ပဲ ကြီးမြင့် မြင့်မြတ်ပါပေ
တယ်။ ဧပည့်တော်ကို သစ္စာဘက်တော်သားအားလုံး ဘေး
မဲ့သီ ရန်မခံဘဲ ဒီမိန်းကလေးကို ဖမ်းဆီးလာနိုင်တာဟာ အင်
မီတန် ဂုဏ်ယူဖို့ ကောင်းပါတယ်။’

တက်မုဆရာတော်က ခေါင်းခါ၏။

‘ဒီလိုလဲ နှိမ့်ချပြီးပြောမနေပါနဲ့လေ။ ဒကာကြီး ထန်ရှင်
သာ ကြိုတင်စီမံမှုမရှိရင် ကျုပ်တို့ ဒီလိုဘယ်မှာအောင်ပဲ့ဆင်

၈၃၆ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

‘တုထန်ဟိုဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ရန်သူ့ထံ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် သူ သယ်ချင်သယ်သွားပါစေဆိုပြီး လွှတ်ပေးလိုက်တာပါ’

တက်မုဆရာတော်က ထန်ရွှင်အား ရုတ်တရက် မေးမြန်းလိုက်ပြန်၏။

‘ဒကာကြီးထန်ရွှင်၊ ဒီမိန်းကလေးဟာ စစ်ကူစောင့်ဆိုင်နေပုံရတယ်လို့ ဒကာကြီးပြောခဲ့တယ်၊ အခု ကျုပ်တို့ဆိုက်ခိုက်နေချိန်ဟာ အတော်ကြာပါတယ်၊ အခုဖြစ်လို့ သူတို့စစ်ကူစောင့်ရောက်မသာတာလို့ မသိဘူး’

ထန်ရွှင်က ပြုံး၍ပြောသည်။

‘တပည့်ထော်တို့လဲ မေါ့ဆလို့ မရတော့ဘူးလေ၊ တပည့်ထော်ဘို့ရဲ့ လျှို့ဝှက် ထောင်ချောက်တွေကိုတောင် လာပြီး ဖျက်ဆီး၊ လှည့်လည်လုပ်နေကြတော့ တပည့်ထော်တို့ကလဲ သူတို့စာန်ပြန်တိုက်ခိုက်ရေး လုပ်ရတော့တာပေါ့’

‘ဘယ်လိုများလဲ ဒကာကြီး၊ ကျုပ်တို့ သိခွင့်ရှိရင် သိပါစေ’

‘မခက်ပါဘူး၊ လုံမလေးဝန်က သစ်ပင်တွေမှာ မြစ်ဆိပ်လဲာဖို့ အမှတ်အသားတွေ လုပ်ထားတယ်၊ အဲဒီ အမှတ်အသားတွေကိုဖျက်ဆီး၊ ဒီပြင်ဘက်ကို လမ်းညွှန်တဲ့ အမှတ်အသားတွေ

လုပ်လုပ်ပေးလိုက်တာပါပဲ၊ သူတို့ပြထားတဲ့ အမှတ်အသားတွေကိုတော့ ခက်ခက်ခဲခဲရှာရတာပေါ့လေ’

‘ဒကာကြီးထန်ရွှင်၊ အခုချိန်လောက်ဆိုရင် သူတို့ လမ်းလွဲလိုက်နေပြီဆိုတာ သူတို့ဘာသာ သိလောက်ရောပေါ့’

‘သိလဲ ကိစ္စမရှိနိုင်သေးပါဘူး၊ လုံမလေးဝန် ဒီမြစ်ဆိပ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ စစ်ကူတွေအနေနဲ့ ချက်ချင်း မသိနိုင်သေးပါဘူး’

ထန်ရွှင်သည် တက်မုဆရာတော်အား လက်အုပ်ချီ ရှိခိုးပြီး ရုတ်တရက် ခွင့်ပန်လေ၏။

‘ဆရာတော်...ဒီမိန်းကလေးကို တပည့်ထော်တို့ ခုဏစစ်ဆေးပါရခေ၊ နည်းနည်းပါးပါး စစ်မေးရုံပါပဲ၊ ပြီးရင်...’

တက်မုဆရာတော်သည် ပညာရှိထန်ရွှင်၏ကောင်းဆိုး မဖြင့်ပယ်ရက်သဖြင့်...

‘ကောင်းပြီလေ...ဒီအတော့ ကြိုက်သလို စစ်မေးပါ၊ မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ ကျုပ်တို့ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ကို ခေါ်သွားမယ်၊ အခုပဲ စစ်ဆေးမှာလား၊ တယ်မှာ စစ်ဆေးမှာလဲ’

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေသည့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ဘုံက ရုတ်တရက် ဝင်ပြောလေ၏။

'တပည့်တော်ရဲ့ ယာယီဌာနချုပ်က သိပ်လုံခြုံမှုမရှိတော့လို့ တပည့်တော်တို့ ယာယီဌာနချုပ်ထက် လုံခြုံမှုရှိတဲ့နေရာ တစ်နေရာကို ခေါ်ဆောင်သွားပြီး စစ်ဆေးပါမယ်။ ဒီက ဆရာတော်နဲ့ ညွှန်ကြားရေးမှူးများလဲ တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့ကြဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်'

တက်မုဆရာတော်၊ ဖန်မုဆရာတော်နှင့် ဖေကူးလျှန်တို့က ခေါင်းညိတ်ကြ၏။

အိုယန်ထုံက ကျေနပ်စော လေသံဖြင့်....

'ကဲ...ဒီလိုဆိုရင် သွားကြစို့၊ တပည့်တော်ကပဲ ဦးဆောင်လမ်းပြသွားပါမယ်။ နောင်ကြီး ထန်ရွှင်ကတော့ စီစဉ်စရာကလေးတွေရှိနေလို့ ကျန်နေခဲ့ပါလိမ့်ဦးမယ်'

ထိုအချိန်တွင်....

ကျီးတားကြည်နှင့် လက်ရွေးစင်တပ်သားများ မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်သွားကြပြီကို မည်သူမျှ မသိရှိကြတော့ပေ။

ထန်ရွှင်သည် သူ့တပ်သားများကို တစ်နေရာရာသို့ ပို့လွှတ်ထားမည်မှာ သေချာသည်ဟု တက်မုဆရာတော်က တွေးနေလေ၏။

ဇိုက်ချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံသည် မြစ်ကမ်းစပ်အတိုင်း တစ်မိုင်ခန့် လမ်းလျှောက်ပြီးနောက် ထောင်မှန်ချိုးချလျက် ခရီးဆက်ပြန်သည်။

နောက်ထပ် နှစ်မိုင်ခန့် လျှောက်ပြီးသောအခါ အတော်အသင့် ကြီးမားသော ရွာကြီးတစ်ရွာအနီးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

သူတို့သည် ရွာတွင်းသို့ မဝင်ပါ။

ရွာစွန်ရှိ ကြီးမားသော ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်သွားကြသည်။

တက်မုဆရာတော် အမှူးပြုသည့် ညွှန်ကြားရေးမှူးများသည် ခြံဝင်းကြီးထဲမှ ပန်းပွင့်မျိုးစုံ အရောင်မျိုးစုံကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုမိကြ

သာမန် ကြေးရည်တတ်တစ်ဦး၏ ခြံဝင်းမျိုးမဟုတ်ပေ။

ပန်းဥယျာဉ်သဖွယ် လွန်စွာသာယာလှပနေသည်။

မွှေးကြိုင်သော ပန်းရနံ့များ လွှမ်းခြုံနေသဖြင့် ဝင်လာသူများလုံးစိတ်ထဲ၌ လန်းဆန်းသွားကြသည်။

ပန်းခြံအလယ်၌ ကျောက်ဖြူလမ်းကလေးရှိရာ ထိုလမ်းကလေးသည် လှပသော အဆောက်အအုံတစ်ခုကို ဦးခိုက်နေသည်။

တက်မုဆရာတော်သည် သိုင်းပညာထက်မြက်ရုံမျှမက အခြားအကြံဉာဏ်တို့ပါ အလွန်ကြယ်ဝလှဖြစ်၍ သူညီတော်ဖန်မုဆရာတော်အား တီးတိုးသတိပေးလေ၏။

ညီတော် ဒီလို ကျေးဇူးတင်ရှာမျိုးကလေးမှာ ဒီလို ပန်း
ဥယျာဉ်ဆန်ဆန် ခြံဝင်မျိုးရှိနေတာ သိပ်ထူးဆန်းတယ်။ သတိ
ထားပါ ညီတော်'

'စိတ်ချပါ...နောင်တော်'

ဖေကူးလျှန်က ဂရုမစိုက်သည့်ဟန်ဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

'ဒီဥယျာဉ်ခြံမျိုးက ဘာထူးခြားမှလဲ။ အနေသန့်ပြန်
လူဟာ ဒီလိုဥယျာဉ်ခြံမျိုး ပြုစုပျိုးထောင်နေမှာပေါ့။ ဘာ
ထူးစိုက်စရာ မလိုပါဘူး'

တက်မုဆရာတော်သည် ဖေကူးလျှန်ကို အရေးလုပ်၍စကား
မပြောတော့ပေ။

ကျောက်ဖြူလမ်းကလေး အလယ်လောက်တွင် ကျောက်ပြ
သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ထိုင်ခုံကလေးများ ရှိသည်။

အိုယန်ထုံသည် ပန်းခြံအတွင်းသို့ ခုင့်မတောင်းဘဲ ပိုင်စီး
နင်း ဝင်လာပြီးနောက် ထိုကျောက်ဖြူ ထိုင်ခုံကလေးများ
ဝင်ထိုင်ရန် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် အချက်ပြသည်။

တက်မုဆရာတော်က....

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ၊ ဒီနေရာမှာ မိန်းကလေးကို
မေးမလို့လား'

'ဟာ...ဒီပန်းခြံထဲမှာတော့ စစ်မေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ လုံခြုံ
တဲ့ နေရာမှာ စစ်မေးရမှာပေါ့။ ယေဘုယျအားဖြင့်တော့ ဒီမှာ
ပဲ စစ်မယ်လို့ ပြောလို့ရပါတယ်'

'ဒကာကြီး ရန်သူဘက်က စစ်ကူတွေ လာနိုင်သလား'

'အဲဒီစစ်ကူတွေကိုရှောင်ရင်း ဒီနေရာကို ရောက်လာတာပါ'

ဖေကူးလျှန်က ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် ဝင်ပြော၏။

'အို...ဒီလောက် ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးတွေ ရှိနေမှတော့
ဘယ်ရန်သူကို ကြောက်နေရမှလဲ။ လာချင်လာကြပါစေ၊ ရင်
ဆိုင်ကြရုံပေါ့'

တက်မုဆရာတော်ကမူ ခပ်အေးအေးပင် ပြောသည်။

'ဒကာတော်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျုပ်ကတော့ ဒီနေရာကိုရိုးရိုး
ပန်းခြံတစ်ခုလို့ မထင်ဘူး'

အိုယန်ထုံက လက်အုပ်ချီ၍ လျှောက်ထား၏။

'မုန်ပါတယ်ဆရာတော်၊ ရိုးရိုးနေရာတစ်ခုတော့ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ သိုင်းအကျော်အမော် တစ်ဦး နေထိုင်တဲ့ နေရာဖြစ်ပါ
တယ်။ အဲဒီသိုင်းအကျော်အမော်နဲ့ ဆရာတော်တို့ကို မိတ်ဆက်
ပေးချင်လို့လဲ ဒီနေရာကို ခေါ်ဆောင်လာတာပါ'

ထိုအချိန်မှာပင် အစိမ်းရောင် ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် အလွန်ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် အိုယန်ထုံရှိရာသို့ အပြေးကလေးရောက်ရှိလာ၏။

အိမ်ဖော်မလေးတစ်ယောက်သာဖြစ်ကြောင်း သိုင်းသမားကြီးများအားလုံး ရိပ်မိလိုက်ကြသည်။

ထိုကလေးမသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံအား ဦးညွတ်ဂါရဝပြုသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရှင်၊ သခင်မကြီးက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့လူစုကို အိမ်ထဲကြွရောက်ကြဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်’

အိုယန်ထုံက ခေါင်းညိတ်၏။

‘ကောင်းပါလေရဲ့ကွယ်၊ မိန်းကလေးပဲ ရှေ့ကလမ်းပြပေးတော့၊ ကျုပ်တို့အားလုံး လိုက်ခဲ့ကြပါမယ်’

အိုယန်ထုံ မတ်တတ် ရပ်လိုက်သောအခါ ကျန်လူများအားလုံး မတ်တတ်ရပ်လေ၏။

အိမ်ဖော်မိန်းကလေးခနာက်သို့ အိုယန်ထုံ လိုက်သွားသောအခါ သူတို့လည်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားကြသည်။

အိမ်ဖော်မိန်းကလေးသည် အဆောက်အအုံရှိရာသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်မသွားဘဲ ဘေးသို့ချိုးကျွေ့သွားသဖြင့် တတ်မူ၊

အိုယန်ထုံ ဆရာတော်၊ ဖေကူးလျှန်နှင့် ဝမ်ကန်းတို့ အံ့ဩသွားသည်။

‘ဒီမိန်းကလေး ဘယ်ကိုသွားတာပါလိမ့်’

ညွှန်သည်တိုင်း ထိုကဲ့သို့ ရေရွတ်ကြသည်။

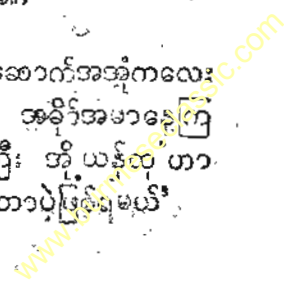
မိန်းကလေးသည် လူဆယ်ယောက်မျှ ပုန်းခိုနိုင်သည့် ပန်းချီကြီးအနီးသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ရပ်တန့် သွားကြောင်း ဆွေ့ရသည်။

မိန်းကလေးသည် ပန်းချီအတွင်းရှိ တစ်စုံတစ်ခုကိုလက်ဖြင့် နှိပ်လိုက်ရာ ပန်းချီအတွင်းမှ တဗျာကျွေ့ မြည်သံများ ကြားရပြီး သစ်ပင်ပန်းနွယ်များ တဖြည်းဖြည်း ဘေးဘက်သို့ ပစ်သွား၏။

မြေအောက်သို့ဆင်းသည့် အပေါက်တစ်ပေါက် ပေါ်လာသည်။

တက်မုဆရာတော်က စိတ်ထဲမှ ပြောမိ၏။

‘ဪ...လက်စသတ်တော့ဒီလိုကိုး၊ အဆောက်အအုံကလေးက တန်ပြပဲ၊ သူတို့က မြေအောက်ခန်းမှာ အခိုက်အမာနေကြတာကိုး၊ ဒါကြောင့် ကျန်လူဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံဟာ ဒီနေရာကို လုံခြုံတယ်ဆိုပြီး တမင်ရွေးလာတာပဲဖြစ်ရမယ်’

၁၄၄ ❁ တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

မြေအောက်ခန်း လှေကားထစ်များသို့ဆင်းသက်ရန် ဖော်မိန်းကလေးက (ဦးညွတ် အချက်ပြသဖြင့် လူအား ခေါင်းငုံ့ ဝင်ကြသည်။

လုံမလေးဝန်ကို ကွမ်းစန်စင်ကပင် ချီပိုးလာပေသည်။

'ဒကာကြီး မြေအောက်လိုဏ်ဂူနဲ့ တူဘယ်'

အိုယန်ထုံက...

'မြေအောက်အခန်းပါ။ သဘာဝလိုဏ်ဂူ မဟုတ်ပါဘူး အထဲမှာ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်လဲမဟုတ်ပါဘူး'

ဖေကူးလျှန်က ဝင်၍မှတ်ချက်ချ၏။

'အင်း... ဝရဲပြည်ကို ဆင်းသလိုများ ဖြစ်နေမလား ဆေးမသိဘူး'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံသည် ဖေကူးလျှန်၏အပြောအကြား အပြုအမူများကို အတော်ကလေး သည်းခံခဲ့ပေသည်။

ယခုမူ...

'ဗိတိဆွေကြီးဖေကူးလျှန်၊ ဒီနေရာဟာ ကျုပ်တို့ ကျန် ဂိုဏ်းသားတွေရဲ့နေရာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်းသားတွေ နေရာဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား တယ်လို့ပဲ မှတ်ချက်ချချ အခေ

ကြီးပါဘူး၊ ဒီနေရာမှာတော့ ကျုပ်တို့လဲ ဧည့်သည်သာသာ နှိတ်တယ်၊ စကားပြောရင် နည်းနည်းဆင်ခြင်ပြီးပြောပါ'

ဖေကူးလျှန်က ပမာမခန့်ပင် ပြောသည်။

'ကျုပ်က ဘယ်နေရာမှ ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ဒီနေရာထဲ ကျုပ် ခင်ချင်ဝင်၊ ထွက်ခွင့်ထွက် လုပ်နိုင်တယ်'

ဖေကူးလျှန်၏စကားမှာ ရန်စကားဖြစ်၏။

တက်မုဆရာတော်က ဖေကူးလျှန်၏ ပခုံးကိုပုတ်ကာ နှစ် မိမ့်ပေးသည်။

'ဒကာကြီး၊ စိတ်ထိန်းပါ၊ ကျုပ်တို့အချင်းချင်း ရန်ဖြစ် မဖို့ မသင့်ပါဘူး'

ဖေကူးလျှန်သည် ဆရာတော်၏ စကားကြောင့် ငြိမ်သက် စကား၏။

အိုယန်ထုံနှင့် အကျယ်အကျယ် မငြိမ်းဖွယ် မဖြစ်တော့

သူတို့အားလုံး ရှည်လျားသော လှေကားထစ်များ တစ် ညွှန် ဆင်းသက်လာကြ၏။

မကြာမီ ညီညာသော ကျောက်ခင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဆင်းသက်လာကြလေ၏။

အလင်းရောင်လည်း ရရှိသည်။

မည်သို့မည်ပုံ မြေအောက်ခန်း ဆောက်လုပ်ထားသည်ကို မည်သူမျှ မသိကြပေ။

ထို့နောက် ကြီးမားသော တံခါးကြီးတစ်ချပ်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

အိမ်ဖော်မိန်းကလေးက ဦးညွတ်၍ ပြောကြား၏။

‘ရောက်ပါပြီ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထို့အားလုံး တံခါးကို ဖွင့်ပြီး အထဲကိုဝင်နိုင်ပါပြီ’

အိုယန်ထုံသည် သစ်သားတံခါးကြီးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဦးစွာ ဝင်သွား၏။

ထိုအခန်းကြီးသည် အတော်ကလေး ကျယ်ပြန့် သာသည်။

စားပွဲကုလားထိုင်များလည်း ရှိသည်။

ဖေကူးလျှန်သည် ကျောက်သားနံရံများကို လိုက်လံ ဆေးကြည့်ရှုနေ၏။

ကျန်လူများမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံ၏ အရိပ်အောက်သို့ ကိုသာ စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

ထိုစဉ် တိုးညှင်းသောစကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

‘ညွှန်သည်ဟာ ညွှန်သည်လိုနေမှပေါ့၊ တယ်နယ်သူတစ်ပါး ခုအိမ်ကို ဟိုခေါက်ဒီခေါက်နဲ့ စစ်ဆေးနေရတာလဲ၊ ဒါဟာ လူကြီးလူကောင်းတွေရဲ့ အပြုအမူမဟုတ်ပါဘူး’

ဖေကူးလျှန်သည် အသံကြားရာဘက်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်၏။

အတွားအိုကြီး တစ်ယောက်သည် ဖေကူးလျှန်ကို စူးစူး ချားချားကြည့်နေသည်။

တက်မုဆရာတော်သည် စိတ်ထဲ၌ မသက်မသာဖြစ်သွားပြီး အိုယန်ထုံဘက်သို့ လှည့်၍ စူးစမ်းလိုက်၏။

‘ဒကာတော် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ဒီနေရာက ဘယ်လိုနေရာမျိုး ခဲ၊ စိတ်ချရခဲ့လား’

ထိုအတွားအိုကြီးက ရုတ်တရက် ကြားဖြတ်၍ ပြောလေသည်။

‘ဆရာတော်...အေးအေးချမ်းချမ်း နေတော်မူပါ၊ တပည့်တော်မတို့က လူကောင်းသူကောင်းတွေကို ဒုက္ခမပေးပါဘူး၊ သုံးဝ ဒုက္ခမပေးပါဘူး၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့’

အိုယန်ထုံကလည်း ရယ်၍ပြောသည်။

'ဆရာတော်...ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ တပည့်တော် မျက်နှာ
ရိုမာသေးတယ်'

ဖေကူးလျှန်ကမူ အတွားအိုကြီးအား စူးစူးစိုက်စိုက်
ဖြန့်ကြည့်သည်။

ထို့နောက် ခပ်ထန်ထန်ပင် ပြန်ပြော၏။
သူ့စကားက လုံးဝ ချေငံခြင်းမရှိပေ။

ကျုပ်အထက်လဲ မငယ်တော့ပါဘူးဗျာ သိုင်းလောက
ကျင်လည်ခဲ့တာလဲ ကြာပါပြီ၊ အခု ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို
အကောက်ကြံချင်လို့လဲ၊ အလကား အလုပ်ပိုတွေ ဖြစ်သွား

အိုယန်ထုံသည် သူ့မျက်နှာကို တတ်နိုင်သမျှအပျော့ပျော့
ဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီး ဖေကူးလျှန်ကို ငွေတ္တာရုပ်ခွံ
သည်။

'မိတ်ဆွေကြီး ဖေကူးလျှန်...ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်
ခင်ဗျားတို့ကို ခေါ်လာတာပါ။ ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်သူ
အကောက်ကြံစေရပါဘူး၊ ကျုပ် တာဝန်ယူပါတယ်'

ထိုသို့စကားပြောနေစဉ် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံများ ဝတ်
စားသည့် မိန်းမပျိုလေးယောက် ဝင်လာ၏။

ထိုမိန်းကလေးများ၏ မျက်နှာထားများမှာ အလွန်တင့်
သည်။

မြေအောက်ညွှန်းခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသူများကိုလည်း စူးစူး
ကြည့်သည်။

တက်မုဆရာတော်နှင့် ဖန်မုဆရာတော်တို့မှာ မျက်လွှာချ
ထိုက်ကြသည်။

ဖေကူးလျှန်က...
'ဒါ ဘယ်သူတွေလဲ၊ သူတို့လေးယောက်ဟာ အိမ်ရှင်တွေ
ဘာ့ ဖြစ်ပုံမရဘူး'

အိုယန်ထုံက ခေါင်းခါ၏။

'မဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်ရှင်လာပါလိမ့်မယ်'

အိုယန်ထုံ၏ စကားအဆုံးတွင်ပင် အသံကလေးဆယ်ခန့်
သော မိန်းမတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံပါလား၊ ပစ္စေ တာ တောင်
အောက်ကြွေပြီး ကျွန်မကို သတိရလို့ အသည်လာတာသား'

'မှန်ဘယ်၊ ခင်ဗျား သုံးနှစ်လောက် ဂူတွင်းအောင်းနေတယ်
ဆိုတာ သိထားတယ်၊ အခုရက်တွေမှာ ဂူတွင်းအောင်းရာက
ထွက်ရက်စေ့ပြီလို့ သိထားတယ်၊ ဒါကြောင့် လာကြည့်တာပဲ'

အိုယန်ထုံသည် သူ့ခေါ်လာသည့် သိုင်းသမားကြီးများအား
ညွှန်ကြည့်ပြီး...

‘နောက်တစ်ချက်ကတော့ နာမည်ကျော် သိုင်းသမားကြီး တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ လာခဲ့တာပါ’

ထိုမိန်းမသည် ဆရာတော်နှစ်ပါးနှင့်တကွညှော်သည်အားလုံးကို စူးစူးရှရှ အကဲခတ်လိုက်၏။

‘ကျွန်မက မုဆိုးမ ဖြစ်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် ကြာခဲ့ပြီ မြေတွင်းအောင်းတာ သုံးနှစ်ရှိခဲ့ပြီ၊ ဘာကိစ္စကြောင့် ကျွန်မ မိတ်ဆက်ချင်ကြတာလဲ၊ ကျွန်မမှာ ဘာစိတ်ဝင်စားစရာ ရှိလို့လဲ’

တက်မုဆရာတော်က လက်အုပ်ချီပြီး ခပ်တိုးတိုး တားမြစ်သည်။

‘ဒကာမကြီး.....ကျုပ်တို့လို တော်ထွက်ကြီးတွေ့ရှေ့မှာ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့လဲ၊ လုံးဝ မပြောသင့်ပါဘူး’

ထိုမိန်းမက ရယ်၏။

အိုယန်ထုံက အခြေအနေကို ဝင်ရောက်ထိန်းသိမ်းသော သဘောဖြင့် အလျင်အမြန် ဝင်ပြောရလေ၏။

‘ခင်ဗျား၊ စကားကို အရမ်း မပြောပါနဲ့၊ ဒီဆရာတော် နှစ်ပါးဟာ ရှောင်လင်ဆရာတော်နှစ်ပါး ဖြစ်ပါတယ်၊ တစ်ပါးက တက်မုဆရာတော်ဖြစ်ပြီး တစ်ပါးက ဖန်မုဆရာတော် ဖြစ်ပါတယ်’

ထိုမိန်းမက ပေါ့ပေါ့ဆဆပင် ပြောသည်။

‘ရှောင်လင်ကျောင်းက တက်မုဆရာတော်နဲ့ ဖန်မုဆရာတော် ကိုနား၊ နာမည်တော့ သိနေတာပဲ’

အိုယန်ထုံက ဖေတူးလျှန်ကို လက်စွဲယမ်းပြုပြီး.....

‘ထူကတော့ သိုင်းလောကရဲ့ ‘တောမီး’လို့ တင်စားလွယ်ကူ သူရဲကောင်းကြီး ဖေတူးလျှန် ဖြစ်ပါတယ်၊ ဖေတူးလက်ထိလို့ နာမည်ဟာ ဟုန်းဟုန်းဟတုန်းပါပဲ’

ထိုမိန်းမက.....

‘အင်း.....သူ့လဲ ကြားဖူးတာပဲ’

စကားဆုံးသောအခါ ထိုမိန်းမက အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့်မိန်းကလေး လေးယောက်ကိုငေါက်ငမ်းလိုက်၏။

‘ညှော်သည်တွေကို ဒီအတိုင်းပဲ ရပ်ခိုင်းထားခိုင်းရသလား၊ ခိုင်ခိုင်းဦးမှပေါ့၊ ရေခဲခွေကြမ်းအိုးတွေနဲ့ အရက်အိုးတွေယူပြီး သွေခဦးမှပေါ့’

‘ဟုတ်....ဟုတ်ကဲ့၊ သခင်မကြီးရဲ့အမိန့်အတိုင်း အခုချက်ချင်း ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်’

ထိုမိန်းမသည် ထိုင်ခုံများဆီသို့ လက်ကို စွဲယမ်းပြုပြီး.....

၈၅) တက္ကသိုလ်နေထိုင်ခဏာစီ

ကဲ... ကဲ... ဧည့်သည်တွေကလေးလုံး ထိုင်ကြပါဦး၊ ပြီး
စကားပြောကြတာပေါ့။

ကွမ်းစနစ်သည် လိုမလေးစေရအောင် စားပွဲပေါ်၌တင်ထား
ပေးလိုက်၏။

အိုယန်ထုံက မိန်းကလေးအား ညွှန်ပြလိုက်ပြီး...

ဟောစီ မိန်းကလေးကို ခင်ဗျား သိသလား။

ထိုမိန်းမသည် လာကြည့်၏။

ထို့နောက် ခေါင်းခါ၏။

မသိဘူး။

လုံးဝ မသိဘူးလား၊ မပတ်သက်ဖူးဘူးလား။

ထိုမိန်းမက အိုယန်ထုံအား မျက်စောင်းထိုးကြည့်၏။

မသိပါဘူးလို့ ဆိုနေမှပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ပတ်သက်ဖူးရမှာလဲ။

စိတ်ပရိပေါနဲ့၊ ယေချာအောင် မေးတာပါ။ ဒီမိန်းကလေး
က မိန်းမတန်ခိုး သိုင်းပညာ သိပ်ထက်မြက်တယ်၊ ဓါကြောင့်
မေးရတာပါ။

ထိုမိန်းမသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံး၌ သွား
ထိုင်ပြီး ခေါင်းယမ်းသည်။

သိုင်းတုံပွင့်လျှံ ပလ္လေသံ(၅) ၈၅၉

သူ့သဘာဝ သိုင်းပညာ တော်တာ ကျွန်မနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ၊
ဆိုင်တာတွေပြောပြီး ပြသနာရှုပ်ထွေးအောင် မလုပ်စမ်းပါ
နဲ့၊ ရှင်ဘားအကြောင်းနဲ့ ကျွန်မဆီလာတာထဲ၊ ပျဉ်မကို ရှင်
ဂိုဏ်းထဲဝင်ဖို့ လာသွေးဆောင်ပြန်တာမား။

ခင်ဗျားသာ ဝင်မယ်ဆိုရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့ဗျာ၊
ကျုပ်နဲ့ ကျန်လူဂိုဏ်းက ခင်ဗျားအတွက် အမြဲတမ်း တံခါးဖွင့်
ထားပါတယ်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ၊ ဒီဆရာတော်တွေနဲ့ ဧည့်သည်
တွေကိုတော့ ရှင်ဂိုဏ်းထဲဝင်ဖို့ မဖိတ်ခေါ်ဘူးလား။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံမှာ မျက်နှာပျက်သွား၏။

အဘယ်မှာလျှင် မျက်နှာမပျက်ဘဲရှိအံ့နည်း။

ဆရာတော်နှစ်ပါးကဲ့သို့သော ဝါစဉ်ကြီး ရှောင်လှင် ဆရာ
တော်ကြီးနှစ်ပါးမှာ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာနှင့်သူ ပြည့်စုံပြီးဖြစ်သည်။

အခြားတစ်ပါးသော ဂိုဏ်းအတွင်းသို့ ဦးညွှတ်ဝင်မည့်သူ
များ မဟုတ်ပေ။

ဝါဆန်းတောင်မှ ဖေကူးလျှန်မှာ ဝါဟူသော အတ္တစွဲအလွန်
ကြီးသူဖြစ်ရာ ကျန်လူဂိုဏ်းထဲသို့ ပို၍ ဝင်မည့်သူ မဟုတ်ပြန်ပေ။

ကျန်လူဂိုဏ်းထဲသို့ တကယ်တမ်း ဝင်မည့်သူတစ်ယောက်မှာ
ညသိမ်းငှက်ဝစ်ကန်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော်....

ဝပ်ကန်းသည်လည်း တစ်ကိုယ်တော်လှုပ်ရှားမှုကို နှစ်ခြိုက်
သူဖြစ်၍ ကျန်လှိုက်ထဲသို့ ဝင်မည့်သူမဟုတ်ပြန်ပေ။

ထိုမိန်းမက လိုမလေးဝန်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီ....

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထု'၊ ဒီမိန်းကလေးကို ကျွန်မလဲမသိ
ဘူး။ သူ့အကြောကို ပြန်ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ။ စကားပြောကြည့်
ရအောင်'

အို ယန်ထု သည် တက်မုဆရာတော်၊ ဖန်မုဆရာတော်၊ ဇေ
ကူးလျှန်တို့ကို ကြည့်လိုက်၏။

အားလုံး မျက်လွှာချ၍ ထိုင်နေကြသဖြင့် သူ့အဆုံးအဖြတ်
သာ အတည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်လိုက်သည်။

သို့သော်....

သိုင်းသမားကြီးများအားလုံး သူတို့၏ အတွင်းအားများကို
တဖြည်းဖြည်း စုစည်းနေသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

အို ယန်ထုသည် လိုမလေးဝန်၏အကြောကို ဖွင့်ပေးလိုက်
၏။

လိုမလေးဝန်သည် ဖြည်းညင်းစွာ ထထိုင်၏။

သူမ၏ သက်မောင်းကလေးများကို မသိမသာ ဆန့်တန်း
သည်။

ထို့နောက် ကပိုကရိုဖြစ်နေသော ဆံပင်များကို အသာ
အသာ သပ်တင်ပြီး စားပွဲပေါ်မှ လျှော့ဆင်းလိုက်သည်။

ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သူမ၏ အမူအရာဟန်ပန်မှာ အလွန်တရာ တေးဆေးငြိမ်း
ချမ်းလှသဖြင့် လူမကိုယ်တိုင် အို ယန်ထု တို့ကဲ့သို့ ဧည့်သည်တော်
သောက်ပုံစံမျိုး ပေါက်နေ၏။

အကျဉ်းသမားပုံစံ လုံးဝမပေါက်ပေ။

လိုမလေးဝန်က ခပ်တိုးတိုး မေး၏။

'ဒီနေရာက ဘာနေရာလဲ၊ ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ၊ အနံ့
အသက်လဲ သိပ်မကောင်းဘူး'

ဖေကူးလျှန်က ခပ်တည်တည်ပြော၏။

'ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ဒီနေရာက မင်း စွာကျယ်စွာကျယ်လုပ်
ခဲ့တဲ့ ဝမ်ဂေဟာခြံကြီးလဲမဟုတ်ဘူး၊ ကပင်တိုင် ရွက်လှေကြီး
လဲ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ အေးအေးဆေးဆေးသာ နေပါ၊
ဘို့ယ့်နဲ့ကွကိုယ် မရှာပါနဲ့'

လိုမလေးဝန်သည် ဖေကူးလျှန်ကို မျက်စောင်ထိုးကြည့်
သည်။

၁၅၆ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအခါ

ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ် အကဲခတ်ပြီးနောက် သူမ
အကြည့်သည် မနက်ဆုံးမိန်းမကြီးအပေါ်၌ ရပ်တန့်သွား၏။

မိန်းမကြီးကလည်း မိန်းကလေးကို စူးစူးရှားရှား အကဲခတ်
ကာ သည်ကောင်မလေးဟာ ငါ့ထက်လျှင်တဲ့ပုံပဲဟု တွေးနေ

လုံမလေးဝန်သည် မိန်းမကြီးကို မြင်သောအခါ တစ်ချက်
ထုန်ခါသွား၏။

ဤမိန်းမကြီး၏မျက်နှာ၌ ကောက်ကျစ်ရက်စက်မည့် အ
အနုများကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူမသည် ရုတ်တရက် ခုန်ထလိုက်၏။

ဖေကူးလျှန်က သူ့ထက်ပို၍ လွင်မြန်၏။

ထံခါးပေါက်သို့ ရှေးဦးစွာ ပရောက်ရှိသွားပြီး အပေါက်
ကာ၍ ရပ်နေလိုက်သည်။

မိန်းမကြီးက 'မဲ့မဲ့ရွဲရွဲ ပြောလေ၏။

'ကျွန်မအခန်းထဲမှာတော့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ မလုပ်ကြနဲ့
ကျွန်မက အေးအေးဆေးဆေး နေချင်လို့ တမင် ဒီမြေအောက်
ထဲမှာ လာနေနေတာ'

အိုယန်ထုံက အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြောသည်။

သိုင်းထုံပွင့်လျှီ ပလေသံ(၅) ၁၅၇

'မိန်းကလေး...အေးအေးဆေးဆေးနေပါ။ မင်းထွက်ပြေး
ထဲ မလွတ်ပါဘူး။ ဒီထဲမှာရှိတဲ့ သိုင်းသမားတိုင်း အရင့်အမာ
သိုင်းသမားတွေချည်းပဲ။ တိုက်လားခိုက်လားလုပ်ရင် မင်းတာ
သာ ခုကုရှာသလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်'

မိန်းကလေး တွေးဝသွားသည်။

အိုယန်ထုံ၏စကား မှန်ကန်ကြောင်း သူမ လက်ခံသည်။

ဤအခန်းထဲမှ လွယ်လွယ်ကူကူ လွတ်မြောက်နိုင်မည် မဟုတ်
ပေ။

သူမက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ပြီး...

'ဒေါ့ဒေါ့...ကျွန်မကို ဒီအခန်းထဲက လွတ်မြောက်အောင်
ကူညီပါသား။ ကျေးဇူးဆပ်ပါ့မယ်'

'ညည်းက ဘာနဲ့ကျေးဇူးဆပ်မှာလဲ'

'မြို့ဆယ်မြို့ကို ဝယ်နိုင်လောက်တဲ့ ပုလဲဆယ်လုံးနဲ့ ကျေးဇူး
ဆပ်ပါ့မယ်'

မိန်းမကြီးက ရယ်၏။

'ပုလဲက ဘာလုပ်မှာလဲ။ ငါက တန်ဖိုးမထားပါဘူး'

မိန်းကလေးက အေးအေးတကြီးမေးလေ၏။

'ဒေါ်ဒေါ်က ဘာလိုချင်သလဲ ပြောသာပြောပါ။ ကြားချင်ပါသေးတယ်'

'ငါလိုချင်တဲ့ပစ္စည်းကို ညည်း မပေးနိုင်မှာပဲ စိုးရိမ်တယ်'

'ပြောသာပြောပါ။ ကျွန်မဆီမှာရှိရင် မတုန့်တိုပါဘူး။ အန္တရာယ်ထဲက လွတ်မြောက်ဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်'

မိန်းမကြီးက ပိုင်းဖြတ်သော လေသံဖြင့် ပြော၏။

'ငါ့မှာ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ အိမ်ထောင် ချမပေးသေးဘူး။ ညည်းသာ 'ဟို'မိသားစုထဲမှာ ငါ့အတွက် နေထိုင်လုပ်ပေးနိုင်ရင် ငါတို့ ဟိုမိသားစုဟာ လုံးဝ နာမည်တတ်လာမှာတော့ သေချာတယ်။ ငါလိုချင်တာ ဒါပဲ။ သဘောပေးခဲ့လား'

လုံမလေးဝန်သည် ဓမ္မတ္တမျှ တွေဝေစဉ်းစားနေသည်။

စဉ်းစားချိန် ကြာလှသည်တော့ မဟုတ်ပေ။

'ကောင်းပြီ။ ဒေါ်ဒေါ်သားကရော ကျွန်မကို ကြိုက်မလား'

'ဟဲ့...အမေ့လုပ်တဲ့လူက ကောင်းရာကောင်း... ပေးတာ သားက ဘာဖြစ်လို့ လက်မခံရမှာလဲ။ ညည်းလိုသလိုပညာလဲကောင်း၊ ရုပ်ရည်လဲချောတဲ့မိန်းမကို ငါ့သားက ဘာ

ဖြစ်လို့ မကြိုက်ရမှာလဲ။ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူးခန့်နာ။ ညည်းလဲ သေသေချာချာ စဉ်းစားဦး'

ထိုစဉ်....

'ဟား...ဟား...ဟား။ ကျုပ်က ဘယ်သူများလဲ မှတ်နေတာ လက်စသတ်တော့ 'ဟိုကတော်' ဖြစ်နေတာကိုး'

မိန်းမကြီးက....

'ဟိုကတော်လို့ မပြောပါနဲ့တော့။ ဟိုသခင်ကြီးက သေဆုံးသွားပြီ။ ဟိုမုဆိုးမလို့ပြောရင် လိုနလက်ပါတယ်'

'ခါက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးဗျာ'

တက်မုဆရာတော်ကလည်း တံအံ့တဩဝင်ပြော၏။

'ဩ...ဒကာမကြီးက ဟိုကတော်ကြီးကိုး။ ဟိုကတော်ကို ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ကလဲ ကြားဖူးပါသလား'

'ဟိုကတော်နာမည်ကျော်တာ မကျော်တာက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ အခုဆိုရင် ဟောဒီမိန်းကလေးက ကျွန်မရှေ့မလုပ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ အဲဒီတော့ ဒီမိန်းကလေးကို အန္တရာယ်မပြုဖို့ ကျွန်မ စောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်မမျှော်နှာကို ထောက်ထားပြီး ဒီမိန်းကလေးကို ထားရစ်ခဲ့ကြပါတော့'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ၏မျက်နှာမှာ အလွန်တင်းမာသွားသည်။

'ခင်ဗျားဆီကို ကျုပ်တို့လာတာ ချွေးမလာပို့တာ မဟုတ်ဘူး။ အင်မတန် ရှုပ်ထွေးတဲ့ ပြဿနာကို ခင်ဗျား ထပ်မံရှုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့'

ဖေကူးလျှန်က ဝင်ပြော၏။

'နောင်ကြီးဟို အသက်ရှင်နေစဉ်တုန်းက ကျုပ်နဲ့ ညီအစ်ကိုအရင်းလို ခင်မင်ခဲ့ကြပါတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ လူချင်းသာ မမြဲပူးတာ၊ နောင်ကြီးဟိုက ခင်ဗျားအကြောင်းတော့ တပုပ္ပပြောခဲ့တာပဲဗျ'

'ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'ကျွန်မခင်ပွန်းနဲ့ ရှင်ခင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မဘက်က ဝင်ပြီး ပြောပေးပေးပါ။ ဒီမိန်းကလေးက ကျွန်မရဲ့ချွေးမ ဖြစ်တယ်။ လခြားအပိုစကားတွေ ပြောမနေစေချင်ဘူး'

ဖေကူးလျှန်မှာ ပီထားလေးနှင့် ဘေးအပစ် ခံရသတဲ့အောင်သွား၏။

ထပ်ရှီလည်း စကားမပြောနိုင်တော့ပေ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက တင်းတင်းမာမာ ပြော၏။

'ဟိုကတော်...ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်တို့ဟာ မိတ်ဆွေးတွဲလိုအပြန်လွန်ဆက်ဆံခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်တို့ကိုစွဲ ဘယ်လောက် အရေးကြီးနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလဲမသိဘူး။ ကမ္ဘာမီးလောင်တဲ့ထဲမှာ ဆီမီးခွက်က ဝင်တောက်တဲ့ပုံစံမျိုးကို မလုပ်စမ်းပါနဲ့'

ဟိုကတော်သည် ရုတ်တရက် ထခြပ်ပြီး ဝေးနှင့် မော့နှင့်ပြော၏။

'ဩ...ဒီမိန်းကလေးက ကျွန်မချွေးမလုပ်ဖယ်ဆိုတာကို ရှင်ညီမစဉ်းစားဘူးပေါ့၊ ကျွန်မအတွက် ဘယ်လောက် အခွင့်အလမ်း ကောင်းနေတယ်ဆိုတာလဲ ထည့်စဉ်းစားပါဦး။ အခုဆို လွန်ကျွန်မ နှစ်ဦး သဘောတူပြီးကြပြီ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ရှင်တို့နောက်ဆုတ်ပေးပါလို့ သောင်းပန်ချင်ပါတယ်'

အိုယန်ထုံက ခပ်ထန်ထန်ပြော၏။

'ဘာလဲဗျ၊ ဒီမိန်းကလေးက ခင်ဗျားသားကိုမယူရင် ခင်ဗျားသား ဒီတင်သက် မိန်းမရေတော့ဘူးတဲ့လား'

ဟိုကတော်က သက်ပြင်းချ၏။

'ကျွန်မသိပ်ပြီး အကျယ်ချဲ့မပြောချင်တော့ဘူး။ ရှင်တို့အား နောက်ဆုတ်ကြပါလို့ပဲ တောင်းပန်ချင်ပါတယ်'

ညသိမ်းငှက်ဝမ်ကန်းက တီးတိုးပြောလေ၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ နေရာရွေးမှားပြီ'

၀၆၂ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အိုယန်ထုံကလည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောလေ၏။

ကျုပ်ရဲ့အပြစ်ပါပဲ။ ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝမစောင့်လင့်ခဲ့ဘူး။ အင်း... အေး... အေး... အေး... ဖြစ်ရမှာ မဖြစ်ရတော့ဘူးပေါ့သေ့။

တက်ပုဆရာတော်ကလည်း အိုယန်ထုံအားတီးတိုး လှပြောလေ၏။

ခကာကြီး၊ မြားကတော့ သေးညှို့ပေါ် ရောက်နေလွတ်ချင်စရာပဲရှိတော့တယ်။ ခကာကြီး ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ။

တပည့်တော် ကြီးစားပြီး ဖြေရှင်းပါမယ် ဆရာတော်ခေတ္တခဏ သည်းခံတော်မူပါ။

တက်မူဆရာတော်လည်း ငြိမ်သက်သွားသည်။

အိုယန်ထုံက ဟိုကတော်အား တည်ကြည်စွာ ပြောလေသည်။

မိနေရာကို ရောက်လာတာ အကြောင်း သုံးချက် ရှိတယ်။ ကျုပ်အကြောင်း သုံးချက်ထဲမှာတော့ ခင်ဗျားရဲ့ ချွေးမလုံးဝ မပါဘူးဗျ။

ရှင်အကြောင်း သုံးချက်က တာတော့လဲ။

တစ်အချက်... ခင်ဗျား ကျန်းမာ မမာ လောကဝတ်အရ ခင်ကြည့် မေးမြန်းတာ၊ နှစ်အချက်က ဟောစီ မိန်းကလေးသာ သိုင်းလောကကို အကြီးအကျယ် ပြဿနာဖြစ်စေမယ့်ကိစ္စကြီးတစ်ခုကို ကြံဆောင်နေတယ်။ သူ့ဆီက အရေးကြီးတဲ့အချက်အလေးတွေ စစ်မေးစရာရှိလို့ လုံခြုံမယ်လို့ ယူဆရတဲ့ ခင်ဗျားနေရာကိုသာခဲ့တာပဲ။ အခုတော့ မမျှော်လင့်တဲ့ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို အခက်အခဲပေါ်အောင် လုပ်နေတော့ ကျုပ်တို့မှာ သက်သက် ခေါင်းခဲနေရတယ်။

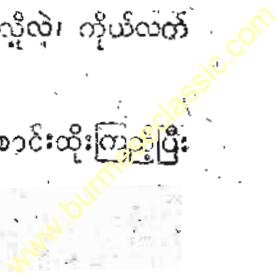
ဟိုကတော်က သက်ပြင်းချ၍ ပြော၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရယ် ကျွန်မ အနူးအညွတ် တောင်ပန်ပါပယ်။ ကျွန်မရဲ့သား ချွတ်ယွင်းချက်တွေကိုလဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပြီးနေတာပဲ။ ဒီကိစ္စကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသာ ခွင့်မပြုရင် ကျွန်မအဖို့ ချွေးမတစ်ယောက်ရဖို့ တယ်သောက်ခက်ခဲတယ် ဆိုတာ ကျွန်မချုပ်ကြီး အသိပါပဲ။

ထိုစကားကို လုံးခလေးဝန်ကြံ လိုက်ချသောအခါ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားလေ၏။

ဘာလဲ... ဘာလဲ၊ ရှင့်သားကတာဖြစ်နေလို့လဲ၊ ကိုယ်လက်ဆီမစုံတဲ့ ဖြစ်နေသလား။

ဟိုကတော်က မိန်းကလေးအား မျက်စောင်းထိုးကြည့်ပြီး ပြော၏။

'တကယ်လို့ငါသားသာ ရုပ်ချောချော ကိုယ်လက်အင်္ဂါ ဆိုရင် ညည်းနဲ့ ဒီလောက်တော့ဆစ်နေမှာလား။ ဒီက ဝါကြီး သိုင်းသမားတွေနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အတိုက်အခံပြောနေမှာလဲ'

အိုယန်ထုံက ချိုချိုသာသာ ပြော၏။

'ဒီမှာဟိုကဘော်၊ ခင်ဗျားရဲ့ဒုက္ခကို ကျုပ် စာနာပါအံ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီမိန်းကလေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ပြဿနာက မနာသွားဘူး၊ သူ့ကြောင့် ကျုပ်တို့ အတော်ကလေး ဦးနှောက်ခြောက်ခဲ့ရပါတယ်။ နောက်ပြီး ဒီမိန်းကလေးဟာ အင်မတန်ရက်စက်တယ်။ သူ့ရဲ့ မွေးသဖေခင်ကိုတောင် ပြန်သတ်ခဲ့တဲ့ ကလေးဗျ၊ ခင်ဗျားနဲ့သားလို ချွတ်ယွင်းချက် များနေတဲ့ တော့ ဘာမှပြောစရာမရှိဘောဘူး။ ဆယ်ခါပြန်လောက် ဖတ်ပစ်နိုင်ကယ်၊ ကျုပ်ပြောတာကို ခင်ဗျား သဘောပေါက်လား'

အိုယန်ထုံတို့ရှောက်နေခဲ့သည့် တစ်ချိန်လုံး၌ ဟိုကလေးသည် မည်သူ့ကိုမျှဂရုမစိုက်ဘဲ သူ့ ပြောချင်ရာကိုသာ ပြောနေခဲ့သည်။

ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ အား နာ ခြင်းလည်း လုံးဝမရှိပေ။

ယခု အိုယန်ထုံ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသော အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားလေတော့သည်။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကိုယ့်ဖခင် ကိုယ်ပြန်သတ်တဲ့ မိန်းကလေး ခိုလှောင်ကြီးမှာ တကယ်ရှိရဲ့လားရှင်'

'အိုဗျာ...ခင်ဗျားချွေးချယ်ချင်တဲ့ ချွေးမလောင်းဟာ အဲဒီ မိန်းကလေးမျိုးပဲ၊ ခင်ဗျားပဲ့စဉ်းစားကြည့်ဖမ်းပါဦး၊ ရှောင်ဆင်ကျောင်းတော်ကရော၊ ဝါဆန်းဘောင်ကရော ကျွန်တို့ ကျွန်လူ့ကိုယ်ကရော အထိတ်ဘလန် အရေးတကြီး ဖမ်းခေါ်တာရတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်လိမ့်ဆိုတာ....

တက်မုဆရာတော်က ဝင်၍ ရှင်းပြ၏။

'ဒကာမကြီး၊ သူ့ရဲ့ကောင်းကြီး ဝမ်းကျုံးထန် သေဆုံးတဲ့ အိစ္ဆာကို ဒကာမကြီး ကြားမှာပေါ့'

အိုယန်ထုံက ဝင်စားရန် ကြံဆော်လည်း အချိန်မမီတော့ သူ့

နောက်ကျသွား၏။

ဟိုကတော်၏မျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ သွား၏။

'ဘာ...ဟို...ဝမ်းကျုံးထန် ဆိုတဲ့ သေနာကျ အဘိုးကြီး သား'

'ဒကာမကြီး၊ စကားပြောတာ နည်းနည်း ဆင်ခြင်ပါ။ ကျုပ်တို့ရှေ့မှာ ဒီလောက်ရိုင်းစိုင်းတဲ့အသုံးအနှုန်းတွေ မသုံးသင့်ပါဘူး'

၁၆၆ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းကောင်

ဟိုကတော်သည် တက်မုဆရာတော်ကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ
လုံးမလေးဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး မေးသည်။

'ညည်းဟာ ဝမ်ကျုံးထန်ရဲသမီး ဟုတ်ရဲ့လား'

လုံမလေးဝန်သည် သိုင်းသမားကြီးများနှင့် ဟိုကတော်
အတွေ့အတင် စကားပြောနေစိုက်မှာပင် သူမ၏ အတွင်းအ
များကို စမ်းသပ် သိရှိခဲ့ရ၏။

သို့ကြောင့် ခပ်မာမာပင် ပြန်ပြောသည်။

ရှင်က ဘယ်လိုထင်လို့လဲ၊ ကျွန်မ ဝမ်ကျုံးထန်ရဲ့ သ
ဟုတ်တယ်ဆိုရင် ရှင်က ဘာဆုံးဖြတ်မှာမို့လို့လဲ

ဟိုကတော်၏မျက်နှာ၌ နာကြည်းသော အရိပ်အယော
များ ပေါ်လာ၏။

အကြိတ်ပြီး ပြောသည်။

'ညည်းအဖေဟာ ရုပ်ရည်ချောမောသလောက် အင်မတန်
စိတ်ဓာတ် ညှိဖျင်းတဲ့ လူပဲ'

တက်မုဆရာတော်က ကြားထဲမှ ဝင်ရှင်းသည်။

ကျုပ်တို့ အပြင်ပန်းက သိရှိသလောက်တော့ ဝမ်ကျုံးထန်
ဟာ သိုင်းလောကရဲ့အကျိုးကို ဆောင်ခဲ့တယ်၊ ခေကာမကြီး

ဘယ်လိုအတွင်းရေးရှိတယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ်တို့မသိဘူး၊ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ဝမ်ကျုံးထန်အကြောင်း သေသေချာချာ မသိသေးခင်
အပြစ်တင်ဖို့ မကောင်းပါဘူး။

ဟိုကတော်သည် လုံမလေးဝန် အနီးသို့ ပြည့်ညင်းစွာ
သွားကပ်လာ၏။

မည်သူ့မျှ မထင်မှတ်သည့် အလုပ်အစ်ခုကို ဟိုကတော်
လုပ်လိုက်သည်။

'ဖြန်း...ဖြန်း'

ဟိုကတော်သည် လုံမလေးဝန်၏ပါးကို ဘယ်ပြုံးညှိုးဖြန်း
ကပ်ပစ်လိုက်၏။

လုံမလေးဝန်ပါးပြင်၌ လက်ဝါးရာကြီး ရဲတက်လွှားသည်။

လုံမလေးဝန်ကမူ ခေါင်းကို ပတ်ထားမြဲပင်။

မျက်လုံးများကမူ 'ဘေးစက်စက်'

သည်အကြည့် မည်မျှကြောက်စရာကောင်းသည်ကို 'ဘေးလူ
များအားလုံး ခိုင်မိ၏။

ဟိုကတော်ကမူ လုံးဝ ဂရုမစိုက်ချေ။

လုပ်ချင်ရာကို စိတ်ထင်တိုင်း လုပ်တတ်သည့် မိန်းမကြီး
ပေတည်း။

အိုယန်ထုံက အေးအေးအေးအေးပင် မေးသည်။

‘ဟိုကတော်... အခဆီရင် ခင်ဗျား အတော်ကလေး ဇာတ်ရည်လည်လာပြီ၊ ဒီမိန်းကလေးကို ချွေးမ တော်ချင်စိတ်ရှိသေးရဲ့လား’

ဟိုကတော်က....

‘ရှင်တို့ လုပ်ချင်တာကိုသာ လုပ်ကြပေတော့၊ ဒီဝမ်းကျိုးထန်ဆိုတဲ့လူနဲ့ ကျွန်မ ပေတ်သက်ချင်ဘူး’

အိုယန်ထုံသည် နိုင်းနိုင်းချိုန်ချိုန် လှုပ်တတ် ပြောတတ်သူဖြစ်၍ အမှန်အတိုင်းပင် ရှင်းပြသည်။

‘ဟိုကတော်... ဒီမိန်းကလေးဟာ သူ့ရဲကောင်း ဝမ်းကျိုးထန်ရဲ့ သမီးရင်း ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာလဲ အတိအကျ မသိရသေးပါဘူး၊ တကယ်လို့ ဒီကိစ္စကို ဟိုကတော် စိတ်ဝင်စားရင် ကျုပ်တို့နဲ့အတူ လက်တွဲပြီး စုံစမ်းနိုင်ပါတယ်’

တက်မုဆရာတော်သည် ထိုအခါကျမှအိုယန်ထုံ၏ပရိယာယ်ကို ရိပ်မိတော့သည်။

အိုယန်ထုံသည် ဝမ်းကျိုးထန်၏ကိစ္စကို အမြစ်ပေတံ့သည့်ကိစ္စ၌ သိုင်းလောကသားများ စုစုစည်းစည်း ညီညီညွတ်ညွတ်ဖြင့် ဖော်ထုတ်ရန် ကြိုးစားနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဟိုကတော်၏ ပူးပေါင်းမှုကို ရယူရန် ဤမြေအောက်ဂေဟာသို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်ပေသတည်း။

အခန်း (၆၈)

ခြေရာခံနိုင်စွမ်းရှိသော ရန်သူ

ဟိုကတော်က....

‘ပထမတော့ ကျွန်မအတွက်ပဲ စဉ်းစားမိခဲ့တယ်၊ ဟို ဝမ်းကျိုးထန်ဆိုတဲ့ လူယုတ်မာနဲ့ ပတ်သက်လာတော့ ကျွန်မလဲ ဒီကိစ္စကို ပေတ်သက်ချင်တော့ဘူး၊ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်တောင် ဟိုကောင်မကို သတ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်’

‘မလုပ်ပါနဲ့လေ’

အိုယန်ထုံက ဖြည့်ညှင်းစွာ တားမြစ်လိုက်၏။
‘ကျုပ်တို့က ဒီမိန်းကလေးကို စစ်မေးဖို့ ဒီကိုခေါ်လာခဲ့တာဗျ၊ ခင်ဗျားရဲ့ မြေအောက်ခန်းက လုံခြုံတယ်မဟုတ်ဘူး၊ တခြားရန်သူတွေ ရောက်မလာနိုင်ဘူးလေ’

ဟိုကတော်က....

'ဒီအတွက်တော့ စိတ်ချပါ၊ လမ်းပြ မပါရင် ဒီနေရာထဲ
ဘယ်သူမှ မရှာနိုင်ပါဘူး၊ ရှင် နေရာရွေး မှန်ပါတယ်'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက ပြုံးရယ်ရင်း ပြောလေ၏

'စောစောကတော့ နေရာရွေး မှားပြီလို့ ထင်ခဲ့တာပဲသွား
ဟိုကတော်က ရယ်ပြီ....

'ဒါကတော့လဲ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပေါ့ရှင်၊ အခုတော့
ရှင်တို့ စိတ်ချပါ၊ ဒီကောင်မက ကျွန်မ ငွှေးမ မတော်ချ
တော့ပါဘူး၊ ရှင်တို့ ခေးချင်တာကိုသာ စစ်မေးကြပါ'

ထိုစဉ် လုံမလေးဝန်က တခစ်ခစ် ရယ်လေတော့၏။

'ခစ်....ခစ်....ခစ်....ရှင်တို့နေရာကို လုံခွဲလှပြီဆိုပြီး သိပ်
အပြောကြီးမနေနဲ့ဦးလေ'

'ငါအပြောကြီးလယ် မကြီးဘူးဆိုတာ ညည်းစောင့်ကြည့်
လေ'

အိုယန်ထုံက ကြားဖြတ်၍ အမိန့်ပေးလေ၏။

'မိန်းကလေး...မင်းရှဲ့ ခါးထဲမှာနို့တဲ့ ဓားကို ထုတ်ပေးစေ
ပါ၊ မင်းကို စစ်မေးစရာရှိသလို မင်းရှဲ့ ဓားကိုလဲ စစ်ဆေးစေ
ရဲ့တယ်'

လုံမလေးဝန်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ၏ စကားကို
ကြားသည့်အလား ငြိမ်သက်နေလေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက ဖျောင်းဖျာသော လေသံဖြင့်
ဆက်၍ပြော၏။

'မိန်းကလေး...ကျုပ်တို့က မိန်းကလေးကို ဘာမှ ရန်မမူချင်
ပါဘူး၊ ရန်မူဖို့လဲ မလိုဘူး၊ မိန်းကလေးဆီမှာရှိတဲ့ ဓားကိုသာ
အေးအေးဆေးဆေး ထုတ်ပေးစမ်းပါ'

လုံမလေးဝန်သည် အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်
နေသည်။

အိုယန်ထုံသည် မိန်းကလေး စကားပြောအောင်လည်းခံ
စောင့်ဆိုင်းသည်။

ဟာအန်ကြာသာအခါမှ....

'ရှင်တို့ သက်သက် အချိန်ဖြုန်းနေကြတာပဲ၊ ကျွန်မ ပြော
လိုက်မယ်၊ နောက်နှစ်နာရီအတွင်း ကျွန်မကို ကယ်ပယ်လူတွေ
ကောက်လာလိမ့်မယ်၊ နှစ်နာရီဆိုတာ ကျွန်မ ပိုပိုသာသာ ပြော
လိုက်တာ၊ ဒီလောက်စတင် ကြာမယ်လို့ မထင်ဘူး၊ ကျွန်မ
စကားကို ခံသေချားချား မှတ်ထားကြ'

ဟိုကတော်က အားရပျော်ရ ရယ်သည်။

တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

'ဒီရွာအစွန်မှာ ငါ့နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိဘူး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံကလွဲရင်ပေါ့လေ၊ ညည်းကံ ကယ်မယ်လဲ ဧည့်လှလဲ ပန်းခြံထဲက အိမ်ကလေးဆီကို သွားကြမှာပဲ၊ ဒီနေ့အောက်ခန်းထဲကိုတော့ ဘယ်သူမှ ဝင်မလာနိုင်ဘူး'

'အင်း...ရှင်တို့က ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသင်ကြီးနေကြတာကို နဂါးမင်း ကွန်ဆိုတဲ့လူနဲ့ တွေ့တော့မှ ရှင်တို့ ဘုရားမတကြွန်း

နဂါးမင်းကွန်ဆိုသူမှာ ကွန်လုံဝမ် ဖြစ်သည်။

အိုယန်ထုံက ပြုံး၍ပြော၏။

'ဒီကေားတွေကို စစ်ကူတွေ ရောက်လာတဲ့အခါမှ ပြောသင့်တယ်၊ ခုတချိန်မှာတော့ ကျုပ်တို့ ပြောစာမျှ မေးသမျှကို အေးအေးဆေးဆေး နားထောင် ဖြေရှင်းသင့်တယ်'

'ခစ်...ခစ်...ခစ်၊ ကျွန်မက အကျဉ်းသားမှ မဟုတ်တာဘဲ ခု လွတ်လပ်နေပြီလေ၊ ရှင်တို့ထဲက ဘယ်သူ တက်လာချင်သလဲ တက်လာခဲ့ကြပါ'

အိုယန်ထုံက....

'မိန်းကလေး...မင်း ဘယ်လို အဖမ်းခံလာရတယ်ဆိုတာ မေးနေပြီလား၊ ဘာဖြစ်လို့ ထပ်ပြီး အပင်ပန်းခံချင်နေကြတာလဲ'

'ခစ်...ခစ်...ခစ်၊ ရှင်က ကျွန်မဆီကစားကို လိုချင်တယ် မဟုတ်လား'

သူမသည် ပြောပြောဆိုဆို ခါးကြားထဲမှ ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး အိုယန်ထုံအား ကမ်းပေး၍ အိုယန်ထုံက ဓားကို လက်ခံယူရန် ရွှေ့သို့တိုးသွားသည်။

'ဒကာကြီး'

တက်မုဆရာတော်က သတိပေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

အိုယန်ထုံက....

'စိတ်ချပါ ဆရာတော်'

အိုယန်ထုံသည် ထိုမျှသာပြောပြီး ဓားကို လှမ်းယူ၏။

လုံမလေးဝန်သည် ဓားကို လှုပ်တစ်ပြက် ငှေ့ယမ်းပြီး အိုယန်ထုံ၏ လက်ကော့ဖ်ဝတ်ကို လှီးချ၏။

အိုယန်ထုံကို ဤကဲ့သို့ လှုပ်၍မရပါ။

ကျွန်လူဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ သိုင်းပညာမှာ သာမညသိုင်းပညာမဟုတ်ပါ။

အိုယန်ထုံက ရယ်သည်။

မိန်းကလေးက ကျုပ်တို့ကို ကလေးလေးတွေလို ထင်မှတ်နေတာကိုး၊ မိန်းကလေး ငယ်ပါသေးတယ်၊ သိုင်းလောကထဲမှာ အချိန်အများကြီး လူလုပ်ဖို့ ကျန်ပါသေးတယ်၊ ဒီလောကအတိုက်အခံပြောနေတဲ့ မိန်းကလေးဆီက ဓားကို ကျုပ်က သတိထားဘဲ လက်ခံယူပါလား။

လုံမလေးဝန်သည် လျှပ်စစ်ပြက် ခုန်ဆုတ်သွား၏။

လူမအား အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ နေဟန်တူသော 'ဟို'ကတော်ကြီး၏ အနီးသို့ ခုန်ဆုတ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်.....

'အောင်မယ်.....ညည်းက ရာရာသသ ငါ့ကိုအလစ်လုပ်ကြမလဲပေါ့လေ'

'ဝုန်း'

ဟိုကတော်သည် သူမ၏အနီးသို့ ကပ်လာသည့် မိန်းကလေးအား လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချသည်။

အလွန်တရာ အင်အားကြီးမားသည်ဖြစ်၍ မိန်းကလေး ခုန်ရှောင်ပြန်သည်။

'ဟင်း.....ဒီမိန်းမကြီးရဲ့ သိုင်းပညာက မဆိုးပါကလား၊ ခုန်ရှောင်မို့လဲ ကျန်လူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူ့ကို အရေးပေးဆက်ခံနေတာကိုး'

ဟိုကတော်သည် တုတ်ဖြင့် အထိုးအဆွဲခံလိုက်ရသည့် မြေဟောက်သဖွယ် ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်နေပြီး မိန်းကလေးအား တရကြမ်း လိုက်လံတိုက်ခိုက်တော့သည်။

မိန်းကလေးက သူမ၏ခေါင်းတို့ဖြင့် ခုခံသည်။

သူမသည် ခံစစ်သက်သက်ဖြင့် ပြေးလွှား ရှောင်တိမ်းနေရသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမ၏ပိတ်ဝန်းကျင်၌ ရှိနေသည့် သိုင်းသမားကြီးများ အားလုံးက သူတို့အနီးသို့ သူမ ချဉ်းကပ်လာသည်နှင့် ရိုက်ချရန် အသင့်ပြင်ထားသည်ကို တွေ့နေရသောကြောင့်တည်း။

ဤအနီးထဲ၌ ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းသမားများသာ ရှိမနေလျှင် ဟိုကတော်ကြီးအနေဖြင့် ဤမျှ တရကြမ်း တိုက်ခိုက်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

မိန်းကလေး၏ ပြင်းထန်သော ထိုးစစ်နှင့် တွေ့ကြုံရမည် ဖြစ်သည်။

ယခုမူ မိန်းကလေးသည် အားလုံးကို ခြံငုံ၍ ခုခံနေရသည် ဖြစ်၍ ခံစစ်သက်သက် ကစားနေခြင်းသာ ဖြစ်တော့သည်။

တက်မုဆရာတော်က သူ့ညီတော် ဖန်မုဆရာဘော်ကို တီးတိုးပြော၏။

'ဒီမိန်းကလေးရဲ့ပညာဟာ အခု ကစားနေတာထက် ပိုထက်မြက်တယ်။ သူ့ပညာကို အကုန်အသုံးဘဲ လျှောက်ပြေးလွှားနေတယ်။ ဒါဟာ ပရိယာယ်သက်သက်ပဲ။ တစ်ချို့ချိန်မှာ ပညာကုန်ထုတ်သုံးလိုက်ရင် ဟိုကတော်ကြီး ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်'

တက်မုဆရာတော် ပြောသည့်စကားမှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

လုံမလေးဝန်က ဝေးကွက်တစ်ကွက် ထုတ်သုံးလိုက်ရာ တက္ကသိုလ်မှာ အကြီးအကျယ် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားပြီး ခုဆုတ်သွား၏။

လုံမလေးဝန်သည် ထိုကံကွက်သာ သုံးသည်။

လွှဲမ၏အစွမ်းကို ဆက်၍ မထုတ်တော့ပေ။

ကျွန်ုပ်တို့ အပြန်အလှန် တိုက်ခိုက်နေကြရာမှ လူရှင်းသည့် အခန်းထောင်တစ်ထောင်သို့ ရောက်ရှိသွားရာ လုံမလေးဝန် ဟိုကတော်အား ထောင်ထဲတွင် ပိတ်၍တိုက်ခိုက်တော့သည်။

ထိုသို့ တိုက်ခိုက်ရင်းမှ လေသံကလေးမျှဖြင့် ပြောသည်။

ထိုလေသံကို ဟိုကတော်မှအပ အခြားသိုင်းသမားကြီးများ လုံးဝ မကြားနိုင်ချေ။

'ဟိုကတော်...ရှင် ကျွန်မကို ယှဉ်နိုင်မယ် ထင်သလား'

ဟိုကတော်မှာ နဖူးမှချွေးများ စီးကျလာသည်။

လုံမလေးဝန် ထုတ်သုံးလိုက်သည့် ဝေးကွက်ကို မြင်ပြီး တည်းတည်း သူမအနေဖြင့် သည်မိန်းကလေး၏ပညာကို မယှဉ်နိုင်တော့ပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသိက်၏။

'ညည်း' ဘာပြောချင်လို့လဲ'

'ရှင်ကို ကျွန်မ အနိုင်တိုက်နိုင်တယ်။ ကျွန်မ အနိုင်တိုက်လိုက်ရင် ရှင်သိက္ခာကျမှပဲ။ ရှင်သိက္ခာကို သိန်းမလား၊ အကျမလား'

'ညည်း' ဘာလိုချင်လို့လဲ'

ကျွန်မနဲ့ တိုက်ကွက်တစ်ခုပြည့်အောင် တိုက်ပါ။ တိုက်ကွက်တစ်ခုပြည့်ရင် ခားတုလွှတ်ချလိုက်မယ်။ ကျွန်မက ရှင်ကို ရှုံးစေမိအောင် ပြုဆိုတဲ့ သဘောပေါ့'

'အဲဒီ အဖိုးအခအတွက် ငါက ဘာပေးရမှာလဲ'

'ဟာမှပေးဖို့မလိုဘူး။ တစ်နဲ့ ရီလောက်ကြာသောင် အချိန်တိုက်ပေးရုံပဲ'

'တိုက်ကွက်တစ်ရာက တစ်နာရီကြာမှာ မဟုတ်ဘူး'

'ကိစ္စမရှိဘူး။ နာရီဝက်လောက်ကျော်ရင် ပြီးတာပဲ'

အဲဒါက ဘာသဘောလဲ၊ ရှန်းရှင်းလင်းလင်း သိချင်တယ်

ကျွန်မကို ကယ်ယူလူတွေလာလိမ့်မယ်၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ တို့ နေရင် သူတို့ ကျွန်မကို ညှဉ်းပန်းစစ်ဆေးချိန်မမတဲနဲ့ ဒီအထိ စောင့်ကြည့်ခံနေရမှာပဲ

ညည်းလူတွေ လာမကယ်ရင်ကော

ဒါက ကျွန်မ ပူရမယ့်အလုပ်ပါ၊ တိုက်ကွက်တစ်ရာလေး တိုက်ပြီးလို့မ ကယ်တဲ့လူတွေ မလာရင်တော့ ကျွန်မထိုက် ကျွန်မကပ်

သူတို့က ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းသမားကြီးတွေ ဖြစ်တယ်၊ ဝါစဉ်ဟန်ဆောင်တိုက်နေတာကို မသိဘဲဘယ်နေမလဲ

မသိပါဘူး၊ ရှင်သာ အစွမ်းကုန်တိုက်ပါ၊ ကျွန်မ လှည့်မရှောင်မယ်၊ သူတို့ ရုတ်တရက် မခေတ္တနိုင်ပါဘူး

ဟိုကတော်သည် မိန်းကလေး၏ ပညာစွမ်းကို တစ်ကတည်းနှင့် သိရှိလိုက်ပြီးဖြစ်၍ သူမအား တလေးတစားဆက် နေသူများ၏ရှေ့၌ ရှုံးနိမ့်ပြီး ဂုဏ်သိက္ခာကျသွားနိုင်ကြောင်း သိရှိပြီး ဖြစ်သည်။

သူမအနေဖြင့် လုံးစအရှုံးမခံနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့်....

မိန်းကလေး၏ ညှိနှိုင်းအဆိုပြုချက်ကို လက်သင့်ခံလိုက်သည်။ တက်မုဆရာတော်၊ ဖန်မုဆရာတော်၊ ကွမ်းစန်စင်နှင့် ဂိုဏ်းပုံကြီး အို ယန်ထုံ တို့သည် အတွေ့အကြုံ ကြွယ်ဝသူများဖြစ်၍ ကိုက်ရင်းခိုက်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာပြောဆိုနေကြကြောင်း ကောင်းကောင်း ရိပ်မိသည်။

သို့သော်....

မည်သည့် အကြောင်းအရာများကို၊ ပြောဆိုနေကြောင်းကို သာ မတွေးမိကြချေ။

ဟိုကတော်သည် စိတ်ထားမြင့်မြတ်သော မိန်းမ မကုတ်ချေ။ လုံမလေးဝန်နှင့် သဘောတူညီမှု ရယူထားပြီး ဖြစ်သော်လည်း သူမ၏စိတ်ထဲ၌ အလစ်လုပ်ကြံရန် ကြံစည်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

သို့တိုင်....

တကယ်တမ်း တိုက်ခိုက်သည့် အခါတွင်မူ လုံမလေးဝန်၏ ကွန်းသေကွက်ကို တစ်ကြိမ်မျှ နီးစပ်အောင်ပင် မတိုက်နိုင်

မိန်းကလေးသည် လွန်စွာ သတိရှိ ဝီရိယထားပြီး ခုခံနေကြောင်း ထင်ရှားသည်။

၁၈၀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

တက်မုဆရာတော်အား အိုယန်ထုံက လှမ်းပြော၏။

‘ဆရာတော်...အထက်လမ်းဂိုဏ်းသားအချင်းချင်း တိုက်ခိုက်တာဆိုရင်တော့ သိုင်းလောကရဲ့ ခလေးထုံးတမ်း...တို့ကို လိုနာကြရမှပေါ့။ အခု ဒီမိန်းကလေးကတော့ သိုင်းလောကကွေ့ပေးမယ့် ကွန်လုံဝမ်လို့ အမည်ခံထားတဲ့ သိုင်းသမားလေးကလေးလက်ရုံးဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ သိုင်းလောကထုံးတမ်းတွေကို သိပ်ဂရုစိုက်ဖို့မလိုတော့ဘူး... တပည့်တော်အားလုံး ဝိုင်ပေးလို့ကိုင် စောစောစီးစီး ကိစ္စပြုတဲ့သူတွေပဲ။’

တက်မုဆရာတော်က သဘောတူသဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြောရဲ့ သို့တိုးသွား၏။

ဟိုကတော်သည် တိုက်ရင်းခိုက်ရင်းမှ တက်မုဆရာတော်အိုယန်ထုံ တို့၏ အရိပ်အယာဉ်ဟန်ပန်ကို မြင်သဖြင့် ကတန်း လှမ်းတားလိုက်ရ၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ ရှင်တို့ ဘာလုပ်မလုပ်လဲ... ကိုယ့်ကို သိကွာချမှလို့လား... ဒီအကောင်မလေးကို ကျွန်မဘစ်ပေးတည်း... နှိပ်အောင် တိုက်နိုင်ပါ့မယ်ရှင်’

တက်မုဆရာတော်နှင့် အိုယန်ထုံ တို့သည် နောက်ဆုတ်ကြရ၏။

‘ဪ... သူ့သိကွာကို ထိန်းချင်ရှာပေမယ့်’ ဟူသော သဘောဖြင့် ကိုယ်ချင်းစာကား နောက်ဆုတ်သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးနှင့်ဟိုကတော်ကြီးတို့သည် အကွက်ပေါင်းအစရာအတိုင်း တိုက်ခိုက်ကြသည်။

အချိန်ကလည်း နာရီဝက်ကျော်မျှ ကြာသည်။

ဟိုကတော်ကြီးက ဘယ်နှယ်နှိုစ ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် တိုက်ခိုက်ရင်းမှ မျက်လုံးဖြင့် လှမ်းစတားပြောသည်။

မိန်းကလေးက ခပ်တိုးတိုးပြော၏။

‘နည်းနည်းပဲ ဆက်တိုက်ပါ။ ကျွန်မ အနိုးပေးပါမယ်။ ဘာကယ်မယ့် လူတွေကို နည်းနည်းလေးလောက် ဆက်စောင့်ရစေ’

‘ကောင်းပြီ၊ အကွက်ငါးဆယ် ထပ်တိုက်မယ်’

အကွက်ငါးဆယ် ပြီးဆုံးသွားသော်လည်း ကယ်မည့်သူများ ဆက်ရှိမလာပေ။

မိန်းကလေးသည် သူ့ခားကို ရုပ်သိမ်းသွားပြီး ခုန်ဆုတ်၏။

တက်မုဆရာတော်၊ ဖန်မုဆရာတော်၊ ညသိမ်းငှက်ဝမ်ကန်း၊

မိန်းမစန်စန်နှင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံတို့သည် အထူးပြင်ဆင်တိုက်ကြ၏။

ဤမိန်းကလေးကို လုံးဝ လက်လွတ်မခံနိုင်ပါပေ။

သို့သော် မိန်းကလေးသည် သူမ၏ ဓားကို ခါးကြား ဓားအိမ်၌ ပြန်ထိုးလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်

‘ကျွန်မ သူ့ကို မနိုင်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ အရှုံးပေးတယ်’

လူအားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြ၏။

ဤအဖြစ်ကို သူတို့အားလုံး လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့ကြပေ။

ဟိုကတော်ကြီးက မိန်းကလေးအနီးသို့ လျှောက်သွား သွေးကြောပိတ်လိုက်သည်။

‘ကဲ...ဒါဆိုရင် ရှင်တို့ စစ်မေးလို့ရပြီပေါ့’

ဟိုကတော်က သက်ပြင်းချရင်း ပြောသည်။

အိုယန်လှက ခေါင်းညိတ်၏။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သူ့ကို စစ်မေးတဲ့အခါမှာ ဘလောက် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်ဆိုတာကို ဟိုကတော်ကြီး ကြားရပါလိမ့်မယ်’

ထိုစဉ်...

အိုယန်လှတို့ ဤအခန်းထဲသို့ဝင်ဝင်ချင်း တွေ့လိုက်ရသည့် အဘွားအိုကြီးသည် ဟိုကတော်အနီးသို့ ရောက်လာ၏။

‘ဟိုကတော်ကြီး...ကျွန်မကို ဧပစ်တယ်လို့ မထင်ပါနဲ့’

ဟိုကတော်သည် အဘွားအိုကို လှည့်ကြည့်၏။

‘ဘွားဘွားယီ...ဘာပြောချင်လို့လဲ’

အဘွားအိုသည် အမဲခြောက်ကဲ့သို့ အသားအရေ ခြောက် သွေ့ပြီး အကြောပြိုင်းပြိုင်းထနေသော လက်ညှိုးဖြင့် လိုမလေး ဝန်ကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

‘ဟိုကတော်ကြီး...ဒီမိန်းကလေးဟာ ကျွန်မတို့ ‘တောနက်ဂိုဏ်း’နဲ့ ဘာမှ ရန်ငြိုးရန်စ မရှိပါဘူး။ အခု သူ့ကို ဒီမှာ စစ်ဆေးခွင့် ပေးလိုက်ရင် ကျွန်လူဂိုဏ်းရဲ့ လုပ်ရပ်အတွက် ကျွန်မတို့နဲ့ ဒီမိန်းကလေးခွဲဂိုဏ်းဟာ နှေးငြို့ဖွဲ့ရသလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ကျွန်လူဂိုဏ်းအတွက် ကျွန်တို့ ‘ဓားစာဝင်ခံစရာ မလုပ်ပါဘူး’

‘ဘွားဘွားယီ... ဒီလိုတော့ ပြောလို့ပရပါဘူး။ ကျွန်လူဂိုဏ်းဟာ တောနက်ဂိုဏ်းရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သိုင်းဂိုဏ်းကြီးပါ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်လှဟာ အရေးအကြောင်းရှိရင် ကျွန်မတို့ကို ကူညီနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ’

ဘွားဘွားယီသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

‘ဒီမိန်းကလေးရဲ့ ဓားကွက်တွေကို မြင်ရတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ အနုစစ်သုံးဆယ်လောက်က အဖြစ်အပျက်တွေကို မျက်စိထဲပြန်မြင် သာတယ်’

ဟိုကတော်က အထိတ်တလန့် ပေးမလ၏။

ကျွန်မတို့ အခဏဖြစ်ခဲ့ ဆိုင်လို့လား။

ဆိုင်မယ်လို့ ထင်ရတာပဲ။

လာအာပျစ်အပျက်တွေလဲ။

လူနဲ့ခွဲတဲ့အနှစ်သုံးဆယ်လောက်က ခေးသမားတစ်ယောက် ရဲ့ လက်ချက်နဲ့ သိုင်းအကျော်အမော် နှစ်ဆယ့်လေးယောက် သေဆုံးခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ချောင်လင်ကျောင်းက တရွတ် ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါး ပါဝင်တယ်။

တက်မုဆရာတော်က လက်တုပ်ချီပြီး....

ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ ချောင်လင်ကျောင်းရဲ့ မှတ်တမ်း ပုရပိုကိုမှာ ဘုန်းကြီးနှစ်ပါး ပျောက်ဆုံးသွားတယ်လို့ မှတ်သား ထားပါတယ်။ ဒါကမကြီးသိဘဲ ဆက်ပြောပါဦး။

တပည့်တော် သိသမျှကတော့ ဒါပါပဲ။ အဲဒီခေးသမားဟာ ကောက်ကျစ်မှုမပါဘဲ ခေးပညာသက်သက်နဲ့ အဲဒီနှစ်ဆယ့်လေး ယောက်ကို အနိုင်ယူခဲ့တာပါ။

တက်မုဆရာတော်က....

ကျုပ်တို့ကျောင်းက ဘုန်းကြီးနှစ်ပါးကို လိုက်စံစမ်းခဲ့ ပါတယ်။ အခု သတင်းမရခဲ့ပါဘူး။

အရှင်ဘုရားတို့ရဲ့ ဘုန်းကြီးနှစ်ပါးက ကြောင်းကိုလဲ တပည့် တော်ကတော့ ဒီသေဘက်ပဲ သိတာပါပဲ။ တပည့်တော် စိုးရိမ် တာက ခေးကွက်တူပါ။ အခု မိန်းကလေးသို့ ဟဲ့ ခေးကွက် တွေဟာ အဲဒီအနှစ်သုံးဆယ်တန်းက ခေးသမားရဲ့ ခေးကွက် တွေ ဖြစ်နေပါတယ်။ တပည့်တော်က ကျွန်လူရိုက်ကို ဝင်ကူ ပြီးရင် တပည့်တော်ရဲ့ 'ဘောနက်ဂိုဏ်း'ဟာ နေ့စဉ်ပေးပို့တော့မှ ခေးအေးပါးအေး နေရတော့မှာ ပျောက်ခံတာပါပဲ။

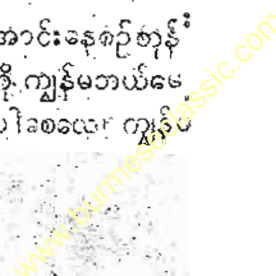
အိုယန်ထု သည် ဘွားဘွားယီအား ကိုကြားလိုက်ရသော အခါ ပြုံးလိုက်၏။

ဟိုကတော်ကြီးကို သေးစားစွာ လှမ်းပြောသည်။

ဟိုကတော်....ကျုပ်တို့ ဒီမှာ စစ်ခေတ်အတွက် ခပ်ဗျား တို့မှာ ခေးအန္တရာယ်တွေ ကန့်ရောက်မယ်လို့ ဆင်ခြင်ရင် ကျုပ် တို့မှာ မစစ်ဆေးတော့ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ ခုလဲ ထွက်ခွာလွှားပါ မယ်။

ဟိုကတော်သည် ဘွားဘွားယီအား မပြောတော့ဘဲ ဂိုဏ်း ချုပ်ကြီး အိုယန်ထု သက်သို့သာ လှည့်ပြောတော့သည်။

'ကိုစွမရွံ့ဘူးဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျွန်မ ဂူအောင်းနေစဉ်မှာ ကျွန်လူရိုက်က စောင့်ရှောက်ခဲ့တာတွေကို ကျွန်မဘယ်ဖေ လို့ဖြန့်ပါ့မလဲ။ အန္တရာယ်တွေမယ်ဆိုလဲတွေ့ပါစေလော့ ကျွန်မ မကြောက်ပါဘူး။'

အိုယန်ထုံက....

စိတ်ချပါ။ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်ရမှာလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်နဲ့ ကျင်လူ ဂိုဏ်းဟာ ခင်ဗျားဘေးမှာ မားမားမတ်မတ်ရှိနေမှာပါ။

ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်။ ရှင်တို့အလုပ်ကို စွန့်ခွာရုံရင် စကြပေတော့။

ဖေကုံးလျှန်က ဝင်ပြော၏။

ဟုတ်တယ်... မေးစရာရှိရင်လဲ မြန်မြန်မေးရင် ကောင်းမယ်။ သူ့ကို ရှောင်လင်ကျောင်းကို ထည့်ပေးရဦးမှာမဟုတ်လား။

ဟိုကတော်သည် ထိုအခါကျမှ ဘွားဘွားယီဘက်သို့ လှည့်သည်။

ဘွားဘွားယီဘက်မှ သိပ်မစိုးရိပ်ပါနဲ့။ ဒီမိန်းမဆိုးကလေးကို ဖမ်းလာတာ ကျွန်မတို့မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်လူဂိုဏ်းနဲ့ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်တို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီမိန်းမဆိုးလေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့လူက လက်စားချေရင် ကျွန်လူဂိုဏ်းနဲ့ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ကို ပထမဦးဆုံးလက်စားချေမှာပါ။ အဲဒီဂိုဏ်းကြီး နှစ်ဂိုဏ်းကို ဒီချန်သုဗျက်ဆီးနှိပ်ရင်တော့ ကျွန်မတို့ မြေလျှိုးမိုးပျံ့နိုင်တာတောင် လွတ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဘွားဘွားယီ စိတ်အေးအေးထားပါ။

ဘွားဘွားယီသည် သက်ပြင်းချပြီး ထောင် တစ်နေရာ၌ သွားထိုင်နေတော့သည်။

ဟိုကတော်က လက်ခံပြီးပြီဆိုလျှင် သူမအားနုဖြင့် အဘယ်မှာလျှင် တားမြစ်နိုင်ပါတော့မည်နည်း။

အိုယန်ထုံက မိန်းကလေးအား မေးလိုက်၏။

‘နဂါးမင်း ကွန်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’

‘ရယ်စရာ သိပ်ကောင်းတဲ့ မေးခွန်းပဲ။ ကွန်လုံဝမ်ဆိုတာ ကွန်လုံဝမ်ပဲပါ။ ကျွန်မက ဘယ်လိုပြောနိုင်မှာလဲ’

‘ကျုပ်တို့ ကောင်းကောင်း မေးနေရင် ကောင်းကောင်းပြောပါ’

‘အာလဲ။ ရှင်တို့က ကျွန်မကိုနှိပ်စက်ပြီး မေးချင်သေးလို့လား။ ညည်းပန်းနှိပ်စက်ရုံမကလို့ သတ်ပစ်ချင်လဲ သတ်ပစ်ပါ။ ကျွန်မအားနုနုကတော့ မသိဘာကို သိတယ်လို့ မပြောနိုင်ဘူး’

‘ကောင်းပြီ။ ကွန်လုံဝမ်ရဲ့လက်အောက်မှာ မင်းဟာ ဘယ်အဆင့် ရှိသလဲ’

‘ကျွန်မက ကွန်လုံဝမ်ရဲ့ စတုတ္ထမြောက် ခမဲ့စားသမီးပဲ’

သူမ၏အဖြေက ရှင်းသည်။

၁၀၈ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အသံက တိကျပြတ်သားသည်။

မုသားစကား မဟုတ်ဟု အိုယန်ထံ ယုံကြည်၏။

‘မင်း ဝမ်းဂေဟာလဲကို ဘယ်သူ အမိန့်နဲ့ ရောနှော ဝင်ရ တာလဲ’

‘ကွန်လုံဝမ်းပေါ့ရှင်’

‘သူရဲကောင်းကြီး ဝမ်းကျုံးကန်ရွှေသမီးအဖြစ် ဝင်ပြီး ဟန် အောင်ရတာ ဘာလဲဘော...’

‘ဝမ်းကျုံးတန်ရွှေ သမီးနဲ့ ကျွန်မနဲ့က ရုပ်ချင်း ဆင်တယ်။ နေ့စက်တစ်ချက်က ဝမ်းကျုံးလန်ဟာ သားသမီးတွေနဲ့ ရင်း ရင်းနှီးနှီး နေလေ ပုဂ္ဂိုလ်။ ဒီကော့ ကျွန်မအဖို့ သိပ်လွယ်နေ တာပေါ့၊ အဲဒီလို ဟန်ဆောင်လာ ရည်ရွယ်ချက် ကတော့ ရတနာသုံးမျိုးကိစ္စကြောင့်ပဲ’

‘ရွှေခွေ ရတနာတွေလား’

‘ဟင်္တင်... ရတနာသုံးမျိုးလို့ပဲဆိုတယ်၊ ဘာတွေလဲဆိုတာ တော့ ကျွန်မလဲ တိတိကျကျမသိဘူး’

‘ဝမ်းဂေဟာလဲ ဝင်ရတဲ့ရည်ရွယ်ချက်က ဒီဘစ်ချက်တည်းပဲ လား’

သိုင်းတုံပွင့်လျှာ ပစေ့သံ ၅ ၁၁၉

‘ဓုတိယအချက်ကတော့ ကျွန်မအဖေကိုသတ်တဲ့လူကို လက် ဝေးချေဖို့ပဲ’

‘ဝမ်းဂေဟာလဲရောက်နေတာ ဘယ်နှစ်နှစ်ရှိပြီလဲ’

‘ငါးနှစ်ရှိပြီ’

‘အတိုးကြီး ဝမ်းကျုံးတန် လုံးဝမရိပ်မိဘူးလား’

‘ဘယ်ရိပ်မိမလဲ၊ ကျွန်မက သူ့သမီးနဲ့ အဘော်ကလေးတူ တာကိုး’

‘ငါးနှစ်လုံး လုံးဝမရိပ်မိဘူးလား’

‘ဟိုစဉ် တက်မုဆံရာဘောက်က ပင်မေး၏။’

‘အဖြင့် သမီးရပ်က ဘယ်ရောက်သွားသလဲ’

‘မိန်းကလေးက စိတ်ဆိုးဟန်ဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြော၏။’

‘ဘယ်သို့လဲ၊ ရှင်တို့ရှိသူမျှလူအားလုံး တစ်ယောက် တစ်ခွန်း ဝိုင်းမေးကြတော့မှာလား’

‘တက်မုဆံရာတော်သည် အသာကလေး နောက်ဆတ်သွား သေးသည်။’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထံက မေး၏။’

'ကဲ...စောစောက စကား ပြန်ဆက်ရအောင်၊ ငါးနှစ် အတွင်းမှာ ဝမ်ကျုံးထန် လုံးဝမရိပ်မိခဲ့ဘူးလား'

'နောက်ဆုံးတစ်နှစ်မှာ သူ ရိပ်မိသွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဝမ်ဂေဟာတစ်ခုလုံးက သူ့လူ တွေဟာ ကျွန်မလူတွေဖြစ်ကျန်ပြီ၊ နောက်ပြီး သူ့လဲ အိပ်ရာထဲ ထဲနေပြီလေ၊ ကျွန်မက ရတနာသုံးမျိုးကို အပ်ခိုင်းတယ်'

'ရသလား'

'မရလို့ ငါးနှစ်ကြာအောင် နေနေရတာပေါ့၊ ဒီငါးနှစ် အတွင်းမှာ ဘဏ္ဍာစိုး ကျင်းရှောင်ဟိုကော သားဖြစ်တဲ့ ဝမ် ကျင့်လန်ကိုကော ကောင်းကောင်းကြီး ထိန်းထားနိုင်ခဲ့တယ်'

'ဆက်ပြောပါဦး'

'အဘိုးကြီး ဝမ်ကျုံးထန်ကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ နှိပ်စက်ပြီး ရတနာသုံးမျိုးကို မေးခဲ့တယ်၊ သူက မသိဘူးလို့ ဘူးခံတာပဲ၊ နောက်ဆုံးတော့ သူ့အမှန်ပြောနေတာပဲဆိုတာ ရိပ်မိလာ တယ်'

'ဒီလို ညှဉ်းဆဲခံရလို့ သေတာပဲမဟုတ်လား'

'ဒါက သူ့အပြစ်ဒဏ် သူ ခံသွားရတာပဲ၊ သူကလူကောင်း ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ လူဆိုးပဲဥစ္စာ'

'ဝမ်ကျုံးထန်ရဲ့ သမီးရင်းကော၊ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ၊ သူ့ဟာ အပြစ်မဲ့တဲ့ ကလေးမပါ'

'သူ့ကို ကျွန်မတို့ ဘာမှဒုက္ခမပေးပါဘူး၊ ခုထက်ထိုအထက် နှင်လျှက် ရှိနေပါသေးတယ်'

'အခု တယ်မှာလဲ'

'အစကတော့ ဝမ်ဂေဟာကြီးထဲမှာ ချုပ်နှောင်ထားခဲ့ပါ တယ်၊ ခုတော့ ကျွန်မရဲ့ မွေးစားဖခင်ကြီး ကွန်လုံဝမ် ခေင် ဆောင်သွားပါပြီ'

'သတ်တော့ မပစ်ပါဘူးနော်'

'မသက်ပါဘူး၊ သံလျှောင်အိမ်နဲ့ ချုပ်ထားတယ်လို့ ဆိုပါ တယ်'

အိုယန်ထုံက တက်မုဆရာတော်ဘက်သို့ လှည့်၍ပြောလေ သ်။

'ဆရာတော်...ဒီမိန်းကလေးဟာ လှုပ်ရှားမှု လျင်မြန်သလို စကားပြောတာလဲ တိုတိုနဲ့လိုရင်းကို မြန်မြန်ပြောဆိုတတ်တယ်၊ ဘုဇ္ဈိတော် နောက်ထပ် သုံးသေးခွန်းမေးပြီးရင် ဆရာတော်တို့ အနေနဲ့ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ကို ခေင် သွားလို့ရပါပြီ'

တက်မုဆရာတော်က ခေါင်းညိတ်ပြု၏။

အိုယန်ထုံက မိန်းကလေး စိတ်ပူပူစရာ ရှင်းလင်းပြောပြ၏။

‘မိန်းကလေး၊ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ကို ခေါ်သွားမယ်ဆိုလို့ ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့ ကျွန်ုပ်တို့ကတောင့် မုန့်စက်တာ၊ ရှောင်လင်ကျောင်းက လုံးဝ နှိပ်စက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ဟာ သိုင်းလောကကြီးရဲ့ အစိုးရကြည့်ညှိရာနေရာကြီးပဲ ဖြစ်ပါတယ်’

မိန်းကလေးက မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ဖြင့် ပြောသည်။

‘ကျွန်မကို နှစ်သိမ့်ပို့ခလိုပါဘူး၊ ကျွန်မက သေခံရရင်းကတို ဝရုစိုက်တဲ့မိန်းကလေး မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်ပြီး ကျွန်မဟာ အင်မတန်ထူးခြားတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်တယ်၊ ကျွန်မ ရောဂါထဲနေရာတိုင်းမှ ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျစေတတ်ပါတယ်’

အိုယန်ထုံက ပြုံးလိုက်၏။

‘ထားပါအောင်၊ မိန်းကလေးရဲ့ နာမည်နဲ့ ဇာတိကို လုံးဝမသိရသေးဘူး၊ ပြောလက်စနဲ့ တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်ပါဦးဦး’

‘ကျွန်မဖခင်နာမည်က နိုင်ဆန်ပေါင်တဲ့ ကျွန်မ နာမည်က နိုင်ချစ်နော်တဲ့ ကျွန်မဘဝကဒါပဲ၊ ကျွန်မ ဒါပဲပြောနိုင်တယ်’

‘မိန်းကလေးရဲ့ အဖြေက ကျေနပ်စရာ ကောင်းနေပါပြီ၊ ဝတ်စုံစဉ်မသိရလို့လဲ သိပ်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး’

ထိုစဉ်....

ဖေကူးလျှန်က ‘နိုင်ဆန်ပေါင်...နိုင်ဆန်ပေါင်’ဟု ရေရွတ်၏။

အိုယန်ထုံက....

‘နောင်ကြီး ဖေကူးလျှန်၊ ဘာတော့ရွတ်နေတာလဲ’

‘နိုင်ဆန်ပေါင်ဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ ကျုပ်အဖို့တော့ အတော်ရင်းနှီးနေတဲ့နာမည် ဖြစ်နေတယ်၊ ဝါပေမယ့် တွေးလို့လို့ ကျွန်း’

နိုင်ချစ်နော်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ဝင်ပြော၏။

‘အဖေ အချိုး ပြာတောင်ဖြစ်သွားပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဦးနှောက်ခြောက်ခဲ့ပြီး တွေးနေရတာလဲ’

ဖေကူးလျှန်သည် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရခက်သော သိုင်းလေးဖြစ်၏။

ဘုကလန်ကျသော သိုင်းသမားဖြစ်၏။

သို့သော်....

ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ နိုင်ချစ်နော်ကို ပြုံးပြသည်။

မည်သည့်စကားမျှ ပြန်မပြောချေ။

အို... ယန်ထု က....

‘မိန်းကလေး.....မင်းရဲ့ ဇာတိဘဝကို ပြောမပြချင် တော့၊ ကွန်လုံဝမ်ရဲ့ စတုတ္ထမြောက် မွေးစားသမီးအဖြစ် တဲ့အတွက်တော့ မိန်းကလေးဟာကွန်လုံဝမ်ရဲ့ ဇာတိမြစ်ကို နည်းနည်းပါးပါး သိနိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်’

‘ဘာလဲ ကွန်လုံဝမ်အကြောင်း မေးချင်ပြန်ပြီသား’

‘ဟုတ်ပါဘယ်’

‘ကျွန် မ မွေး စား ဖ ခင် ဟာ အမြီးပဲတွေ့ရတဲ့ နဂ ဦးခေါင်းဘယ်မှာရှိမှန်း မသိနိုင်ခဲ့ဘူး၊ ကျွန်မလဲ မသိ ကျွန်မထက်ပိုပြီး ရင်းနှီးတဲ့လူလဲမသိနိုင်ဘူး၊ နောက်ဆုံး မယ်၊ သူ အလွန်ယုံကြည်အားထားတယ်ဆိုတဲ့ ဂိုဏ်းရေး လဲ သူ့ကိုမသိဘူး’

ကွန်လုံဝမ်အကြောင်းသိရန်မှာ လုံးဝ လမ်းစ ပြတ် တော့သည်။

‘အခုပြောတဲ့စကားဟာ မှန်တာပြောတာလဲ ဖြစ်ချင် မယ်၊ လိမ်ပြောတာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဤလိုအဖို့က ကွန်လုံဝမ်အကြောင်း သိရဖို့ အရေးကြီးဆုံးပဲ’

တိုစဉ်....

သူတို့၏ခေါင်းထက်မှ ကျယ်လောင်သော ပေါက်ကွဲသံကြီး များကို ကြားလိုက်ကြရလေ၏။

မြေအောက်ခန်းတစ်ခုလုံး သိမ်သိမ်တုန်သွားသလို ခံစားရ သည်။

အကြောပိတ်ခံထားရသည့် နိုင်ချစ်နော်က ဟက်ဟက်ပက် ပက် ရယ်လေ၏။

‘ကျွန်မရဲ့ စစ်ကူတွေ့ရောက်လာပြီ၊ သူတို့ဟာ ဒီမြေအောက် ခန်းကို မကြာခင် ရှာတွေ့မှာပဲ’

ဟိုကတော်ကြီး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ဟိုမိသားစုသည် ဤမြေအောက်ခန်း၌ လုံလုံခြုံခြုံနေလာ သည်မှာ ကြာခဲ့ပေပြီ။

သူမ၏ တောနက်ဂိုဏ်းဟူသော သိုင်းဂိုဏ်းသည် သိုင်းလော ၌ လှုပ်ရှားမှုနည်းသဖြင့် ရန်သူလည်းနည်းခဲ့သည်။

ယခုသော် ရန်သူများသည် ကျန်လှဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့်အတူ နိပ်ပမာ ကပ်၍လိုက်လာခဲ့ပေပြီ။

ဟိုကတော်ကြီးသည် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးလေးယောက်ကို အချက်ပြလိုက်ပြီး.....

၁၆၆ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

'ဟေ့...တံခါးတွေပိတ်၊ အတွင်းကနေ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် စောင့်ခနဲ'

မိန်းကလေး လေးယောက်သည် ဦးညွှန်ဂါရဝပြုပြီးနေ ပြေးထွက်သွားကြ၏။

ရန်သူများကို တတ်စွမ်းသမျှ ခုခံကြပေတော့မည်။

တက်မဆရာတော်က ညီတော်ဖြစ်သည့် မန်မုဆရာတော်အ ရုတ်ဘရက် လှည့်မေးလိုက်၏။

'ညီတော်...ကျောင်းတော်ကို ပြန်ဖို့ ဘယ်နှစ်ရက် လို သလဲ'

မန်မုဆရာတော်က...

'ခုနစ်ရက်လောက် လိုပါသေးတယ် နေ့ခင်းတော်'

နိုင်ချစ်နော်က ရယ်၍ပြော၏။

'ဘာတွေတက်နေတာလဲ၊ ရှင်တို့ နေ့ခင်းခုနစ်ရက် အ ရှင်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး'

အိုယန်ထုံက အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြော၏။

'မိန်းကလေး...သိင်လဲ ဝမ်းသာမနေပါနဲ့၊ ဒီနေ့ အင်မတန် လုံခြုံတဲ့နေရာဖြစ်တယ်၊ ဘယ်စစ်ကုမ္ပဏီ မဝင်နဲ့'

'ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း၊ ရှင်တို့က ဒီလောက် အထင်သေး သလား၊ ကျွန်မတို့လူတွေကို ရှင်တို့ မျက်စိလှည့်နိုင်လဲ ခဏပဲ'

ဟိုကတော်က ဝင်ခမ်း၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံ၊ ရှင်တို့ ဘာအမှတ်အသားများ သားခဲမိသလဲ'

'ဟင့်အင်း...ဘာမှ မထားခဲ့မိပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ကျွန်မခြံထဲက လျှို့ဝှက် ဝင်ပေါက်တွေကို တော်ရုံတန်ရုံ လူတွေ မခတ်နိုင်ဘူး၊ အခု သူတို့ပန်းခြံထဲ ရောက်နေပုံရတယ်၊ ဝမ်းထုပ်တွေဘာတွေ ပစ်ဖောက်နေပုံရတယ်'

နိုင်ချစ်နော်က တုခစ်ခစ်ရယ်ရင်း...

'ရှင်တို့မှားနေပြီ၊ ကျွန်မရှင်မေးစားဖခင်ကြီး ကွန်လုံဝမ်ယာ နှိုင်းပညာစွမ်းအား' ကြီးမားသလို အတွေးအခေါ်လဲ သိပ် ကောင်းတယ်၊ သူ့ယာ သူ့လက်အောက်ဝယ်သားတွေကို ဘယ် တခုမှ ဖင်မထားဘူး၊ လှေကြီးပေါ်မှာ ကျွန်မတို့ မရှိတာ မိတာနဲ့ ချွတ်ချင်း ဒီတိုလိုက်လာနိုင်ကြတယ်၊ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မကို လာလယ်မယ်ဆိုတာ သေသေချာချာကိုယ်ကြည့်ထား ဝယ်ရှင့်'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံက တက်မဆရာတော်အား လှည့် ပြော၏။

‘နောင်ကြီး ထန်ရှင်သာ ရှိရင်တော့ ဒီလူတွေ ဘယ်လောက်
သဲလွန်စခံပြီး လိုက်လာတယ်ဆိုတာ သိရမှာပဲ’

‘တက်မုဆရာတော်က သဘောချင်းညီညွတ်ကြောင်း ခေါင်း
ညှိတိ၏။’

ဖေကုံးလျှန်က ဝင်ပြော၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ဒီရန်သူတွေကို မရှမ်းလင်းနိုင်ရင်တော့
ဒီမိန်းကလေးဟာ ကွန်လုံဝမ်အကြောင်း ထပ်ပြောမှာမဟုတ်
တော့ဘူး’

နိုင်ချစ်နော်က ရယ်၏။

‘ကွန်လုံဝမ်ဆိုတာ အခြားကိုသာမြင်ရတဲ့ ရေထဲကနဂါး
ကြီးပါလို့ ကျွန်မ ပြောပြီးပြီပဲ။ ကွန်လုံဝမ်အကြောင်း သိ
မကြားစားပါနဲ့တော့။ ကျွန်မဆီကလဲမသိနိုင်ဘူး။ တခြား
ဆီကလဲ မသိနိုင်ဘူး။ ကွန်လုံဝမ်ကို ရှင်တို့အားလုံးပေါင်း
တိုက်ရင်တောင် မနိုင်နိုင်ဘူး’

ဖေကုံးလျှန် ခေါ်သထွက်သွား၏။

‘ဘာပြောတယ်၊ ကွန်လုံဝမ်က ဘာခုကောင်မို့လဲ၊ ရေထဲ
ခေါင်းမြုပ်နေတဲ့နဂါးကို အမြီးကတိုင်ပြီး ဆွဲထုတ်ပြမယ်’

ဖေကုံးလျှန်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံ အား လှည့်
ပြောပြန်၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ဒီမိန်းကလေးဟာ အင်မတန်စွာနေတယ်၊
စကားမပြောနိုင်အောင် ဆုံးမတဲ့အနေနဲ့ အကြောက်ပိတ်
တစ်နေရာရာမှာဝှက်ထားပြီး အပြင်က ရန်သူတွေကို ရင်
ရင် မကောင်းဘူးလား၊ အပြင်မှာ ကွန်လုံဝမ် ဆိုတဲ့
မိန်းမဖော်တဲ့နဂါး ရောက်နေရင်လဲ ကျုပ်တို့သိမျှင်တဲ့ကိစ္စ
မခါဘည်းပြတ်တခုပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား’

အို ယန်ထုံ သဘောတူသည်။

‘ဟိုကတော်ကြီးက ဘွားဘွားယီအား မေတ္တာရပ်ခံလိုက်၏။’

‘ဘွားဘွားယီ၊ ခုကောင်မလေး လေးယောက်ကို သွားကူ
လား၊ မကြာခင် ကျွန်မတို့လဲ လိုက်လာခဲ့မယ်’

ဘွားဘွားယီက ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြောလေ၏။

‘ကျွန်မပြောသားပဲ၊ ဒီလူတွေဟာ အန္တရာယ်တွေကို ဖိတ်
ခေါ်လာတဲ့လူတွေမုန်း ဟိုမိန်းကလေးရဲ့ ဓားကွက်ကို မြင်
သွားက သိတယ်’

အဘွားအိုသည် မကျေနပ်သော်လည်း ဟိုကတော်၏အမိန့်
ပြင်းဆန်ရဲသူမဟုတ်ပါ။

အမိန့်အတိုင်း ခုခံရန် ထွက်ခွာသွားရသည်။

တက်မုဆရာတော်ကလည်း သူ၏ညီတော် ဖန်မုဆရာတော်ကို
နိဗ္ဗာန်ပေးလိုက်သည်။

၂၀၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

‘ညီဘော်အဖန်မ၊ သူတို့အစွမ်းကုန် ခုခံမှာဘော့ သေချာ ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပိုပြီးအင်အား တောင့်တင်းသွားအောင် ညီနောင်ကိုယ်တိုင်လိုက်သွားပြီး ခုခံတိုက်ခိုက်ပါ။ မကြာခင် နောင်တော်တို့ လိုက်လာခဲ့မယ်’

ဖန်မုဆရာတော်သည် သူ့နောင်တော်ကို လက်အုပ်ချီ နှိပ်ပြီး တွားတွားယီခနောက်သို့ လိုက်သွား၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံသည် နိုင်ချစ်နော်၏ ဆွံ့အခစေအကြောကို ထိုးပိတ်လိုက်၏။

‘ကဲ...ဟိုကဘော်၊ ခင်ဗျားပဲ သူ့ကို ထိန်းသိမ်းထားလို့ပါ။ ကျုပ်တို့အပြစ်က ရန်သူတွေကိုရှင်ဆိုင်မယ်’

‘ခနကြပါဦး၊ ကျုပ် ပြောပါရစေဦး၊ ဒီမိန်းကလေး အကြောတွေပိတ်ထားမယ်အစား သူ့သိုင်းပညာတွေကို စမ်းပစ်လိုက်ရင် မခကောင်းသူးလား’

ဖေကူးလျှန်၏ စကားကြောင့် စကားမပြောနိုင်တော့ဘဲ နိုင်ချစ်နော်မှာ ဆံပင်များ ထောင်သွားမတတ် ထိတ်စရာ ကြောက်ရွံ့ သွားလေတော့၏။

အခန်း (၆၉)

စစ်ကူ

အို ယန်ထုံက ခေါင်းညိတ်သည့်။

‘နောင်ကြီးဖေကူးလျှန်ရဲ့စကားက မဆိုးပါဘူး၊ ခါးက အမြော်အမြင်ကြီးကြီးနဲ့ ပြောလိုက်တဲ့စကားပဲ၊ ကျုပ်သဘောတူပါတယ်’

နိုင်ချစ်နော်သည် တက်မုဆရာတော်အား အသနားခံသေး မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့်နေ၏။

‘ဆရာတော်တယ်မမှသာလျှင် တပည့်တော်မ ယက်သားရ ပါတော့မည်ဘုရား’

ဟု အသနားခံနေသည့်အဓိပ္ပာယ်မျိုးပင်....’

တက်မုဆရာတော်ကသာ သဘောတူခဲ့လျှင် သူမ၏သိုင်း
ပညာများ ပျက်စီးဆုံးပါးကုန်ပေလိမ့်မည်။

သိုင်းလောက၌ အသက်သေသူပမာ ဖြစ်သွားရပေလိမ့်
မည်။

တက်မုဆရာတော်က သက်ပြင်းချ၍ ပြော၏။

'သိုင်းသမားဟာ ကိုယ့်သိုင်းပညာ ပျက်စီးမှာ အစိုးရိမ်ဆုံး
ပဲ။ အသက်သာ အသေခံ လိုက်ချင်တယ်။ သိုင်းပညာတော့
အပျက် မခံနိုင်ကြဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီ စကားမလေးကတော့
တကယ်ကို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်။ သူ့ကျတော့ ခြင်းချက်
နဲ့ သဘောတူရတော့မှာပဲ'။

တက်မုဆရာတော်၏ သဘောတူသံကြောင့် နိုင်ချစ်နော်မှာ
သွားပြီဟု စိတ်ထဲမှ ပြောမိသည်။

သို့သော် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မြေပြင်အထက်မှ အော်သံ
ငေါက်သံ ဆူသံပူသံများကို စတင်ကြားလိုက်ရတော့သည်။

နိုင်ချစ်နော်မှာ အလွန်တရာ ဝမ်းသာလှသဖြင့် မျက်လုံး
များ အရောင်တောက်ပလာသည်။

ထိုအသံများကြောင့် သူမ၏ သိုင်းပညာကို ဖျက်ဆီးမည့်သူ
များမှာ ယခုချက်ချင်းပင်လျှင် အာရုံပြောင်းသွားပြီ မဟုတ်
ပါလား။

တက်မုဆရာတော်က ချက်ချင်းပင် ဆက်ပြောသည်။

'စကားကြီးတို့ပဲ ဒီစကားမလေးကို စောင့်ကြည့်နေကြပေ
တော့။ ကျုပ်အပြင်ကိုတွက်ကြည့်မယ်'။

ဆရာတော်သည် မည်သူ့အပြောမှ မစောင့်တော့ဘဲ ပြေး
ထွက်သွားသည်။

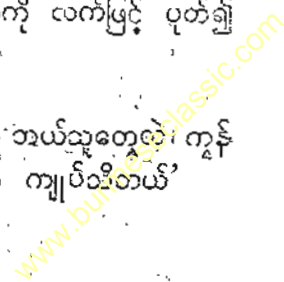
ဖေကူးလွန်ကလည်း ဒိုင်ချစ်နော်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး
လျှင် အရေးတကြီး ပြေး၏။

'ဆရာတော်ကတော့ ပြေးထွက်သွားပြီ။ သူ စစ်ကူလိုချင်
လိုလိမ့်မယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပဲ ဒီမိန်းကလေးကို စောင့်ကြည့်
လိုက်ပါတော့။ ကျုပ် သွားကူလိုက်ဦးမယ်'။

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို ပြေးထွက်သွားရာ အခန်းထဲ၌
အိုယန်ထုံနှင့် နိုင်ချစ်နော်ကို နှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့
တော့သည်။

အိုယန်ထုံသည် နိုင်ချစ်နော်ထံမှ သိလိုသမျှကို သိနိုင်ရန်
အထွက် စကားပြောဆိုနိုင်သည့် အကြံကို လက်ဖြင့် ပုတ်၍
ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

'မိန်းကလေး...အခုလာတဲ့လူတွေဟာ ဘယ်သူတွေလဲ။ ကုန်
လုံဝမ်းကိုယ် တိုင်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်'

'ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...ကျွန်မရဲ့ မွေးခါးဖခင်ကြီး ကိုယ်
တိုင် လိုက်လာလို့ကတော့ ရှင်တို့နဲ့ ဘယ် သက်သာလိမ့်မယ်
ရှင်တို့အားလုံး သေလို့ချည်းပဲ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့'

'ခါဖြင့် အခုလာတာ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ'

'လက်ထောက်တွေပဲဖြစ်မှာပေါ့။ သူတို့ဟာ သိုင်းပညာနဲ့
ပတ်သက်လာရင်တော့ ရှင်တို့နဲ့ ပြိုင်ဘက် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီ
ပေမယ့် သူတို့မှာ တခြားစစ်ကူတွေ ပါလာလိမ့်မယ်'

အပြင်မှ အအာသံ ဝေါက်သံများသည် တဖြည်းဖြည်း နီး
လာသဖြင့် အိုယန်ထုသည် နိုင်ချစ်နော်၏ အကြောကို ပြန်
မိတ်လိုက်သည်။

'မိန်းကလေး...ခဏတော့ သည်းခံလိုက်ဦး'

အိုယန်ထုသည် နိုင်ချစ်နော်ကို အခန်းထောင့်သို့ ပြောင်း
ရွှေ့ပြီး သူ့ပါ အပြင်သို့ ထွက်ပြေးတော့သည်။

သူ မြေပေါ်ရောက်သည်နှင့် တစ်စုံတစ်ခုသည် သူ့ဦးခေါင်း
အနီးမှ ဝူးခနဲ ဖြတ်သန်းသွားသဖြင့် လက်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်၏။

'ဝိုး...'

လက်သည် လေကိုသာ ရိုက်မိသည်။

သူ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ငှက်တစ်ကောင်
ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

'တရားရေး...သူတို့က တိုက်တတ်ခိုက်တတ်တဲ့ ငှက်တို့တောင်
မွေးထားတာပါကလား'

ငှက်သည် နောက်တစ်ကြိမ် ထိုးသုတ်ပြန်၏။

စွန်ရဲလို့လို့ သိမ်းငှက်လိုလို ငှက်မျိုးဖြစ်၏။

ဒုတိယအကြိမ် ထိုးသုတ်သောအခါ အိုယန်ထု၏လက်ဝါး
အဖျားခတ်သွားသဖြင့် ငှက်မွေးများကျွတ်ထွက်သွားပြီးအဝေး
သို့ ပျံ့ပြေးတော့သည်။

အိုယန်ထုသည် ထိုအခါကျမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်
နိုင်သည်။

တက်မုဆရာတော်သည် လူသန်ကြီး သုံးယောက် တို့နှင့်
လည်းကောင်း၊ ဟိုကတော်က လူသန်ကြီး နှစ်ယောက်နှင့်
လည်းကောင်း၊ ဖေကုံးကျွန်က လူသန်ကြီး သုံးယောက်တို့နှင့်
လည်းကောင်း အကြိတ်အနယ် တိုက်ခိုက်နေသည်။

'ဪ...နောင်ကြီးထန်ရှင်ဟာ တယ်လဲ အတေးအခေါ်
ကောင်းတာပဲ။ နိုင်ချစ်နော်ကို စခန်းကို ခေါ် သွားမိရင် ရန်သူ
တွေအားလုံး ငါတို့စခန်းကို ရောက်လာတော့မှာပဲ။ အခုတော့
တော်သေးတာပေါ့'

သူ တွေးတောနေစဉ်မှာပင် ကျားပေါက်ပမာ ကြီးမားလှသည့် ခွေးကြီးနှစ်ကောင်သည် အိုယန်ထုအနီးသို့ တဝိုင်းဝိုင်းဟောင်၍ ပြေးလာ၏။

သည်ခွေးလောက်တော့ အိုယန်သံ့ မမှုပါ။

ကျောက်ခဲနှစ်လုံးကို ကောက်ယူပြီး လှမ်းပစ်လိုက်၏။

ခွေးနှစ်ကောင်မှာ အော်ပင် မအော်နိုင်ဘဲ ခဲထိမှန်သည့် နေရာ၌ပင် လဲကျသေဆုံးသွားတော့သည်။

အိုယန်ထု ခေါသထွက်သွားသည်။

ကျန်လူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် တော်စွဲတန်ခိုးနှင့် ခေါသမထွက်ပါ။

ယခုကဲ့သို့ ငှက်နှင့်တိုက်၊ ခွေးနှင့်တိုက် ဖိရစ္ဆာန်ချည်းဖြင့် တိုက်နေသဖြင့် သူ ခေါသထွက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အိုယန်ထု ရှေ့သို့ တိုးဝင်လာသောအခါ ဖေကိုးလျှန်နှင့် တိုက်သည့်လူသုံးယောက်ထဲမှတစ်ယောက်နှင့် တက်မုဆရာတော် တို့တိုက်သည့် လူသုံးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်သည် ရုတ်တရက် ခွဲထွက်လာပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုကို တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

လက်ယာဘက်မှ လူသန်ကြီးသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ လက်သီးဖြင့် ဝှီးခနဲ ဝင်ထိုးသည်။

သို့သော် လျှပ်တစ်ပြက်ပင် ပြောင်းလဲသွားပြီး လက်ဝဲလက်က အိုယန်ထုလည်ပင်းကို လှမ်းထောက်၏။

သို့သော် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထု၏ သိုင်းပညာမှာ အလွန်တရာ အဆင့်မြင့်လှသဖြင့် ထိုလူ၏ တိုက်ကွက်ကို အသာအယာ ရှောင်တိမ်းပြီး ထိုလူ၏ တံတောင်ဆစ်ကို ဆွဲကိုင်ကာ သူ့အား ဘယ်ဘက်မှ ဝင်တိုက်သူဆိုသို့ အရှိန်နှင့် ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

‘ဝိုင်း....’

ဘယ်ဘက်မှ တိုက်ခိုက်သူသည် မည်သို့မျှ မရှောင်တိမ်းနိုင်တော့ဘဲ ကိုယ့်လူကိုယ် ပြန်တိုက်ခိုက်မိသည်။

‘ဝိုင်း....’

အိုယန်ထု၏ ဆွဲကိုင်ပေါက်ခြင်းခံရသူမှာ လုံးဝမခုခံနိုင်ဘဲ သေကွင်းကို အရိုက်ခံလိုက်ရ၏။

‘အား....’

သူ့စရိတ်နှင့်သူ သွားပေပြီ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုသည် ကျန်သည့်သူကို ပြီးကြည့်သည်။

သို့သော် ဆိုလူမှာ စောစောကလူလောက် မညှိခမျှ။

အိုယန်ထုံကို တုံ့ပြန် တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းရှိသည်။

သို့သော် အိုယန်ထုံ၏ အတွင်းအား အလွန် ကောင်းမွန်မှုန်းသိ၍ ထိုလူသည် အိုယန်ထုံအား တိုက်စစ်ဆင်နိုင်ရန်ထက် သူ့ကို မထိစေရန် ခံစစ်ကိုပို၍ ဦးစားပေးသည်။

ဝန်း.....

တစ်ကြိမ်တွင် ရန်သူနှင့် အိုယန်ထုံတို့ လက်ဝါးချင်းယှဉ် ရိုက်မိကြသည်။

အိုယန်ထုံလည်း အန်ညင်းငယ် တုန်ခါသွားသည်။

ရန်သူမှာ နောက်သို့ ခြောက်လှမ်းအထိ ဆုတ်သွားပြီး သွေးများ ထိုးအန်သည်။

သို့သော် ရန်သူသည် စိတ်ဝေထံကျခြင်းမရှိဘဲ ရွှေ့သို့ပြန်တိုက်လာသည်။

အိုယန်ထုံသည် ဤရန်သူအား အပြတ်ရှင်းရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ရှင်ဆိုင်မိသောအခါ ရန်သူ၏ ပခုံးထဲ ဖမ်းကိုင်မိသဖြင့် လက်ယာ လက်မောင်းအဆစ်ကို ဖြုတ်ချပေးလိုက်သည်။

ထိုရန်သူမှာ မျက်နှာ၌ ချွေးတဒီးဒီး ကျနေသော်လည်း ချက်မျှ ညည်းညူခြင်းမရှိပေ။

မင်း သိပ်ပြီး သတ္တိရှိတယ်

မိုက်ချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက ချီးကျူးလိုက်သည်။

မိုက်ချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် ဤမျှကြီးမားသော ဂိုဏ်းကြီးရာထူးကိုရလာခဲ့လင့်ကစား တစ်ဖက်ရန်သူများအပေါ် ကစွာ လုပ်ခဲ့သည်။

အလွန်တရာ ညှာတာတတ်သူ ဖြစ်၏။

မခုသော်....

သူ့အား ဝှက်နှင့် တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ ခွေးနှင့် တိုက်ခိုက်ခြင်း ပုပ်ခဲရသဖြင့် သူ့သိက္ခာ အစော်ကားခံရသည်ဟု ဟူသော ရက်ရက်စက်စက်လုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်....

အက်မုဆရာတော်၏အသံကို ကြားရသည်။

ဘာလဲ၊ ဒကာတို့က လူများတယ်၊ နိုင်မယ်လို့ ထင်နေတာပဲ။

ဆရာတော်၏တိုက်တွန်းများမှာ တစ်ဖက်တစ်ဖက်လျှပ်စီးသကဲ့သို့ လျှပ်ခြန်လဒေကာ ရန်သူနှစ်ယောက်စလုံးကို သွေးခွေးပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဟိုကတော်ကလည်း သူ့ရန်သူများကို ကောင်းစွာထိန်းချုပ် တိုက်ခိုက်နေသည်။

ဖေကူးလျှန်သည် သူ့ရန်သူ နှစ်ယောက်စလုံးကို ပြင်ပသော တိုက်ကွက်များကိုသုံးလျက် အဆုံးစီရင်ပစ်လိုက်၏။

ဖေကူးလျှန်သည် ဟိုကတော်နှင့်တိုက်နေသည့် ရန်သူနှင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထု က အဆစ်ဖြတ်ထားသည့် တို့ကိုပါ အပြတ်ရှင်းပစ်သည်။

ဖေကူးလျှန်ကား အရပ်ပုသလောက် စိတ်ဓာတ် အရက်စက်သူပေသည်။

'ခင်ဗျားတို့က ရန်သူကို သိပ်ညှာနေကြတာကိုး၊ ရန်သူဟာ ဒီခြံအပြင်ဘက်က သစ်တောထဲမှာ ဘယ်ထောက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး၊ စစ်ကူမရောက်ခင် က သူတ်သင်ယားမှ ကျုပ်တို့ အရေးသာစော့မပေါ့'

မှန်သည်။

သူ့စကားအဆုံးမီ ခြံဝင်းအပြင်ဘက် ပတ်ဝန်းကျင် ခေါက် အချက်ပေးသံများ ကြားရတော့သည်။

ဟိုနေရာဘစ်မျိုး သည်နေရာတစ်မျိုး အမျိုးမျိုး ခေါက်နေသဖြင့် ရန်သူအင်အား မနည်းကြောင်း ခန့်မှန်း၍ရပေသည်။

'ကဲ...ကျုပ် အပြင်ထွက်ကြည့်မယ်'

'ကျုပ်လဲ လိုက်ခဲ့မယ် နောင်ကြီး ဖေကူးလျှန်'

ဘူးလျှန် ခုန်ထွက်သွားသောအခါ အိုယန်ထုလည်း အော်ဟစ်လိုက်သွားလေ၏။

ဟိုကတော်ကြီးလည်း လိုက်ပါသွားသည်။

ဟိုကတော်ကြီးသည် ကျေးရွာ အစွန်အဖျား ခြံဝင်းကြီးထဲ ညှိတော့နက်ဂိုဏ်းကို လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းစွာ ဖွဲ့စည်းထားခဲ့ရာ ယခုကဲ့သို့ မအေးချမ်းလော အဖြစ်များ ရောက်ရှိလာသဖြင့် လွန်တရာ စိတ်ပူပြီး လိုက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

တက်မုဆရာတော်တစ်ပါးတည်းသာ ကျန်ခဲ့သည်။

မကြာမီ တုံးခေါက်သံများ ရပ်သွား၏။

ဟိုကတော်၏ ခြံဝင်းထဲသို့ လူတစ်ယောက် ခုန်ပျံဝင်ရောက်လာသည်။

တက်မုဆရာတော်သည် သတိကြီးစွာထား၍ အကဲခတ်လေ၏။

‘ဆရာတော်’

အနီရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် တက်မုဆရာတော်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုမိန်းကလေးသည် အလွန်လှပသည်။

ကျစ်ဆံခြီးရှည် နှစ်ဖက်ချထားပြီး ကြည်လဲသေ မျက်နှာကလေးများ ရှိသည်။

သို့သော်....

လူမ၏သိုင်းပညာက အံ့ဖွယ်ဖြစ်ရသည်။

‘ဆရာတော် တပည့်တော်အစ်မ ဘယ်မှာလဲ’

‘ဘယ်သူလဲ၊ မင်းရဲ့အစ်မက ဘယ်သူလဲ’

‘ဝတ်စုံဖြူအမြဲဝတ်ဆင်တယ်လေ၊ နိုင်ချစ်နော်လို့ခေါ်ကြတာ’

‘ဪ...သူက မင်းရဲ့အစ်မကိုး’

‘ဪ...မင်းရဲ့အစ်မကို ကျုပ်တို့ အရှင်ဖမ်းထားကြတယ်’

‘တပည့်တော်ရဲ့အစ်မကို ဖမ်းထားတယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် ဖမ်းထားလိုက်ပြီ၊ ဒါထက် မင်းတို့ရဲ့ မွေးစားခင် ကွန်လုံဝမ်းပါမလာဘူးလား’

အနီရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးက တက်မုဆရာတော်ကို ရယ်သည်။

‘တကယ်လို့ အဲဒီအတိုင်းတိုင် စီကိုလိုက်လာရင် ဟောဒီ ခြံစင်းတစ်ခုလုံး လောင်မီးကျသလို ဖြစ်သွားဖယ်ရှင့်’

စင်စစ် သူတို့သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကွန်လုံဝမ်း၏ တပည့်များသာ ဖြစ်သည်။

သို့သော်....

သူတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ ကွန်လုံဝမ်းအား မွေးစားဖခင်ကြီးပင် ပြောဆို ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

‘တပည့်တော်ရဲ့အစ်မကို ဘယ်မှာ ဒုက်ထားသလဲ၊ ထဲဒါနဲ့မှန်ပြောပါ။ တကယ်လို့ မပြောခဲ့ရင် တပည့်တော်တို့ရဲ့ မွေးစားဖခင်ကြီးကိုယ်တိုင် ရောက်ရှိလာနိုင်တယ်၊ အဲဒီအခါကျမှ အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်မယ်’

တက်မုဆရာတော်က ပြုံးသည်။

‘ကျုပ်တို့ကမင်းရဲ့အစ်မကို အရှင်ဖမ်းထားတယ်ဆိုတဲ့နောက်ဘာမှ မင်းရဲ့ မွေးစားဖခင်ကြီးကို မကြောက်လို့ပဲပေါ့ မိန်းကလေးရယ်’

၂၀၄ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အဒီရှောင့်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်သည့် မိန်းကလေးသည် စိတ်ဆိုး
သွား၏။

ယူအိတ်ထဲမှ ခရာကလေးတစ်ခုကို ထုတ်ပြီး မှုတ်သည်။
ခရာသံ ဆူညံစွာ ပေါ်လာ၏။

ထိုအခါ အဝေးမှ တုံးခေါက်သံများ စည်းကိုက်ဝါးကိုက်
ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

တက်မုဆရာတော်က ပြုံး၍ပြောသည်။

‘ဘာလဲ ဒါက စစ်ကူခေါ်တာလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘အေး...မင်းရဲ့စစ်ကူမလာခင် မင်းဒီကနေ မြန်မြန်ကလေး
ထွက်သွားပေတော့၊ ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဟာ အ
မတန် ရက်စက်တယ်။ သူပြန်လာရင် မင်းပြောပုံ ဆိုပေါက်မျိုး
မြန်မြန်အသတ်ခံရမှာ သေချာတယ်’

ဆရာတော်သည် ဖေကူးလျှန်အား ရည်ရွယ်၍ပြောနေခြင်း
ဖြစ်သည်။

ယခုမှ ဖေကူးလျှန်သည် ဘယ်ဆီရောက်နေပြီ မသိပေ။

မိန်းကလေး၏မျက်လုံးများသည် ခြံဝင်းထဲ လှည့်ပတ်ကြည့်
ရှုနေ၏။

ထို ခနောက် ဆရာတော်အား စကားမပြောတော့ဘဲ လျှို့ဝှက်
ဝင်ပေါက်ဖြစ်သည့် ပန်းခြံအနီးသို့ လျှောက်သွားသည်။

တက်မုဆရာတော်သည် မြေအောက်ဝင်ပေါက်ဆီသို့ မိန်း
ကလေး တန်းတန်းမတ်မတ်သွားနေသောအခါ ထိတ်လန့်သွား
တာ၏။

‘ဟင်...သုက ဝင်ပေါက်ကို သိနေပါကလား၊ အံ့ဩစရာပဲ’

တက်မုဆရာတော်သည် စိတ်ထဲမှ တွေးမိသည်နှင့် လှမ်း၍
ဆက်တစ်လိုက်၏။

‘ဟေ...ရပ်လိုက်စမ်း’

မိန်းကလေးသည် ရပ်လိုက်၏။

ဘာလဲ ဆရာတော်က တပည့်တော်ကို အငိုင်းပေးနိုင်မယ်
ခင်နေသလား၊ ဆရာတော်သာ သတ်ထားပါ’

သူမသည် တက်မုဆရာတော်အား ပြန်လည်ခြိမ်းခြောက်ပြီး
ပန်းချိုတံခါးအနီးသို့ တိုးသွားပြန်သည်။

တက်မုဆရာတော်သည် မတတ်သာတော့ဘဲ မိန်းကလေး
အောက်သို့ ခုန်ပျံလိုက်ကာ တားဆီးရတော့မည်။

‘ဘာလဲ ဆရာတော်က တပည့်တော်ကို အနှောင့်အယှက်
မေးပြန်ပြီလား’

လူမသည် သူမ၏နောက်သို့ ပြန်ညွှန်ပြရင်း....

'ဆရာတော် တပည့်တော်ကို လက်ဖျားနဲ့မတို့ခင် ဟိုနာ ယောက်ကို နိုင်အောင်တိုက်ခိုက်ပါဦး'

တက်မုဆရာတော်က ခြံဝသို့ ကပျာကယာ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ပိန်ခြောက်သော အဘိုးအိုနှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

လူ့ခန္ဓာကိုယ်ကသာ ပိန်ခြောက်သည်။

မျက်လုံးများကတော့ အရောင်တောက်ပလှသည်။

တက်မုဆရာတော်မှာ စိတ်ထဲ၌မသက်မသာ ဖြစ်သွားသည်။

'ဟင်း...ဟီလူတွေဟာ ရှိရိုးသိုင်းသမားတွေ မဟုတ်နိုင်ဘူး ရေခဲတောင် နှင်းတောင်ကလာတဲ့ သိုင်းသမားတွေ ဖြစ်လေမယ်၊ သူတို့အသားအရေက သွေးမရှိတဲ့လူလို ပြုံးပြီး မျက်လုံးကရောင်က အစိမ်းရောင် သမ်းနေတယ်'

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံကို ဆင်တူဝတ်ဆင်ထားကြ၏။

ဆရာတော်၏အနီးသို့ရှောက်လာသော်လည်းထိုလူနှစ်ယောက်လုံး လုံးဝစကားမပြောကြပေ။

တက်မုဆရာတော်က စတင်၍ နှုတ်ဆက်သည်။

'ဒကာတို့ရဲ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကိုကြည့်ရတာ သိုင်းလောကသားတွေ အပြောများတဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒကာတို့ ဘယ်သူဖြစ်တယ်ဆိုတာ ခုငယ်ထိ စဉ်းစားလို့မရဘူး'

လက်ဝဲဘက်မှအဘိုးကြီးက ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းပင် ပြောသည်။

'ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို သိုင်းလောကသားတိုင်း သိတယ်၊ ဘုန်းကြီးမသိတာ ဘုန်းကြီးညွှန်လို့ပဲ'

အနီရောင်ဝတ်စုံဝတ်မိန်းကလေးနှင့်ထိုအဘိုးကြီးနှစ်ယောက်တို့သည် လျှို့ဝှက်ပန်းချီအတွင်းသို့ ဇွတ်ဝင်ရန် ဟန်ပြင်ကြသည်။

ဆရာတော်က လက်မြှောက်၍ တားသည်။

'သည်းခံကြပါ၊ ဒါဟာ တောနက်ဂိုဏ်းရဲ့ ပိုင်နက်ဖြစ်တယ်၊ ကိုယ့်အရပ်ကိုယ်ဒေသ မဟုတ်ဘဲနဲ့ အခုလို အတင်းအဓမ္မဝင်တာ မကောင်းပါဘူး'

လက်ယာဘက်မှ အဘိုးအိုက မောက်မာစွာ ပြောသည်။

'ဘာဖြစ်လဲ၊ ကျုပ်တို့ကို ဘယ်သူတားရဲလို့လဲ၊ ကျုပ်တို့ဘာသာ ဝင်ချင်ရင်ဝင်မယ်၊ ထွက်ချင်ရင်ထွက်မယ်'

စကားဆုံးသည်နှင့် အဘိုးအိုနှစ်ယောက်သည် တက်မုဆရာတော်အား တရုတ် တိုက်ခိုက်တော့၏။

လေဟပ်သောအခါ အအေးခတ် လွင့်ပျံလာသည်ကို ခံစား
လိုက်ရသဖြင့် ဤသို့နှစ်ယောက်သည် အအေးခတ် အဆိပ်
လက်ဝါးကို လေးကျင့်ထားသူများဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

တက်မုဆရာတော်သည် မပေါ့ဆင့်တော့ပေ။

တပြည်ပြည် နောက်ဆတ်ပေးသွားရ၏။

ဆရာတော်က နောက်ဆတ်ပေး အတိုးအိုနှစ်ဦးက ဖိတိုက်
ကြပေလား။

ထိုအချိန်မှပင် ခြံထဲသို့ လူရိပ်များ ပြေးဝင်လာကြသည်။

ရှေ့ခေတ်မှ အတိုးကြီးနှစ်ဦးသည် သူတို့၏ တိုက်ကွက်
များကို ရုပ်သိမ်းလိုက်သဖြင့် တက်မုဆရာတော်အနေဖြင့် ဝင်
လာသူများကို အကဲခတ်ခွင့်ရလိုက်သည်။

အနက်ရောင်ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ခားသမား
ငါးယောက်ပေတည်း။

ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံဝတ် ခားသမားများသည် လူချင်းပိတ်ပြီး
တန်းစီရပ်နေကြသည်။

သူတို့လက်ထဲတွင် တောနက်ဂိုဏ်းမှ အစိမ်းရောင် ဝတ်စုံ
ဝတ်သည့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီး ချွင်ကိုင်ထား
ကြ၏။

မိန်းကလေးနှစ်ဦးမှာ သွေးကြောပိတ်ခံထားရဟန်တူသည်။
လုံးဝ စကားမပြောနိုင်ပေ။

အင်္ကျီနီဝတ်ထားသည့် မိန်းကလေးက ထိုအကျဉ်းသား
နှစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလျက် တက်မုဆရာတော်အား
ပြောသည်။

ဆရာတော် တွေ့ပြီဟုတ်လား။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဆရာ
တော်ကစီမံယာဇာန်စံ ကျန်သောတမ်း ကျန်တဲ့လူအားလုံး ကိစ္စ
ချောကုန်ပြီ။ ပြေးတဲ့လူလဲ ပြေးတုန်ပြီ။

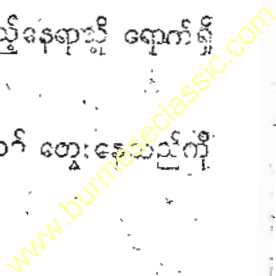
တက်မုဆရာတော်သည် ထိုစကားကို မယုံပေ။

အိုယန်ထုံနှင့် ဖေကူးလျှန်တို့ကဲ့သို့သော လူများသည် ယူ
အား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ တစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့ကြမည်
သူများ မဟုတ်ပေ။

သို့သော် လက်ရှိ အခြေအနေကလည်း အံ့ဩစရာကောင်း
နေသည်။

အိုယန်ထုံနှင့် ဖေကူးလျှန်တို့ မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိ
နေကြသနည်း။

အင်္ကျီနီမိန်းကလေးသည် တက်မုဆရာတော် တွေးနေသည်ကို
ကြည့်ပြီး တခစ်ခစ် ရယ်ဖော့လေ၏။

'ဆရာတော်....တပည့်တော်က သိပ်မရိုင်းပါဘူး။ ဆရာတော် လက်မြှောက် အရှုံးပေးမယ်ဆိုရင် ကိစ္စက အေးသွားပါပြီ ခဏတော့ စဉ်းစားချိန်ပေးမယ်'

တက်မုဆရာတော်သည် အတွေးလွန်နေရာမှ အင်္ကျီနီ မိန်းကလေး၏စကားကို ကြားလိုက်ချပြီး သတိပြန်ဝင်လာသည်။

'ဟင်း....ဟင်း....ဟင်း၊ ကျုပ်ကတော့ အဖမ်းခံချင်ပါရဲ့ ဒါပေမယ့် ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ရဲ့ သိက္ခာကို အထိမခံနိုင်တဲ့အတွက် အဖမ်းမခံလိုတော့ပါဘူး'

'ဘာဖြစ်လဲ၊ ဆရာတော် တစ်ကိုယ်တည်း အဖမ်းခံတာပဲ ရှောင်လင်တစ်ကျောင်းလုံး အဖမ်းခံရတာမှမဟုတ်ဘဲ'

'ကျုပ်က ရှောင်လင် ဘုန်းကြီး ဆိုတော့ ကျုပ်ကြောင့် ရှောင်လင်ကျောင်း သိက္ခာကျသွားနိုင်တာပဲ'

အင်္ကျီနီ မိန်းကလေးသည် ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် သိုင်းသမားများကို လှည့်ကြည့်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်၏။

'ကဲ....မင်းတို့ဖမ်းလာတဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်ကို အဆုံးစီရင်ပစ်လိုက်တော့'

တက်မု ဆရာတော်သည် ငယ်ရွယ် ချောမောသလောက် ရက်စက်သည့် စိတ်ဓာတ်ရှိသည့် မိန်းကလေးအား အံ့ဩသွားသည်။

ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသည့် သိုင်းသမားနှစ်ယောက်သည် ဓားများကို ဆွဲထုတ်ပြီး အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်သည့် မိန်းကလေးနှစ်ဦးအား သတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြ၏။

သို့သော်...

'အင့်....'

'အင့်....'

ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်သည့် သိုင်းသမားနှစ်ယောက်စလုံး တစ်ချက်စီမျှသာ ညည်းညူပြီး လဲကျသွားသည်။

အင်္ကျီနီ ဝတ်ဆင်သည့် မိန်းကလေးကော ရေခဲစတောင်မှ အဘိုးအိုနှစ်ဦးပါ ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

အင်္ကျီနီဝတ် မိန်းကလေးသည် ခုန်ဝင်သွားပြီး ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံနှစ်ယောက်ကို စစ်ဆေးလိုက်သည်။

ဒဏ်ရာမရှိ။

သို့သော် ပုတီးစေ့ တစ်လုံးစီသည် ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံကို ဖောက်ထွင်းလျက် လက်ပြင်အကြောလဲသို့ နစ်ဝင်လျက်ရှိ၏။

အင်္ကျီနီဝတ် မိန်းကလေးက ခေါ်နှင့်မောနှင့် လှည့်၍ ရန်တွေ့၏။

'ဆရာတော်...ဘာဖြစ်လို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လက်နက်ပုန်း ပစ်တာလဲ'

တက်မုဆရာတော်က လေးအေးအေးဖြင့် ရှင်းပြသည်။

'အထင်မှားပါနဲ့လေ၊ ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် လုပ်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်က ဟိုမိန်းကလေး နှစ်ယောက် အဆက်ကိုကယ်ဖို့ ပုတီးစေ့နဲ့ပစ်ပြီး အကြောပိတ်လိုက်တာပါ။ ကျုပ် ပြောင်လုပ်တာကို မင်းမှ မတွေ့ဘဲကိုး'

'ဟင်း...ဆရာတော်က တပည့်တော်တို့ကို ပညာပြုတယ် ပေါ့၊ ကောင်းပြီ၊ ဆရာတော်ရဲ့ပညာ တယ်လောက်ကောင်း သလဲဆိုတာ အခု စမ်းကြည့်မယ်'

တက်ကျီနီမိန်းကလေးသည် စကားဆုံးသည်နှင့် လျှပ်တစ်ပြုတ် ခုန်ကုပ်လေတော့သည်။

တက်မုဆရာတော်သည် ယခုရောက်ရှိလာသည့်အုပ်စု၌ ဤ အင်္ကျီနီ မိန်းကလေးသာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်မှန်း သိရှိပြီး ဖြစ်သည်။

'အင်း...ဟို အအေးခတ်အဆိပ်ကျင့်ထားတဲ့ အဘိုးကြီး နှစ်ယောက်ကို အနိုင်ယူချင်ရင် ဒီကလေးမကလေးကို အနိုင်ယူ စားမှဖြစ်မယ်၊ သူ့ခိုးတုပ်စုကိုမဖမ်းခင် သူ့ခိုးခေါင်းဆောင်ကို ဖမ်းရတဲ့ သဘောအတိုင်းပဲပေါ့'

တက်မုဆရာတော်သည် နတ်သား ဆယ်စစ်ယောက် သိုင်း ကွက်ကို ရိုက်ထုတ်ပြီး မိန်းကလေးကို အမိအရ ဖမ်းနိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။

သူ၏ပညာဖြင့် ကလေးမလေးအား အသေခံသော် လည်း ကောင်း၊ ဒဏ်ရာရစေရန် သော်လည်းကောင်း တိုက်ခိုက်နိုင် သည်ဟု ယုံကြည်သည်။

သို့သော် အမိဖမ်းပြီးစစ်ဆေးရန် စိတ်ထက်သန်စွာ ယုံကြည် ပြင်းထန်သောသိုင်းကွက်ကို မသုံးပေ။

ဆရာတော်က သူ့စိတ်ထဲမှ ထင်သာ ထင်မိသည်။

တကယ်စစ်စစ် မိန်းကလေးအား လုံးဝမထိခိုက်ဘဲ ပြစ် ခေါ်၏။

ဖမ်းလျှင်လည်း လျှော့စနဲ့လျှော့စနဲ့ ထွက်သွားသည်။

တက်မုဆရာတော်က သုံးကြိမ်လောက်တိုက်မှ မိန်းကလေး က တစ်ကြိမ်လောက်သာ ပြန်တိုက်သည်။

ဤအကြိမ်များ၌ လှပစွာ ရှောင်တိမ်းရုံသာ ရှောင်တိမ်း သည်။

သူမသည် တမင်လက်သက်ပင် သူမ၏ဖျတ်လတ်မှု၊ သျှင်မြန် မှုများကို ပညာပြုသလိုက်သလိုဖြစ် နေ၏။

၂၂၇ ❁ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သိုင်းကွက် ဆယ်ကွက်ကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း နှစ်ယောက်-
သား အရှုံးအနိုင်မခံပဲ ပေးပေး

တက်မုဆရာတော်မှာ စိတ်မရှည်ချင်တော့ပေ။

လက်ဝါးသိုင်းကွက်ကို ရှုတ်တရက် ပြောင်းလဲလိုက်၏။

ရှောင်လင်ကျောင်း၏ သံဃာ့လက်ဝါးသိုင်းကို သုံး၍ နှစ်
ချက်ဆက်တိုက် ရိုက်သည်။

အင်္ကျီနီမိန်းကလေးသည် တက်မုဆရာတော်၏ တိုက်ကွက်ကို
အလွန်တရာ ကြောက်လန့်သည့်ပုံစံဖြင့် နောက်သို့ ခုန်ရှောင်
သွား၏။

ခုနစ်ပေရှစ်ပေခန့်အထိ ခုန်ရှောင်သွားသဖြင့် တက်မုဆရာ
တော် အံ့အားသင့်သွား၏။

အဘယ်ကြောင့် နောက်ဆုတ်သွားရသနည်း။

သို့ရာတွင် အင်္ကျီနီမိန်းကလေးသည် သူ့ရှောင်သွားသည့်
နေရာ၌ ပြုံးပြုံးကလေးရပြီပြီ ကြည့်နေသည်။

တက်မုဆရာတော်၏ဦးခေါင်းထဲ၌ တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြား
နေပြီဟု တစ်ပြုမိလိုက်သည်။

ထိုတစ်ခဏ၌ပင် မူးရိပ်ရိပ်ဖြစ်သွားသဖြင့် ဆရာတော်မှာ
လဲကျတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိန်းလိုက်သဖြင့် လဲကျမသွား

ဆရာတော်သည် အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝသူဖြစ်၏။

သူကဲ့သို့သော သိုင်းသမားအရင့်အမာကြီး တစ်ယောက်က
ပြည့် မူးဝေခြင်းဖြစ်လာသည်ကိုသိသည်နှင့် အင်္ကျီနီမိန်းကလေး
ထုတ်မာကောက်ကျစ်မှုကို တစ်ချက်တည်းနှင့် သိလိုက်မိတော့
သည်။

'ဟင်း...သူက ငါ့ကိုတမင်ရှောင်တိမ်းပြီး အနံ့အသက်မရှိ
အဆိပ်ငွေ့ကို လေထဲ လှင့်ပေးနေတာကိုး၊ အင်း...ငါ
လုပ်ကြံခံရဘာလဲ အင်မတန်နှစ်နာတာပဲ၊ ဒီမလောက်လေး
လောက်စား ကလေးမကလေး ငါ့ကို လုပ်ကြံလိုက်တယ်လို့
သိုင်းလောကသားတွေသိရင် ရယ်ကြတော့မှာပဲ'

စင်စစ် ဆရာတော် အတွေး မှားနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

မြွေဆိုးဟူသည် ကြီးသည်ငယ်သည်မဟု အန္တရာယ်ပေးနိုင်
သည်သာ ဖြစ်၏။

ကျွန်မိန်းကလေးသည် အလွန်ဟရာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှ
သာ ကျန်လုံ့ဝမ်း၏ မွေးစားသမီးဖြစ်ရာ အဘယ်မှာလျှင်
အကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပါတော့မည်နည်း။

တက်မုဆရာတော်သည် အဆိပ်မုန့်ဖြင့် လုပ်ကြံ ခံရပြီကို
သိမိသည်နှင့် ရှောင်လင်ဂိုဏ်း၏ အထက်တန်း အတွင်းအား

၂၂၆ ❀ တက္ကသိုလ်ဝန်ထမ်းအောင်

ပညာကို လေ့ကျင့်၍ အဆိပ်များ ဘစ်ကိုယ်လုံး သို့မဟုတ် နို့ ဝေကြီးစားသည်။

သု၏စိတ်ကို တစ်ခုခုရာဘည်း၌ တည်ငြိမ်နေအောင် စားသည်။

ဆရာတော်၏ကြိုးစားမှုမှ အချည်းအနီးမဖြစ်ပေ။

မူးဝေခြင်းများ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ဦးခေါင်းကြည်ပင်လာသည်။

အင်္ကျီနီမိန်းကလေးသည် လူကဝယ်သည်။

အတွေ့အကြုံက မဝယ်ပေ။

ဆရာတော် ဘာလုပ်နေသည်ကို ချက်ချင်း ရှိပ်မိ၏။

အဘယ်မှာလျှင် ကျသို့ ခွင့်ပြုနိုင်ပါမည်နည်း။

‘ဟေ့... ဒီတရုတ်ဘုန်းကြီးကို ဒီအတိုင်းကြည့်မနေနဲ့ တိုက်ကြစမ်း’

ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသည့် သိုင်းသံမား ယောက်သည် လျှပ်တစ်ပြက် ခြေးပင်လာကြ၏။

တက်မုဆရာတော်မှာ ခနောက်ကပ် အချိန်အနည်းငယ် အတုင်းအား လေ့ကျင့်ချိန်ရလျှင် ဆူမိထားသည့် အဆိပ်များ ပျက်ပြယ်သွားနိုင်သည်။

ယခုသော်...

တက်မုဆရာတော်သည် ‘အတုင်းအားလေ့ကျင့်ခြင်းကို ရုပ်ခြင်း၍ ရန်သူ့စားသမားများအား ရင်ဆိုင်ရတော့သည်။’

‘ဝိုး...ဝှစ်...ဝှစ်’

ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီဝတ် ဓားသမားများ၏ ဓားများသည် တက်မုဆရာတော်၏ နားရွက်အနီးမှလည်းကောင်း၊ လက်မောင်းအနီးမှလည်းကောင်း၊ ခါးအနီးမှလည်းကောင်း ပွတ်ကာသီတာဖြတ်သန်းသွားကြ၏။

ဆရာတော်သည် ခေါင်းငဲ့၍ ကိုယ်စောင်း၍ ခြေထောက်စက်ဝိုင်းပမာလှည့်၍ လှပစွာ ရှောင်တိမ်း သွားလေ၏။

လူ့လက်ဝါးတစ်ချက် ရိုက်ထုတ်လိုက်သည်။

ရှောင်လင်ကျောင်း၏ သံသဏီလက်ဝါး၊ ကျောက်ခဲကို ဩဓုခစနိုင်သည့်လက်ဝါး၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ လက်ဝါး။

‘ဝန်း...’

ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသည့် ဓားသမား တစ်ယောက် ခုခပ်ထွက်သွားသည်။

တစ်ချက်တည်းနှင့် အသတ်ထွက် သွားသည်။

အဘယ်မှာလျှင် အသက်မထွက်ဘဲ ခံနိုင်ပါအံ့နည်း၊
 ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ကြေမှုသွားသည် မဟုတ်ပါလား။
 ကျန်နှစ်ယောက်က ဆက်လက် တိုက်ခိုက်ကြသည်။
 ဓားစွမ်းကောင်းလှသည်ကတော့ အမှန်၊
 တော်ရုံတန်ရုံ ဓားသမားသည် သူတို့၏ ဓားချက်အောင်
 ခန္ဓာကိုယ် အပိုင်းပိုင်း အတစ်တစ် ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

၇...ဝှစ်...ဝှစ်

တက်မုဆရာတော်သည် ရှောင်တိုင်းခြင်းမှ ဓားသမား
ယောက်ကို တွန်းထုတ်လိုက်၏။

သူသည် ရှောင်လင်တိုင်းတော်ကြီးဖြစ်သည့်အတွက် လူ
တို့၏အသက်ကို ပုရွက်ဆိတ်များပမာ မသတ်လိုပေ။

ဆရာတော်က အင်္ကျီနီ မိန်းကလေးအား လှမ်းပြော၏

‘ဟဲ...ဒကာမ၊ ဓင်းဟာ အသက်ငယ်သလောက် ဟဲ
 ရက်စက် ကြိုက်ပါလဲလား။ သိုင်းပညာချင်းပြိုင်တာ တာ
 အဆိပ်မှုန့် သိုးရတာလဲ’

အင်္ကျီနီ မိန်းကလေးက ရယ်သည်။

‘သိုင်းပညာပြိုင်ဘာတော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီမှာ
 တာမသုံးရဘူး၊ ညာမသုံးရဘူးလို့ စည်းကမ်းထားတာမှ မဟုတ်
 တာ’

‘ဟဲ...သိုင်းခလားကရဲ့ စည်းကမ်းကို ဘယ်သွားထားမလဲ၊
 တွန်လုံဝမ်ရဲ့ လက်အောက်က လူတွေက ဒီလိုပက်စက်တာချည်း
 လား’

‘ရက်စက်တယ်၊ ဟောဟိုမှာ ကြည့်စမ်း’

တက်မုဆရာတော်သည် အင်္ကျီနီမိန်းကလေးပြသည့် နေရာသို့
 ချမ်းကြည့်လိုက်၏။

စောစောက သူ့ အသက်ကယ်တင်ခဲ့သည့် အစိမ်းရောင်
 စိတ်စုံဝတ် မိန်းကလေးနှစ်ဦးမှာ သွေးအိုင်ထဲ၌ အသက်ပျောက်
 နေပေပြီ။

အလွန်တရာ ရက်စက်သော လူသတ်မှုဖြစ်ပေသည်။

တရားသော ယှဉ်ပြိုင်မှု မဟုတ်ပေ။

သိုင်းလောက၏ထုံးစံလည်း မဟုတ်ပေ။

တက်မုဆရာတော် စိတ်ပျက်သွားလေတော့သည်။

ကျွပ်က တောနက်ဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ် ဟိုကတော်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆွေးနွေးနေလို့ အပိုပါပဲ။

တက်မုဆရာတော်သည် အို့ယန်ထုံ၊ ဖေကူးလျှန်နှင့် ဟိုကတော်တို့ ပျောက်ကွယ်သွားပုံကို တွေး၍မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ထိုပြင် မြေအောက်ခန်းထဲ၌ နိုင်ချစ်နော်ဆိုသည် စုန်းညှာဝေကဲ့သို့ ကြေကပ်ပက်ဖွယ်ကောင်းသည့် မိန်းကလေး ကျန်စစ်ခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလော့။

အခန်း (၇၀)

ပြန်လည်ကယ်တင်ခြင်း

အင်္ကျီနီမိန်းကလေးက တက်မုဆရာတော်၏ စိတ်ပျက်နေမှု ကြည့်ပြီး တခစ်ခစ် ရယ်လေ၏။

ထပ်ညှာတော် ဒီကိုရောက်လာတာ အကောင်းမဟုတ်ဘဲ တဝညှာတော်ရဲ့အစစ်ကို လာကယ်တာ၊ အစစ်ကို မတွေ့ရင်တော့ဟေ့ အဆောက်အအုံတွေအားလုံး မီးရှို့ပစ်မယ်၊ ခြံပင်မြှက်ပင်တစ်ပင်တောင် မကျန်စေရဘူး၊ အားလုံးကို မီးပစ်မယ်။

‘ဒါ အာဖြစ်သလဲ၊ လုပ်နိုင်လုပ်ပေါ့’
ထပ်ညှာတော်က တောနက်ဂိုဏ်းရဲ့ ကိုယ်စားအဖြစ် ဆရာတော်ကို ဆက်ဆံဆွေးနွေးနေတာ။

ဆရာတော်အနေဖြင့် တစ်ချက်တွေးမိသည်မှာ ဟိုကတော်၏ အပည့် လက်သားများသည် အခြား လျှို့ဝှက်ဝင်ပေါက်နေချိန် နိုင်ချစ်နော်ဆိုသည့်မိန်းကလေးထံ မထွက်သွားနိုင်သည်ဆိုသည့် အချက်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ဆရာတော် အဖမ်းခံဖို့ စဉ်းစားပြီးပြီလား၊ အဖမ်းမခံချင်ဘူးဆိုရင် ဟောဒီက အဆောက်အအုံတွေလဲ မီးရှို့မခံချင်ဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်မတစ်မကို ပေးအပ်ပေတော့။

‘စကစမလေး... ကျွပ်ရဲ့ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်နဲ့ဆိုတော့ ဆီစွဆိုရင်တောင် ကျွပ်တို့ရဲ့ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော်ကြီးတွေရဲ့

ဆန္ဒသဘောထားကို မေးသျှောက်ချဉ်းမယ်၊ အခု ဓကားမလေး ကိစ္စက ကျုပ်နဲ့ အယ်လိုမှ မပတ်သက်ဘူး၊ တောနက်ဂိုဏ်း ဆိုဆဲလဲ ကျုပ်နဲ့ မပတ်သက်ဘူး၊ ဓကားမလေးရဲ့ အစ်မကို လာမမ်းတာကလဲ ကျုပ်မဟုတ်ဘူး။

‘ဝီလို့ဆိုရင် ရှင်းနေပြီပေါ့၊ ဆရာတော်ကို ဘာမှ အရေး စိုက်စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့။’

ထိုသို့ စကားပြောနေစဉ် ဆရာတော်မှာ မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားသည်။

အဆိပ်...အဆိပ်က အစွမ်းပြနေလေပြီ။

အင်္ကျီနီ မိန်းကလေးသည် တက်မုဆရာတော် အဆိပ်တက် စေရန် တစ်ပင် စကားကြောရှည်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့မှသာ ဆရာတော်သည် အဆိပ်ခဏ်ကို အတွင်းအားဖြင့် တန်ပြန်မခုခံနိုင်ဘဲ မြန်မြန် အဆိပ်ပျံ့နှံ့ပေလိမ့်မည်။

တက်မုဆရာတော်သည် အဆိပ်ခဏ်ကို တောင့်ခံရင်း ခေါ် တိုးတိုး ပြောသည်။

‘ဓကားမလေး...မင်းဟာ ကျုပ်တွေ့ဖူးတဲ့ ရန်သူတွေထဲမှာ တော့ အကောက်ကျစ်ဆုံးပဲ၊ မင်းရဲ့ အစ်မတောင် ဒီလိုကောက် ကျစ်မယ် မထင်ဘူး။’

ဆရာတော် မတော့မိ၍သာ ဤစကားကို ပြောခြင်းဖြစ်၏။ နိုင်ချစ်နော်က သူ့ထက်ပင် ပိုဆိုးသေးသည်။

သူမ၏ အဆိပ်ပညာ အတိတ်မှ အေးပညာဖြင့် ထိပ်သီး သိုင်းသမားအတော်များများကို ထိန်းချုပ်နိုင်ပြီဟုတ်ပါလား။

အင်္ကျီနီ မိန်းကလေးသည် နောက်ဆုံးကျန်ရှိနေသည့် ကိုယ် ကျပ်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသည့်ခဲးသမားကို ဝင်တိုက်ရန်အချက် ပေးသည်။

ထိုလူက ကျားသစ်ခုန်အုပ်သလို ဆရာတော်ဆီသို့ ခုန်ဝင်၏။

‘ဝုန်း...’

ထိုလူ ပြန်လည်လွင့်စဉ်ထွက်လာသည်။

လက်ထဲမှ ခားလည်း လွင့်စဉ်သွားသည်။

သွေးအန်ပြီး ထိုနေရာ၌ ပွဲချင်းပြီးလေသည်။

‘တက်ကြတော့’

အင်္ကျီနီမိန်းကလေးသည် အအေးခတ်အဆိပ်ကို လေ ကျင့် ထားဟန်တူသည့် အဘိုးကြီးနစ်ယောက်အား ရှေ့ထက်တိုက်ခိုက် ရန် တမိန့်ပေး၏။

သူမလည်း ဝင်တိုက်သည်။

တက်မုဆရာတော်သည် မေ့ရေခွင်ခရီး အချိန်အခါဖြစ်၍ အားတင်းပြီး အစွမ်းကုန် ခုခံသည်။

သူ့အတွက်ဆိုပါက ဤမျှခွဲမေ့မတတ်ပေ။

ရှောင်လင်ကျောင်းတော်၏ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ဤသို့တိုက်ခိုက်နေရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အအေးခတ် အဆိပ်လက်ဝါး လေ့ကျင့်ထားသည့် အဘိုးကြီး နှစ်ယောက်သည် တက်မုဆရာတော်ကို လွယ်လွယ်နှင့် ဖမ်းဆီးနိုင်မည်ဟု ဆင်ထားရာမှ ယခုကဲ့သို့ အသေအကြေတိုက်ခိုက်နေကြရသောအခါ ချွေးပြန်မတတ်ဖြစ်လာကြ၏။

တက်မုဆရာတော်ဟာ ဒါကြောင့်လဲ နာမည်ကျော်ကြားတာပဲကိုး၊ အဆိပ်ဒီနေတာဘောင်မှ သုံးယောက် တစ်ယောက် ခုခံနိုင်စွမ်းရှိသေးတယ်။

အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က တွေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် တက်မုဆရာတော်အား အရှင်ဖမ်း၍မရနိုင်ဟု ယုံကြည်ထားသူလည်းဖြစ်သည်။

ထိုတခဏ်အတွင်းမှာပင် တက်မုဆရာတော်သည် မြေပြင်သို့ လဲကျသွားတော့၏။

အစ်ကိုဖြစ်ဟန်ရှိသည့် အဘိုးကြီးသည် တက်မုဆရာတော်၏ သွေးကြောကိုပိတ်ရန် ဆရာတော် အနီးသို့ ခုန်ဝင်သွား၏။

ဆရာတော်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ကိုင်မိလှလှဖြစ်နေစဉ် မှာပင် ဆရာတော်၏လက်သည် ရုတ်တရက် မြောက်တက်လာ၏။

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ လက်သီးသည် အဘိုးကြီး၏ ရင်ခွင်အတွင်းသို့ လျှပ်ပြက်သည်နှယ် ဝင်သွား၏။

‘ဂိုနီး...’

အဘိုးကြီးမှာ အပေါ်သို့ပင် မြောက်တက်သွား၏။

ထိုနောက် မြေပြင်သို့ ပြန်ကျကာ ဆန့်ဝင် ဆန့်ငင်ဖြင့် အကြောဆွဲပြီး အသက်ထွက်သွားသည်။

သေခြင်းတရားဟူသည် ဆန်းကြယ်လှပေစွာဟကား။

ဆရာတော်သည် သူ၏ နောက်ဆုံး သတိမလွတ်မီအချိန် တလေးအထိ အားပြည့်အင်ပြည့် ခုခံသွားခဲ့သည်။

ထိုလက်သီးတစ်ချက် ထုတ်ပြီးသည်နှင့် ဆရာတော်လည်း မေ့မြောသွားလေတော့သည်။

အင်္ကျီနီ မိန်းကလေးသည် သူ့ဘက်တော်သွေး အများအပြား သေဆုံးရခြင်းအတွက် မည်သို့မျှ စိတ်ထိခိုက်ခြင်းမရှိပေ။

သူမသည် နောက် အဘိုးကြီး ထပ်မံမဝင်ရန် လက်ဖြင့်
ဘားလိုက်၏။

သူမကိုယ်တိုင် ဆရာတော်အနီးသို့ ချဉ်းကပ် စစ်ဆေးသည်။

‘ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ပါဘူး။ သူတကယ်
မေ့လျော့ပါပြီ။’

ထူးတဆရာတော်သည် သတိမေ့ မြောနေရာမှ ရုတ်တရက်
ပြန်လည်သတိရလာ၏။

သူ့ မြေပြင်ပေါ်၌ လဲနေခြင်း မဟုတ်ကြောင်းကိုလည်း
သတိပြုမိသည်။

‘ဟင်...ငါ့ကို ခေါင်းတလားထဲ ထည့်ထားတာများလား။’

ဆရာတော်သည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို အသေအချာ လေ့
လာသည်။

ကိုယ်လက်မလှုပ်ရှားနိုင်သော်လည်း ဦးခေါင်းတော့ လှုပ်
နိုင်သည်။

ဘယ်ဘက်သို့လည်းကောင်း၊ ညာဘက်သို့ လည်းကောင်း
စောင်း၍ ကြည့်ရှုနိုင်သည်။

ထိုအခါကျမှ သူ့ အခြေအနေမှန်ကို တွေ့ရတော့သည်။

သူသည် ကြာပွင့်ကြာဝင်သဏ္ဍာန်ရှိသော ကြေးခေါင်းကြီး
ထဲ၌ လဲလျောင်းနေရသည်။

ထိုကြေးခေါင်းကြီးသည် ယခုအခါ ကြာပွင့်ကဲ့သို့ပွင့်ဟနေ
သည်။

ကြာဝင်ကဲ့သို့ ပြန်ပိတ်ရန် ခလုတ်များ ပါရှိပုံရသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကြာဝင်အတွင်း၌ သံချွန်ပေါင်း၊
မြောက်မြားစွာရှိနေသည်ကို သူ တွေ့ရသောကြောင့်ပေတည်း။

ထိုကြေးခေါင်းကြီးကိုသာ ပိတ်လိုက်လျှင် အတွင်း၌ ရှိနေ
သည့် သံချွန်ပေါင်းမြောက်မြားစွာသည် မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ
စူးဝင်ပြီး မိမိအသက်ကို ဇီဝိန်ခွဲ သွားပေလိမ့်မည်။

ဆရာတော်သည် သေရမည်ကို မိကြောက်ပေ။

အလွန်တရာ ရက်ရက်စက်စက် စိတ်ကူးတတ်သည့် ကုန်လုံ
ဝန်နှင့်သူ မွေးစားသမီးများ၏ ကြမ်းကြုတ်မှုကိုသာ အံ့ဩ
နေမိတော့သည်။

ထိုစဉ် အင်္ဂါနီမိန်းကလေး၏ သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသောအသံ ပေါ်လာသည်။

သို့သော် အသံက သာယာသည်။

စကားပြောလွှာသည် အကြောင်းအရာက မသာယာ မလှပပေ။

‘ဆရာတော်...သတိရလာပြီလား၊ ကံမီမှာ ငြိမ်ငြိမ်သာ အိပ်နေပါ။’ ဟောစီက ခလုတ်တစ်ချက်နှိပ်လိုက်တာနဲ့ ဒီကြီးခေါင်းကြီး ပိတ်ပြီး ဆရာတော် တစ်ချက်တည်းနဲ့ ပျံလွန်သွားနိုင်တယ်’

ဆရာတော်သည် ချောင်းဟန့်လိုက်၏။

အသံသည် ဝိသစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘အင်း...ကျုပ်က ဒကာမလေးရဲ့ ညစ်ပတ် ယုတ်မာမှုကို ကိုယ်တွေ့သိပြီးတဲ့လူဆိုတော့ ဒကာမလေးဟာ ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်မယ် မိန်းကလေးဆိုတာ ကျုပ် လက်ခံပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဖိတ်ချပါ။ ကျုပ်က အကြောပိတ်ခံထားရတော့ တယ်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်နိုင်ပါ့မလို့’

‘အကြောပွင့်လာလို့ လှုပ်ရှားရဲရင်လဲ လှုပ်ရှားကြည့်ပေါ့လေ’

ဆရာတော်က ပြုံးလိုက်၏။

‘ကျုပ်ကို သိပ်ချင်လဲ သတ်ပစ်လိုက်ပါလေ၊ ကျုပ်က သေမှာကို သိပ်ကြောက်လှတယ်လဲ ဖောက်ပါဘူး’

‘ကြံကြီးစည်ရာရှင်၊ သိုင်းသမား တော်တော်များများဟာ သေရမှာကို ဘယ်ကြောက်ကြမလဲ၊ ဒါကြောင့်မို့လဲ ကပည့်တော် ဒီဒီကြီးခေါင်းဘလားကို စီစဉ်ထားရတာပေါ့၊ သေချင်လို့လဲ သေးရတဲ့ ဝေဒနာကို ဒီဒီကြီးခေါင်းဘလားက ပေးပါလိမ့်မယ်’

တက်မု ဆရာတော်မှာ ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် အနည်းငယ် ထိတ်လန့်သွားသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

သို့သော်...

ဆရာတော်သည် လုံးဝမျက်နှာမပျက်ချေ။

မျက်နှာမပျက်သည်မှာလည်း အကြောင်းရှိသည်။

‘ဆရာတော်၏ သိုင်းလောကအတွေ့အကြုံ သက်တမ်းသည် ထိုအင်္ဂါနီမိန်းကလေး၏ အသက်ထက်ပင် ကြီးရင့် ကြာရှည်နေခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။’

‘ကောင်းပြီ၊ ဒကာမလေးက ကျုပ်ကိုနှိပ်ဖက်ပြီးမသက်ခင် ကျုပ်သိချင်တာလေးတွေတော့ သိသွားပါရစေဦး’

၂၄၀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောဝီ

အင်္ကျီနီ မိန်းကလေးသည် သေဘေးကိုကရှုမစိုက်ဘဲ အခြားအကြောင်းအရာများကို စိတ်ဝင်တစား မေးနိုင်စွမ်းရှိသည် ဆရာတော်ကို ချီးကျူးအံ့ဩမိသည်။

‘ဆရာတော်က ဘာများသိချင်လို့လဲ’

‘ကျုပ်တို့ အခု တောနက်ဂိုဏ်းတည်ရှိတဲ့ ဒြဲကြီးထဲမှာ မဟုတ်တော့ဘူး မဟုတ်လား’

‘ဆရာတော်ကို အဲဒီက သယ်လာခဲ့ကြပြီ’

‘အဲဒီဒြဲဝင်းကြီး အခြေအနေ....’

ဆရာတော်၏ စကားမဆုံးမီ အင်္ကျီနီ မိန်းကလေးက ကြားဖြတ် ပြောလိုက်၏။

‘အားလုံး မီးရှို့ပစ်လိုက်လို့ ပြာကျသွားပြီ၊ တပည့်တော်ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ မြက်ပင်တစ်ပင်တောင် မကျန်စေခဲ့ပါဘူးလို့၊ တစ်ဒြဲလုံးကို မီးရှို့ပစ်ခဲ့တာ’

‘လူတွေ ထွက်လော့ကြဘူးလား’

‘ဘယ်သူတွေလဲ’

‘အဲဒီ အဆောက်အအုံထဲမှာရှိတဲ့ တောနက်ဂိုဏ်းသားတွေပေါ့၊ တစ်ယောက်တလေတော့ ကျန်ရဦးမှာပေါ့’

‘တစ်ယောက်မှထွက်မလာဘူး၊ အထဲမှာ မီးလောင်ခံအသေခံရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ တပည့်တော်ကတော့ လူမပြောနဲ့၊ မြက်ပင်တောင် မကျန်အောင် မီးရှို့ပစ်မယ်လို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားတာ’

တက်မုဆရာတော် ဘုရားတမိသွားသည်။

‘အင်း.... ရက်စက်ပါပေကုန်၊ ဒီအဆောက်အအုံထဲမှာ ဒကာမလေးရဲ့အစိမ ပါသွားတယ်ဆိုရင်ကော’

အင်္ကျီနီမိန်းကလေးက ပေါ့ပါးစွာ ရယ်သည်။

‘ခါအဆန်းလား၊ သူ့သက်တမ်းက ဒီလောက်ပဲ နေရမှာ ခို့လို့ သေတာပေါ့၊ မဆန်းပါဘူး’

‘ဟင်....ကိုယ့်ညီမအချင်းချင်း အပေါ်မှာတောင် နည်းနည်းတလေးမှ အကြင်နာတရား မရှိဘူးလားကုန်’

‘ခါက ဘုန်းကြီးအလုပ် မဟုတ်ပါဘူး’

တက်မုဆရာတော်က အေးချမ်းစွာ ရှင်းပြသည်။

‘အဲဒါ ဘုန်းကြီးအလုပ်ပေါ့၊ ဘုန်းကြီးဆိုတာ လူသားတွေအပေါ် အကြင်နာတရားထားရတယ်၊ မေတ္တာတရား ထားရတယ်’

၂၄၂ ❁ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

'အဲဒါတွေဟာ ခုအချိန်မှာ ပြောရမယ့်စကားတွေ မဟာ
တော့ဘူး။ အခု တပည့်တော် မေးမယ့် မေးခွန်းတွေကို
မှန်မှန်ဖြေပါ'

'ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို မထိ
ဘူးဆိုရင် ကျုပ်အနေနဲ့ ဘာမှ ကွယ်ဝှက်နေဖို့ အကြောင်း
ပါဘူး။ မြေနိုင်ရင် ဖြေမာပါပဲ'

'ဆရာတော်ဟာ တောနက်ဂိုဏ်းရဲ့ ပိုင်နက်နယ်မြေထဲ
နေတယ်။ ဆရာတော်နဲ့အတူ ဘယ်သူတွေ ရှိနေသလဲ။ မေး
ပြော၊ မပြောရင် ပထမဦးဆုံး လက်ချောင်းကလေးတွေ
ချိုးပစ်မယ်'

တက်မုဆရာတော်၏ဖြေသံ မကြားရမီမှာပင် တဟား
ရယ်မောသံများကို ကြားလိုက်ရလေတော့၏။

ဆရာတော်သည် ခေါင်းကိုစောင်းဝဲ၍ ကြည့်လိုက်၏။

သူတို့နှင့် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်အကွာ၌ သူ မျှော်လင့်
သည့် လူတစ်စုကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရှိလိုက်ရလေ၏။

ရပ်နေသူများကား ကျန်လှဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံ
ယန်ထုံ၏နောက်ပါး၌ သက်တော်စောင့်ကြီး ကျီးတာကြ
ကျီးတာကြည်၏နောက်ပါး၌ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်
သည့် ကျန်လှဂိုဏ်းသားများတို့ တွေ့ရသည်။

ကျန်လှဂိုဏ်းသားများသည် များသောအားဖြင့် လက်နက်
တိုင်ဆောင်လေ့ မရှိကြပေ။

သို့သော်....

ယခုတွေ့ရသည့် မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကျန်
လှဂိုဏ်းသားများ၏ နောက်ကျောတွင် ဓားကိုယ်စီ သိုင်းလွယ်
သားလျက်ရှိကြောင်း အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရှိရပေသည်။

အိုယန်ထုံသည် သူ့ဂိုဏ်းမှ အရေးပေ၂တပ်ဖွဲ့ကို ခေ၂ယူ
လာပြီး မိမိအားလာရောက်ကယ်တင်လေပြီဟု တက်မုဆရာတော်
သဘောပေါက်လိုက်လေ၏။

'ဟား....ဟား....ဟား။ မိန်းကလေးက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ သိုင်း
လောကသား တော်တော်များများဟာ တက်မုဆရာတော်ကို
ဝါစဉ်ကြီး ဆရာတော်ဆိုပြီး တော်ရုံတန်ရုံ သိုင်းသမားဟာ
ဆရာတော်ကို စကားတောင် ဟဟမပြောရကြဘူး။ မင်းကတော့
ဆရာတော်ကို လက်ချောင်းကလေးတွေ ချိုးပစ်မယ်လို့တောင်
ခြိမ်းခြောက်ရပါကလား'

ထိုစကားကို ပြောသူကား ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံပင်
ဖြစ်ပါတော့သည်။

သုက ဆက်၍ မေးမြန်းစုံစမ်းလေ၏။

'မိန်းကလေး၊ ကျွန်လုံဝမ်းဆီမှာ မွေးစားသမီး လေးယောက် ရှိတယ်လို့ သိထားဖူးတယ်၊ မင်းက အဲဒီထဲကတစ်ယောက်လား။'

အင်္ကျီနီ မိန်းကလေးက ဒေါသဖြင့် ပြန်လည် အော်ငေါက် သည်။

'ရှင်ကဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို မေးခွန်းထုတ်ရတာလဲ၊ ကျွန်မ ကသာ ရှင်တို့ကို မေးခွန်းထုတ်ရမှာရှင်'

'ဪ...ဟုတ်လား'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်နေလေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည်ကြေးခေါင်းတလားအတွင်းမှဆရာတော် ၏စိတ်ဆန္ဒကိုကြိုတင်သိနေသည့်အလား ဆရာတော်အားအလေး ပေး၍ ရှေးဦးစွာ ရှင်းပြသည်။

'ဆရာတော်...တောနက်ဂိုဏ်းထဲက မိန်းကလေး နှစ်ဦးက တစ်ပါး တခြား ဘယ်သူမှ ထိခိုက်ခြင်း၊ သေကြေခြင်းမရှိကြ ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တောနက်ဂိုဏ်းရှိ ဌာနချုပ်ကတော့ လုံးဝ ပျက်စီးသွားခဲ့ပါတယ်'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ လူတွေကော'

'တပည့်တော်တို့ရှိလူတွေလဲ တစ်ယောက်မှထိခိုက်ခြင်း၊ ဒဏ် ဖြစ်ခြင်း မရှိပါဘူး'

တက်မုဆရာတော်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံတို့ လူစု အဘယ်ကြောင့် တောနက်ဂိုဏ်း၏ ဌာနချုပ်အတွင်းမှ ထွက် သွားကြပါသနည်းဟု မေးလိုသော်လည်း အင်္ကျီနီ မိန်း ကလေး ရှိနေသဖြင့် မမေးအပ်ဟု ယူဆကာ နှုတ်ပိထိနေလိုက် သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက အင်္ကျီနီမိန်းကလေးကို ကြည့် ကာ ဆက်၍ပြောပြနေ၏။

'မိန်းကလေး...မင်းဟာ အင်မတန်ဘဲ ဝယ်ရွယ်နုနယ်ပါသေး တယ်၊ မင်းဦးဆောင်ပြီး တောနက်ဂိုဏ်းကို လာဝိုက်တာမှန် တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်း မအောင်မြင်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ မင်းခေါ်လာတဲ့ တပည့်လက်သားတွေ အတော်များ မှားသေပြီး မင်းအတွက် အကျိုးရှိရာရှိကြောင်း ဘာမှမပြစ်ခဲ့ တဲ့၊ တက်မုဆရာတော်ကို ဖမ်းနိုင်တယ်ဆိုလို့လဲ မခေါ်နိုင် တဲ့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့ အခုရောက်လာတာက တက်မုဆရာတော်ကို ပြန်ခေါ်မလို့ဘဲ'

အင်္ကျီနီ မိန်းကလေးက ပမာမခန့် ပြုံးနေသည်။

ကြေးခေါင်းတလားကြီးကိုလည်း မေးခေါ်ပြသည်။

၂၄၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအားခီ

ရှင် ဘာတွေ့လာပြောနေတာလဲ၊ ဟောခီ ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်တာနဲ့ ကြေးခေါင်းတလားကြီးဟာ ကြာငုံ့လို ပြန်ငုံ့ သွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ဆရာတော်လဲ ပျံလွန်သွားလိမ့် မယ်၊ ဆရာတော်ရဲ့အသက်ဟာ ကျွန်မလက်ထဲမှာ ရှိနေတယ် ရှင်'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံ က ရယ်မောလိုက်သည်။

'အဲဒီလို အပိုင်မှတ်ယူထားနဲ့ဦးလေ၊ မိန်းကလေးအနေနဲ့ ထဲဒီခလုတ်လှည့်ပြီးရင် မိန်းကလေးလဲ အသက်နဲ့ယှဉ်ပြီး ဒီ နေရာက ထွက်သွားနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက် အကဲခတ်လိုက်၏။

ကြေးခေါင်းတလားကြီး၏ နောက်၌ အင်္ကျီနီမိန်းကလေး၏ ဘက်တော်သားများဖြစ်သည့် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီဝတ် သိုင်းသမား များ စာန်းစီရပ်နေသော်လည်း ထူ၏ ကျန်လှူဂိုဏ်းသားတို့ မှီ ချီ အရေအတွက် များပြားနေကြောင်း သူတွေ့ရသည်။

သူသည် အရေအတွက်ကို သိပ်ဂရုစိုက်သော်လည်း ငယ် ရွယ်သော မိန်းကလေးကိုမူ အရေအတွက်ရော အရည်အချင်း နှင့်ပါ မြဲမိခြောက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း အိုယန်ထုံ သတ်မှတ် ဆင်ခြင်မိပြီး ဖြစ်သည်။

'မိန်းကလေး၊ ကျွန်လှူဂိုဏ်းတာ သိုင်းလောကမှာ နှစ်ပေါင်း များစွာ ကြာမြင့်ခဲ့တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို တည်တံ့ ခိုင်မြဲလာ သလဲ၊ မတရားမှုမှန်သမျှကို ဖြိုဖျက်ဆန့်ကျင်ခဲ့လို့ပဲ၊ တကယ်လို့ မိန်းကလေးကသာ ကျုပ်စကားကို အေးအေးဆေးဆေး လက် ခံဘူးဆိုရင်တော့ ကျုပ်အနေနဲ့ တစ်ယောက်မှအရှင်မထားခဲ့ ဘူးလို့ ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြောလိုက်ပါရဲ့'

အင်္ကျီနီ မိန်းကလေးသည် အိုယန်ထုံ ကို အသေအချာ လေ့လာနေ၏။

သူမသည် ကျန်လှူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို နှာမည်သာ ကြားဖူး သည်။

လူကို မမြင်ဘူးချေ။

ယခု သူ့အား စကားပြောနေသည့်အတိုးကြီးသည် ရုပ် ရည်တည်ကြည်ရုံမျှမက အသံသြဇာလည်း ပြည့်စုံသဖြင့် ကျန်လှူ ဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးများ ဖြစ်နေမလားဟု ဘေးတော့နေ မိသည်။

'သူ့ ရုပ်ရည်နဲ့ သူ့လေသံက အတော်လေး သြဇာတိက္ကမ ရှိတယ်၊ ကျန်လှူဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဖြစ်နိုင်တယ်'

သူမ တီးတိုးရေရွတ်ပြီးနောက် တည့်တည့်ပင် မေးမြန်း လိုက်၏။

ရှင်က-ကျန်လှဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလား'

'ဟုတ်တယ်...အိုယန်ထုံ ဆိုတာ ကျုပ်ပဲ'

အင်္ကျီနီမိန်းကလေးသည် သိုင်းပညာ ထက်မြက်သလောက် သိုင်းလောကအတွေ့အကြုံ နည်းပါးသူဖြစ်၍ မာနခိုးထိခန့်သူ ကလေး ဖြစ်သည်။

ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမျိုးကိုတွေ့ပါက ရန်သူပင်ဖြစ်စေ ဝါရဝပြု ရမည်ဆိုသည့်အချက်ကိုပင် မသိဘဲ ရှိနေသည်။

'မိန်းကလေး...မင်းတို့ရဲ့မေးစားဖခင်ဖြစ်တဲ့ ကွန်လုံဝမ်ကို တွေ့ရင် ကျန်လှဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူ့ဌာနချုပ်က စောင့်မျှော် နေတယ်လို့ ပြောပြလိုက်ပါ။ သုံးလအထိ စောင့်မျှော်နေမယ့် အကြောင်း သတင်းကောင်းပါးလိုက်စမ်းပါ'

အင်္ကျီနီမိန်းကလေးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ခဲမာတော့ သည်။

'ကွန်လုံဝမ်ကို ရှင်တို့မျှော်တာ ကောင်းပါတယ်'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ကွန်လုံဝမ် ရောက်တဲ့ နေရာတိုင်းဟာ သွေးလွှမ်းတတ် တယ်။ အလောင်းတွေ တောင်လိုပုံတတ်တယ်။ လင်းတတွေ

ပျံဝဲတတ်တယ်။ ရှင်တို့ ကျန်လှဂိုဏ်း ဌာနချုပ်ကို ကွန်လုံဝမ် ရောက်လာရင် အဲဒီအတိုင်းပဲဖြစ်လိမ့်မယ်'

အင်္ကျီနီမိန်းကလေး၏ကောင်းသံမှာ ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝ ရှိသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံကို လုံးဝဝရုမစိုက်ဘဲ သူမမပြော ချင်ရာကိုသာ ပြောနေသည်။

မိန်းကလေးက ဆက်ပြောသည်။

'စိတ်ချပါ...ရှင်တို့ ကျန်လှဂိုဏ်း ဌာနချုပ်ကို ကွန်လုံဝမ် ရောက်လာမှာ မေ့ချာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အချိန်ကိုတော့ ကန့်သတ်ထားလို့ မရဘူးရှင်'

'ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဒီကိစ္စကို မင်းအနေနဲ့ ဘာမှ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် မရှိတာမဟုတ်တော့ ဆက်မပြောလိုတော့ဘူး။ အခု မင်းဆုံး ဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ ကိစ္စကိုပဲ ပြောတော့မယ်။ တက်မုဆရာတော် ကို ကြေးတလားခေါင်းကြီးထဲက ထုတ်လိုက်စမ်းပါ။ ဆရာ တော် သက်သောင့်သက်သာဖြစ်ပါစေ။ ဒါကလဲ မင်းကို စေ တနာနဲ့ပြောတာပဲ။ မင်းဟာ ကျုပ်တို့နဲ့ ပြိုင်ဘက်မဟုတ်ပေ ဘူး'

အိုယန်ထုံ၏ လေသံက အကြီးအကဲစစ်ဦး၏ ဩဇာ အာဏာသံ အပြည့်အဝ ပါရှိသဖြင့် အင်္ကျီနီ မိန်းကလေးမှာ ယခင်ကလောက် မတင်းမာတော့ပေ။

'ဒီအတိုင်း လွတ်ဖို့ ဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး'

'မင်းက ဘယ်လိုများဖြစ်စေချင်လို့လဲ'

'ရှင် လေသံအရ ကျွန်မအစ်မဟာ ရှင်တို့လက်ထဲမှာ မခေမပျောက် ရှိနေသေးဘယ်လို့ ယူဆရတယ်'

အို့ယန်ထုံက ပြုံးလိုက်၏။

'မင်းဟာ ငယ်ရွယ်ပေမယ့် ငါထင်သလောက်တော့ မသိနားမလည်တာ မဟုတ်သေးဘူး၊ မင်းအနေနဲ့ ဆရာတော်ကိုသာ လွတ်လိုက်ပါ၊ မင်းကို မင်းအစ်မနဲ့ တွေ့ဆုံနိုင်အောင် ကျုပ်ခေအသွားပေးမယ်'

မိန်းကလေးက အို့ယန်ထုံကို သေချာစွာ ကြည့်ပြီး ပြန်မေး၏။

'ကျွန်မအစ်မနဲ့ တကယ် တွေ့ဆုံရမှာလား၊ ကျွန်မက ဘယ်လိုယုံမှတ်ရမှာလဲ'

'ကျုပ်က ကျန်လုဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပဲ၊ ကျုပ်ချစ်စကား တစ်လုံးဟာ ဥပဒေကျမ်းထဲက စကားတစ်လုံးထက်ပိုပြီး ယုံမှတ်လို့ရတယ်'

'ကောင်းပြီ'

သူမသည် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်သည့် သိုင်းသမားများအား အမိန့်ပေးလိုက်၏။

'ဆရာတော်ရဲ့ သွေးကြောတွေကို ဖွင့်ပေးလိုက်ခမ်း'

ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီဝတ် သိုင်းသမားတစ်ယောက်က ရှေ့သို့ တိုးလာပြီး ဆရာတော်၏ သွေးကြောများကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ဆရာတော် အမိခံထားရသည့် အဆိပ်အစွမ်းမှာ ပျက်ပြယ်သွားပုံ ရပေသည်။

ဆရာတော်သည် ကြေးခေါင်းတလားလဲမှ ထထိုင်သည်။

ထို့နောက် ဖြည်းညင်းစွာ ထွက်သည်။

အို့ယန်ထုံကို လက်အုပ်ချီ၍ ဂါရဝပြုသည်။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ဘုန်းကြီးအနေနဲ့ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

အို့ယန်ထုံက လက်အုပ်ချီပြီး ပြန်သည်တောင်းပန်၏။

'တပည့်တော် ရောက်တာ နည်းနည်း နောက်ကျသွားပါတယ်၊ တပည့်တော်သာ နောက်မကျရင် ဆရာတော် အနေနဲ့ ဒီခေါင်းတလားကြီးထဲ ဝင်နေရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တပည့်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ'

၂၅၂ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းအောင်

တက်မဆရာတော်သည် အိုယန်ထုံအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး တီးတိုး မေးသည်။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...ဒကာကြီး ဖေကူးလျှန်တို့ ဟိုကတော်တို့ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းကြရဲ့လား'

'ကင်းရှင်းပါတယ် ဆရာတော်၊ တပည့်တော်တို့ ချိန်ဆမှုလွဲသွားတဲ့အတွက် ဆရာတော်သာ.....'

'မှန်ပါတယ်၊ ကျုပ် ညွှံ့ဖျင်းလိုသာ အခုလို အဖမ်းခံ'

'မဟုတ်ပါဘူး ဆရာတော်၊ ဆရာတော်ဟာ အများအတွက် အနစ်နာခံခဲ့ရတဲ့ သဘောမျိုးဖြစ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ဘို့တာ နိုင်ချစ်နော်ကို လက်လွှတ်မခံနိုင်ပါဘူး၊ တကယ်လို့ ကျွန်လုံဝမ့်သာ အင်နဲ့အားနဲ့ လာကယ်ရင် နိုင်ချစ်နော် ပါသွားနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်လုံဝမ့်ရဲ့ အင်အားကို ရပ်တန့်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရွေးတဲ့အခါမှာ ဆရာတော်တစ်ပါးတည်းကိုသာတွေ့ရတဲ့အတွက် ဆရာတော်ကို နောက်ချန်အင်အားအဖြစ်ထားပြီး တပည့်တော်တို့က နိုင်ချစ်နော်နဲ့ ဟိုကတော်တို့လူစုကို လျှို့ဝှက်ဂယ်ပေါက်က ကယ်ထုတ်သွားခဲ့ပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့ ပြန်ရောက်တော့ တောနက်ဂိုဏ်းဌာနချုပ် ခြံကြီးဟာ မီးလောင်နေပါပြီ၊ ဒါနဲ့ ဒီကို အမိလိုက်လာခဲ့တာပါ'

တက်မဆရာတော်သည် ထိုအခါကျမှ အိုယန်ထုံ၊ ဖေကူးလျှန်နှင့် ဟိုကတော်တို့ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းကို နားလည်သဘောပေါက်စေခဲ့သည်။

သူ အဆိပ်မုန့်ဖြင့် လုပ်ကြံခံရသည်ကိုစွဲကို နောင်အေးဆေးသည့်အခါမှ ထုတ်ဖော်ပြောတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ဆိတ်ဆိတ်ပင် နေလိုက်တော့သည်။

ထိုစဉ် အင်္ကျီနီ မိန်းကလေးက ရုတ်တရက် ဝင်ပြောလာ၏။

'ကဲ...ကဲ...ရှင်တို့ကိုစွဲတွေ ခဏရပ်ထားပါဦး၊ ကိုယ့်ကတိစကားအတိုင်း ကျွန်မအစ်မဆီ ခေါ်သွားဖို့ကိုလဲ ဆောင်ရွက်ကြပါဦး'

အိုယန်ထုံက လှည့်ကြည့်ပြီး....

'ဒါက မခက်ပါဘူး၊ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ မိန်းကလေး သတ္တိရှိဖို့တော့ လိုတယ်'

'ဘာလဲရှင်၊ ခုမှ ဘာတွေ ဝေလည်ချောင်ပတ် ပြောနေတာလဲ၊ စောစောက ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး'

'ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ မိန်းကလေး အစ်မဆီကို မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပဲ လိုက်ခွင့်ရမယ်၊ မိန်းကလေးရဲ့ တပည့်လက်သားတွေတော့ လိုက်ခွင့်မရဘူး၊ ဒါကြောင့် သတ္တိရှိရဲ့လားလို့ မေးတာပါ'

ကိုယ်ကျုပ်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသည့် သိုင်းသမား ဆယ်ယောက်သည် ရုတ်တရက် ရှေ့သို့တိုးထွက်လာကြ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ၏ သက်တော်စောင့် ကျီးတားကြည်က ရှေ့သို့ခုန်ထွက်လာ၏။

အင်္ကျီနီ မိန်းကလေးသည် ကျီးတားကြည်ကို လုံးဝကရုမမိပေ။

သူ့လူများကို တားဆီးပြီး...

'မင်းတို့ ဒီမှာပဲ စောင့်နေကြ၊ ငါ တစ်ယောက်တည်း လိုက်သွားမယ်၊ ငါ့ကိစ္စ ငါ့ကြည့်ရှင်းမယ်'

သူမသည် အိုယန်ထုံ အနီးသို့ ရဲရဲတင်းတင်းပင် လျှောက်လာသည်။

တက်မုဆရာတော်မှာ မိန်းကလေး၏လုပ်ကြံမှုကို ခံထားရခြင်းဖြစ်၍ မိန်းကလေးအား အနည်းငယ်မျှ ယုံစား၍ မရကြောင်း သိရှိသဖြင့် အိုယန်ထုံ အတွက် အလွန် စိုးရိမ်သွားသည်။

အနီးရောက်မှ အိုယန်ထုံအား အဆိပ်ဆေး တစ်ခုခု လုပ်ကြံလိုက်ပါက အိုယန်ထုံလည်း မည်သို့မျှ တတ်နိုင်လိမ့်မဟုတ်ပေ။

သူ့လည်း ခံရမည်သာဖြစ်သည်။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... သူတို့ထား၊ ဒီမိန်းကလေးက အဆိပ်တကယ်အသုံးပြုတတ်တယ်'

ကျီးတားကြည်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ ရှေ့သို့ ခုန်ဝင်လာပြီး ရပ်လိုက်၏။

ထိုအခါကျမှ တက်မုဆရာတော်လည်း ဘဝင်ကျသွား၏။

အင်္ကျီနီ မိန်းကလေးသည် ကျီးတားကြည်ကို မလုပ်ကြံဘဲ အိုယန်ထုံကို မလုပ်ကြံနိုင်တော့ပေ။

ကျီးတားကြည်က တဟတ်ရယ်ရင်း....

'တက်မုဆရာတော်ဟာ အင်မတန်အခဲတူအကြံများတဲ့ ဆရာတော်ဖြစ်တယ်၊ မင်းလို စိတ်မချရတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို ကျုပ်ရဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနား ဘယ်အကပ်ခံလို့ဖြစ်မလဲ'

အင်္ကျီနီ မိန်းကလေးက အကြိတ်ရင်း....

'ရှင်စကားကို မှတ်ထား၊ တစ်နေ့ကျရင် ရှင်ဝိုက်ကို ကျွန်မ ခွဲပြမယ်'

ကျီးတားကြည်က တဟားဟားရယ်ရင်း....

'ငါ့ဝိုက်ကိုခွဲလို့ လူပျိုသလား မလွယ်ဘူးလား သိရအောင် အခုပဲ တစ်ချက်လောက် လက်သီးနဲ့ ထိုးပြီး ဖမ်းကြည့်ပါဦး၊ မင်းလို မလောက်လေး မလောက်စား မိန်းကလေးရဲ့ လက်သီးကိုခတ်တဲ့ ကျုပ်အနေနဲ့ လုံးဝ မမူပါဘူး'

တက်မုဆရာတော်သည် မိုက်မိုက်မဲမဲ ခွင့်ပြုနေသော ကျီး
တာကြည်အတွက် ထိတ်လန့်သွားသည်။

‘ဒကာကြီး...ဒီမိန်းကလေးရဲ့ သိုင်းပညာအဆင့်ဟာ မနိုင့်
လှဘူး။ ဒါတင်မကသေးဘူး။ ဒီမိန်းကလေးဟာ အရွယ်နဲ့မလိုက်
အောင် အင်မတန်ပဲ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်။ မလုပ်ပါနဲ့’

ကျီးတာကြည်သည် မည်သည့်စကားမျှ မပြောဘဲ ရယ်နေ
သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည်လည်း အေးဆေးစွာ ရပ်
ကြည့်နေသဖြင့် ဆရာတော်သည် နေမထိုထိုင်မသာ ဖြစ်သွား
သည်။

သူ့အနေဖြင့် ဤမိန်းကလေးကို မည်သည့်အခါမှ လျှော့
မတွက်ချေ။

လျှော့တွက်မိသည်နှင့် ခုက္ခရောက်ရမည်ဟု သူယုံကြည်ပေ၏။

အင်္ကျီနီဝတ် မိန်းကလေးသည် သူမ၏ ညာဘက်လက်ကို
မြှောက်၍....

‘ကျွန်မရဲ့ လက်ဝါးရိုက်ချက်က ရှင့်ဗိုက်ထဲက အူတွေ ပြတ်
သွားစေမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မအပြစ် မဟုတ်ဘူးနော်။ ရှင့်
တာဝန်နဲ့ပွင့်’

‘အေးပါ၊ မင်းသာ ငါ့ဗိုက်ကိုသာ ရိုက်ပါ။ ဆခြားနေရာ
ဆိုတော့ မရိုက်နဲ့။ ငါ့ဗိုက်ကိုရိုက်လို့ကတော့ ငါ့ဗိုက်ကို ပန်းနဲ့
ပေါက်တာလို့ပဲ ငါ့ခံယူနိုင်တယ်’

အင်္ကျီ နီမိန်းကလေးသည် ကျန်လှဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ
အနေဖြင့် မည်သို့ တားဆီးလိုသေးသနည်း ဟူသော အဓိပ္ပာယ်
မရှိဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

အိုယန်ထုံက ပြုံး၍ပြောလေ၏။

‘ကျုပ်တပည့်ဟာ ဘာမှနားမလည်ဘူး။ မိန်းကလေးရဲ့ပညာ
ဆိုလဲ အထင်သေးပုံရတယ်။ သူ့ခုက္ခလှလှကြီးတွေအောင် တစ်
ခုက်လောက် ဆုံးမလိုက်စမ်းပါ။ နောက်တစ်ခါ ဒီလို မစွန့်
အားရဲအောင်ပေါ့’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ’

တက်မုဆရာတော်က ထိတ်လန့်တကြား လှမ်း၍ထားသည်။
အိုယန်ထုံက တက်မုဆရာတော်အား လက်အုပ်ချီ၍ ရှိခိုး
မင်း....

‘ဆရာတော် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မိန်းကလေးက တစ်ချက်
လောက် ဆုံးမပါစေ။ ဒါမှ မှတ်သွားမယ်’

တက်မုဆရာတော်မှာ ချက်ချင်းနှုတ်ပိတ်သွားတော့သည်။
အိုယန်ထုံက မိန်းကလေးကို ပြော၏။

‘တကယ်လို့ မင်းမစမ်းကြည့်ချင်ဘူးဆိုရင်လဲ ကျုပ်တို့
တော့ အတင်းမတိုက်တုန်းပါဘူး၊ တကယ်လို့ စမ်းကြည့်
တော့ ကျုပ် ဘာမှ မပြောလိုပါဘူး’

အို ယန်ထု၏စကားဆုံးသည်နှင့် မိန်းကလေး၏ လက်
သည် မြောက်စက်သွားပြီး ကျိုးတာကြည်၏ ဝမ်းဗိုက်ကြီး
ဖောင်းခနဲ ခုတ်ချလိုက်လေ၏။

မိန်းကလေး၏ လက်မီးစောင်းခုတ်ချက်သည် သားခေါင်း
ကြီးကို လက်ဝါးနှင့် ခုတ်ခိသကဲ့သို့ ပြန်လည် ခုန်တက်လာ
ကျိုးတာကြည်မှာ ဘာမျှမဖြစ်ဘဲနေသည်။

ထူးဆန်းသော ခံနိုင်ရည်ရှိမှုပေတည်း။
တက်မုဆရာတော်သည် ကျိတ်၍ သက်ပြင်းချလိုက်မိသကဲ့သို့
‘ဒီမိန်းကလေးရဲ့ သိုင်းပညာဟာ အဆင့်မြင့်တယ်၊ အထူး
အားပညာလဲ ကောင်းတယ်၊ အခု သူ့ရိုက်လိုက်တဲ့ အားကစား
အခတ်ပြင်းထန်တယ်၊ ဒါတောင် ဟိုဒကာကြီးက ခံနိုင်
ရှိနေတယ်၊ ခံ့ဩစရာပဲ’

ကျိုးတာကြည်က ရယ်၍...
‘ကဲ...မင်းအလှည့်တော့ ပြီးသွားပြီ၊ ကျုပ် ရိုက်ဖို့အထူး
ကျန်တော့တယ်’

အင်္ကျီနီမိန်းကလေးမှာ လုံးဝမကြာဝင်သွားသည်။

ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။
အို ယန်ထုက ဝင်၍ တားလေ၏။

‘ကျိုးတာကြည်၊ မိန်းကလေးကို အဲဒီလိုမကျီစားပါနဲ့၊ မင်း
လိုလိုချင်ချင် အချိန်ခံပြီးတော့၊ မင်းတို့ ကတိကောင်းတံမှာ
ပြန်အချိန်ခံမယ်ဆိုတဲ့စကား ပေါပါဘူး’

ကျိုးတာကြည်က ပြုံး၍ ဘေးကပ်သွားလေ၏။
‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ရှေ့ကကြပါ၊ ကျွန်တော် နောက်ကလိုက်
နေပါမယ်၊ ဒီမိန်းကလေးကိုလဲ လမ်းပြ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ပါမယ်’

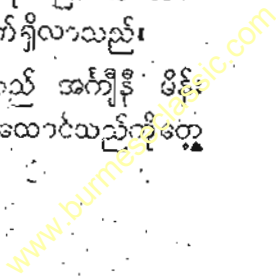
အို ယန်ထုသည် ခေါင်းညိတ်ပြီး လူအားလုံးရှေ့မှ တက်မု
ဆရာတော်နှင့်အတူ ရင်ခေါ်ဘန်း၍ ထွက်ခွာလာသည်။

၎င်းတို့နောက်မှ ကျိုးတာကြည်သည် အင်္ကျီနီမိန်းကလေးနှင့်
ရင်ပေါင်တန်း လမ်းလျှောက်လာသည်။

ကျန်လူဂိုဏ်း၏ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံဝတ် ဓားကိုင်အဖွဲ့သည်
ကျိတ်ကျပ်အင်္ကျီဝတ် သိုင်းသမားများကို မမှိတ်မသုန်ကြည့်ရင်း
ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုတို့ မိုင်ဝက်မျှရောက်ပြီးသောအခါ
ထိုအဖွဲ့သည် အို ယန်ထု တို့နောက်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီဝတ် သိုင်းသမားများသည် အင်္ကျီနီ မိန်း
ကလေး၏ အမိန့်ကို တစ်သေမတိမ်း နားထောင်သည်ကိုတွေ့
ရမှ ထိုအဖွဲ့ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီဝတ် သိုင်းသမားများမှာမူ ကြေးခေ
တလားကြီးနှင့်အတူ ထိုသစ်တော၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ငါးမိုင်ခန့် လမ်းလျှောက်လာပြီးကြသောအခါ သစ်တော
တစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ခြံစည်းရိုးမြင်မြင် ကာရံထားသည့်နေရာ၌ ရပ်တန့်လိုက်
သည်။

ထိုခြံထဲမှ ဟိုကတော်ကြီး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ထွက်လာသ
တွေ့ရ၏။

ဟိုကတော်ကြီးသည် တက်မုဆရာတော်အား လက်အောက်
ရှိခိုး၏။

‘ဟိုကတော်ကြီး’

‘မှန်လှပါ။ တပည့်တော် ကျန်လှဂိုဏ်းထဲဝင်လိုက်လို့ က
ဂိုဏ်းသား ဖြစ်သွားပါပြီဘုရား။ ကျန်လှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
တပည့်တော်မနေ ထိုက်သင့် ဌာနန္တရကို ပေးအပ်လို့ ခေါ်
ပြီးပါပြီဘုရား’

တက်မုဆရာတော်သည် အံ့လည်းအံ့သြ၊ ဝမ်းလည်း
သာသွားသည်။

‘ကောင်းတယ်၊ ကျုပ်တော့ အများကြီး ခမ်းသာမိတယ်’

အိုယန်ထုံက ဆရာတော်ဘက်သို့လှည့်၍ ရွှင်းပြ၏။

သုလေသံက ဆရာတော် ကြားရုံမျှသာ။

‘ဒီလိုပါဆရာတော်၊ နောင်ကြီးထန်ရွှင်ဟာ တပည့်တော်တို့
ကံက ထွက်ခွာတော့မယ်ရက် နီးကပ်လာတဲ့အတွက် တပည့်
တော်အိုရွှင် ဂိုဏ်းဖွဲ့စည်းပုံကို စနစ်ကျအောင် ပြင်ဆင်ရေးဆွဲ
ပေးခဲ့ပါတယ်၊ ဟိုကတော်ကြီးကိုလဲ နောင်ကြီး ထန်ရွှင်ကိုယ်
ပိုင် နေရာပေးခဲ့တာပါပဲ’

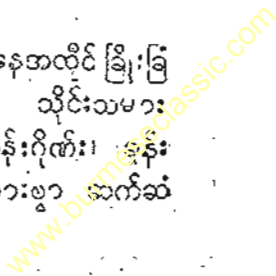
တက်မုဆရာတော်က စိတ်ကောင်းသံဖြင့် ပြောလေ၏။

‘ဟင်...ဒကာကြီးထန်ရွှင် ထွက်ခွာမယ်ရက်က ပီလောက်
စာင်ပဲ နီးကပ်နေပြီလား’

တက်မုဆရာတော်သည် အိုယန်ထုံ၏ မျက်နှာကိုလှမ်းကြည့်
မိသည်။

တရုတ်ပြည်သိုင်းလောက၌ ကျော်ကြားလှသည့် ကျန်လှ
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံ၏ မျက်နှာ၌ ပူဆူးသောက အရိပ်
ပေးသော များ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။

ဤသုရဲကောင်းကြီးသည် အဝတ်အစား၊ အနေအထိုင် ခြုံခြုံ
လောက် ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းလှသဖြင့် သိုင်းသမား
တော်စင်အဖြစ် ရွှေ့နှံလင်ကျောင်း၊ ဟူတန်းဂိုဏ်း၊ နန်း
နှံဂိုဏ်းနှင့် ဝါမော်တို့က အလွန် လေးစားဖွဲ့ ဆက်ဆံ
ကြသည်။

၂၆၂ တက္ကသိုလ်နေ့သင်းအောင်

ယခုမှ သူတော်ကောင်းလည်းဖြစ်၊ သူရဲကောင်းလည်း
သော အိုယန်ထုံသည် သူ့ အလွန်သံယောဇဉ်ရှိလှသည့် မည်
ရှိ ထန်ရှင် ခွဲခွာသွားတော့မည့် အရေးအတွက် စိတ်
မခိုင်မာနိုင် ဖြစ်နေရှာတော့သည်။

အခန်း (၇၁)

အတိတ်မေ့ စောလုံး

တက်မုဆရာတော်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံ၏မျက်နှာ
အမူအရာကို ကြည့်ရုံနှင့် ပညာရှိ ထန်ရှင်အပေါ် အိုယန်ထုံ
မည်မျှသံယောဇဉ်ကြီးကြောင်းကို သတိပြုမိသည်။

ထို့ပြင် ထန်ရှင်သည် ကျွန်လူဂိုဏ်းအတွက် မည်မျှအရေး
ပါသည့် ဇာတ်ကောင် ဖြစ်ကြောင်းကို နားလည် သဘော
ပေါက်လိုက်မိသည်။

တက်မုဆရာတော်က သက်ပြင်းချ၍....

'အင်း...ကျုပ် ရှောင်လင်ကျောင်းမှာ တယ်မှထွက်တဲနေ
စဉ်ကဘည်းက ပညာရှိထန်ရှင်ရဲ့ ထက်မြက်ပုံ ဂုဏ်သတင်းကို
အမြဲပဲကြားနေခဲ့ရတယ်။ သူဟာ ဧကားကြီးတို့ဂိုဏ်းသားအဖြစ်
ဆယ်နှစ်တောင်နေခဲ့တယ်ဆိုတော့ ဧကားကြီးတို့ ထပ်တောင်း
ပန်ရင် နောက်ထပ် သုံးနှစ်သို့မဟုတ် ငါးနှစ်လောက် တာဝန်
ဆက် ထမ်းဆောင်နိုင်မယ်လို့ ကျုပ်တော့ထင်မိတာပဲ'

အိုယန်ထုံက ဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါင်းကိုခါသည်း

'ဟင်အင်း...မရနိုင်တော့ပါဘူးဆရာတော်၊ ဆယ်နှစ်ဆိုတော့
အချိန်ကာလ အတွင်းမှာ သူဟာ တပည့်တော်တို့ကျန်လှဂိုဏ်း
ကို အထက်ရောက်အောင် ဆွဲတင်ပေးခဲ့သူ ကျေးဇူးရှင် ဖြစ်ပါ
တယ်။ သူ့လဲ ပင်ပန်းလှပြီမို့ တပည့်တော်လဲ ထပ်ပြီးဆွဲမထား
ရက်တော့ပါဘူး'

'အင်းလေ...အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းဆိုတာကလဲ ဂိုဏ်း
တစ်ဂိုဏ်းအဖို့ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ ပေါ်နေတာပါပဲလေ'

ဟိုကတော်ကြီးသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ၊ တက်စ
ဆရာတော်တို့အနား၌ ရှိနေသဖြင့် ဆရာတော်နှင့် အိုယန်ထုံ
တို့ ပြောနေသည့်စကားများ မည်မျှတိုးညှင်းသည်ဖြစ်စေ ကွဲကွဲ
ပြားပြား ကြားနေခဲ့ရပေသည်။

'ဒါတော့ မတရားဘူး၊ တပည့်တော်မလို မုဆိုးမ တစ်
ယောက်ကို ကျန်လှဂိုဏ်းထဲရောက်အောင် ဆွဲထည့်ပြီးတော့မှ

သူကတော့ ဒီဂိုဏ်းထဲက ထွက်ခွာမယ်ဆိုတာ လုံးမတရားဘူး၊
ဒီတစ်ခါ ပညာရှိထန်ရှင်နဲ့တွေ့ရင်၊ ဘာကြောင့် ဒီက ထွက်ခွာ
မယ်ဆိုတာ ရှင်းပြခိုင်းရမယ်'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် သူ စိတ်ဓာတ်ကျနေပါက
အခြားသူများ ပိုမိုစိတ်ဓာတ်ကျကုန်မည်ကိုစိုးရိမ်သဖြင့် စကား
လမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်ရသည်။

'ဆရာတော်...ခြံဝင်းထဲကို ကြွပါဆရာတော်၊ ဒီစခန်းဟာ
တပည့်တော်တို့ နောက်ဆုံးဆောင်ရွက်လုပ်ထားတဲ့ စခန်းအသစ်
တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်'

အိုယန်ထုံက လက်အုပ်ချီ၍ ရိုသေစွာ လျှောက်ထား
သည်။

ဆရာတော်ကလည်း လက်အုပ်ချီပြီး ရှေ့မှဝင်သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ ဝင်ပြီးသောအခါ ဟိုကတော်
ကြီးက အင်္ကျီနီမိန်းကလေးအား လှမ်းပြောလေ၏။

'မိန်းကလေး...ညည်း ဝင်လို့ရပြီ'

အင်္ကျီနီမိန်းကလေးက မကျေမချမ်းဖြင့် ဟိုကတော်ကြီးကို
လှမ်းကြည့်၏။

ဟိုကတော်ကြီးက ဘောက်ခေါက်ပြီး....

ဟင်း...ညည်းကများ ငါ့ကို တပြန်စီးပြီး မျက်စေ့ခင်း ထိုးရတယ်ရှိသေးတယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထံ သာမန္တရင် ညည်းကို ငါ အမုန့်ချေပစ်လိုက်ပြီ သိခဲ့လား၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း.....

ရှင်...ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မပြောပါနဲ့၊ ရှင်စကားကို ရှင် မှတ်ထား၊ တစ်နေ့ကျရင် ရှင်နဲ့တွေ့မယ်၊ ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်း အမုန့်ချေနိုင်ခဲ့လား ဆိုတာ စမ်းကြည့်မယ်၊ ပြောသလိုမဖြစ် ရင်တော့ ရှင်အသိပဲ

ကျိုးဘာကြည်က ရယ်မောရင်း ပြန်ဖြေလိုက်၏။

ဟိုကတော်ကြီး၊ ခဏလောက်တော့ သည်းခံလိုက်ပါဦး ဗျာ၊ နောက်ကျတော့ တွေ့ကြတာပေါ့၊ ကျုပ်ကတော့ ဒီမိန်းကလေးကို သိပ်အထင်မကြီးဘူးဗျို၊ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ....

အင်္ကျီနီမိန်းကလေးသည် အောင်အောင်အောင်အောင်နှင့် ဝင်သွားသည်။

တဲကြီးအတွင်းရှိ ဧည့်ခန်းဆောင် တစ်နေရာတွင်မူ အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် နိုင်ချစ်နော်ရီနေ၏။

ထူးအား အကြော ပိတ်ထားမည်ကတော့ သေချာလှ သည်။

သို့ သော် စကားတော့ ကောင်းစွာပြောနိုင်ပေသည်။

အင်္ကျီနီမိန်းကလေးသည် နိုင်ချစ်နော် အနီးသို့ ပြေးကပ် သွားပြီး...

‘မမ...မသေသေးဘူးနော်’

နိုင်ချစ်နော်က မရယ်ချင် ရယ်ချင်ဖြင့် ရယ်၏။

‘ဪ...နင် လိုက်လာသကဲ့’

အင်္ကျီနီမိန်းကလေးသည် နိုင်ချစ်နော်၏ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခု လုံးကို လှည့်ပတ်စစ်စေးသည်။

ထို့ နောက်....

‘သူတို့က မမကို မနှိပ်စက်ကြဘူးကိုး’

တက်မုဆရာတော်က ပြုံး၍ ဖြေလေ၏။

‘ဒကာမလေး...အထက်လမ်း သိုင်းဂိုဏ်းကြီးတွေဟာ သူတို့ ရဲ့ သို့ပန်းတွေကို ဘယ်တော့မှ နှိပ်စက်ပြီး မစစ်မေးကြဘူး’

အင်္ကျီနီ မိန်းကလေးသည် တက်မုဆရာတော်၏ စကားကို လုံးဝဂရုမစိုက်ပေ။

‘မမကို သူတို့ ဘာမှမမေးကြဘူးလား’

‘သူတို့ ငါ့ကို သွေးကြောပိတ်တာတစ်ခုပဲ လုပ်သေး၊ ကျန် တာ ဘာမှမနှိပ်စက်ဘူး၊ မညှဉ်းပန်းဘူး’

၂၆၈ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

'သူတို့ မေးခွန်း မထုတ်ကြဘူးလား'

'မထုတ်ပဲ နေမလား'

'မမ အကုန် ဖြေလိုက်သလား'

နိုင်ချစ်နော်က အင်္ကျီနီမိန်းကလေးအား ခက်ထန်စွာ စိုက်ကြည့်သည်။

'ညည်းက ဘာသဘောနဲ့ ငါ့ကိုလာပြီးစစ်မေးနေရတာလဲ၊ ရန်သူတွေကမတော့ ညည်းလေသံမျိုးနဲ့ငါ့ကို မမေးဘူး'

အင်္ကျီနီ မိန်းကလေးသည် နိုင်ချစ်နော်၏စကားကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံဘက်သို့ လှည့်၍ မေးလေ၏။

'ကျွန်မ ဒီကိုလိုက်လာခဲ့တာ တစ်ယောက်တည်းနော်၊ ရှင်က တစ်ယောက်တည်း' လိုက်လာခဲ့ရမယ်ဆိုလို့ တစ်ယောက်တည်းပဲ ခြေလှုပ်လက်လှုပ်လိုက်လာခဲ့တယ်၊ ကျွန်မရဲ့သတ္တိကို ရှင် အသိအမှတ်ပြုခဲ့လား'

အိုယန်ထုံက ခေါင်းညိတ်၏။

'ပြုတယ်'

'ကောင်းတယ်...ကျွန်မက သတ္တိရှိရှိ လိုက်လာတယ်၊ ပြန်ဖို့ ကိစ္စကတော့လဲ ရှင်တို့က သတ္တိရှိရှိ ခွင့်ပြုနိုင်ခဲ့လား'

မိန်းကလေးသည် ကျွန်လူဂိုဏ်းကို သူတို့ဂိုဏ်းလိုအဖွဲ့အစည်းမျိုးဟု စိတ်၌ထင်ဟန် ရှိနေသည်။

မဆော်မတရားပြုမည့် လူများဟုလည်း အမှတ်မှားနေပုံလည်း

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက ပြုံး၍ပြောသည်။

'အို...မိန်းကလေးက ဘာတွေ မေးတာလဲ၊ မိန်းကလေး... အစ်မနဲ့ တွေ့ခွင့်ပြုမယ်ဆိုပြီး မိန်းကလေးကို ဒီခေါ်လာတယ်၊ ခေါ်လာတာနော်၊ ဖမ်းလာတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းသိက္ခာကျစေဖို့စကားတွေပြောနေရတာလဲ၊ မိန်းကလေးပြန်ချင်တဲ့အချိန် ပြန်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် နောင်တစ်ချိန်ချိန် မိန်းကလေးဘာသာ အလိုအလျှောက် ဝင်လာမယ်ဆိုရင်တော့ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးပေါ့၊ ကျုပ်ပြောတာ ရှင်းတယ်မဟုတ်လား'

အင်္ကျီနီ မိန်းကလေး၏ မျက်နှာမှာ ကြည်လင်သွားသည်။

'ကောင်းတယ်၊ ကျွန်မက ဝါမျိုးမှကြိုက်တာ'

သူမသည် နိုင်ချစ်နော်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွား၏။

'မမ...'

'ဘာလဲ'

'မမကသာ ကျွန်မတို့ မွေးစားဖခင်ကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ထုတ်ဖော်လိုက်ရင်...'

ညည်း ဘာပြောချင်လဲ

‘အဲဒီလျှို့ဝှက်ချက်တွေဟာ ပေါက်ကြားသွားပြီးရင် မမ အနေနဲ့ မွေးစားဖခင်ကြီးရဲ့ခဏ်ပေးခြင်းက လွတ်မှာမဟုတ်ဘူး’

နိုင်ချစ်နော် ဒေါသထွက်သွားသည်။

အကြီးအကျယ် ပြန်အော်ပစ်သည်။

‘ငါ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ဖော်ထုတ်လိုက်ပြီလို့ ဘယ်သူက ပြောသလဲ၊ ညည်းပါးစပ်က ထွက်လာတာမဟုတ်လား’

အင်္ကျီနီ မိန်းကလေးသည် နိုင်ချစ်နော်၏ ဒေါသကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ပေ။

‘မဖော်ထုတ်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အကောင်းဆုံးဖြစ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းက....’

သူမသည် အိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို နှိုက်ထုတ်နေ၏။

သူမ လက်ဝါးဖြင့် လိုက်သောအခါ ဆေးလုံးတစ်လုံး။

‘ဒီဆေးလုံးကို မမ အမြန်ဆုံး သောက်ပစ်လိုက်၊ ဒါဆိုရင် မမအနေနဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ မဖော်ထုတ်ဖြစ်တော့ဘူးပေါ့၊ ဒါဆိုရင် မွေးစားဖခင်ကြီးကလဲ သိသယံဇ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

နိုင်ချစ်နော်မှာ အကြီးအကျယ် ချက်နှာပျက်သွားလေ၏။

‘အတိတ်ပေ ဆေးလုံး’

နိုင်ချစ်နော်၏ အသံ၌ တုန်လှုပ်သံများ ရောစွက်လာသည်။ အင်္ကျီနီ မိန်းကလေးက ခေါင်းညှိတ်၏။

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါ အတိတ်ပေ ဆေးလုံးပဲပေါ့၊ ဘာများ ထူးဆန်းနေလို့လဲ’

နိုင်ချစ်နော်က ခြောက်ကပ်စွာ ပြောလိုက်၏။

‘မထူးဆန်းပါဘူး’

‘မထူးဆန်းရင် သောက်လိုက်ပေါ့၊ ကျွန်မလုပ်တဲ့ အလုပ်ကို အာစ်မ သဘောပေါက်ဖို့ ကောင်းပါတယ်’

‘ဘာသဘောပေါက်ရမှာလဲ’

‘ကျွန်မက စေတနာနဲ့ပဲ’

‘ဘာစေတနာလဲ’

‘အစ်မ မသိဘူးလား’

‘ငါ အတုန်သိဘယ်’

‘သိရင် သောက်သင့်တယ်၊ ဒါသောက်လိုက်ရင် မွေးစားဖခင်ကြီးက မမကို လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ထုတ်မပြောတော့ဘူးလို့ ယုံကြည်သွားလိမ့်မယ်၊ အတိတ်ပေ ဆေးလုံး သောက်ထားတဲ့ လူက ဘယ်ပြောနိုင်တော့မတုန်း၊ တကယ်လို့ နောက်ပိုင်းမှာ

ဒီကရန်သူတွေက စိတ်ရှုံးပေါက်ပြီး နှိပ်စက်စစ်မေးရင်လဲ အာတွက် မပူရတော့ဘူး၊ ကျွန်မက ပျားလဲစွဲသာအောင် ရှဉ့်ထဲ လျှောက်သာအောင် လုပ်ပေးခဲ့တာပဲ

နိုင်ချစ်နော်၏ နဖူးမှ ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးများ ကျလာသည်။

အလွန်တရာ တည်ငြိမ်မှု ရှိခဲ့သည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့ရသော မိန်းကလေး၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်ပြီး တက်မုဆရာတော် သနားနေမိသည်။

ဆရာတော်မှာ ရှောင်လင်ကျောင်း၏ ဘုန်းတော်ကြီးဖြစ်နေ၍ အခြားလူများထက်ပို၍ စိတ်သဘောထား နူးညံ့ပျော့ပျောင်းပေသည်။

အင်္ကျီနီ မိန်းကလေးက သူမ ထုတ်ပေးသည့် ဆေးလုံးကို ယောက်ရန် ထပ်မံ ချော့မော့နေသည်။

‘မမက ကျွန်မထက် သာပီတယ်၊ ဒီဆေးလုံး တစ်လုံး သောက်ခြင်းကြောင့် အကျိုးကျေးဇူးတွေ အများကြီး ရရှိတယ် ဆိုတာ မမှ သိတာပဲ၊ ဒီဆေးလုံးက ခဲတစ်လုံးတည်းနဲ့ ငှက်သုံးကောင်ကို ပစ်ချတဲ့ သဘောမျိုးပဲ’

ဤ ရက်စက်သော စကားလုံးများမှာ ဆယ်ကျော်သက်မှသာ မှီသေးသည့် ငယ်ရွယ်နုပျိုလှသော မိန်းကလေး၏ နှုတ်ထွက်ကောင်းစင်စစ် ဖြစ်နေပေသည်။

လေသံက လုံးဝ တည်ငြိမ်လှသည်။

သူမ မသောက်ရတိုင်း ဇွတ်အတင်းတိုက်နေသည်လားတော့ မဆိုနိုင်ပေ။

နိုင်ချစ်နော်ကဲ့သို့ စိတ်ဓာတ်မာကျောသူပင် ဤဆေးလုံးကို ကြောက်နေသည် ဆိုသည့်နောက် ဤဆေးလုံး၏ အစွမ်းထက်ပုံကို တဲအတွင်းရှိ လူအားလုံး ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်ပေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံနှင့် တက်မုဆရာတော်တို့သည် တစ်ယောက်ချက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ပြီးနောက် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ဆေးလုံးကို မမှီတ်မသုန် ပြန်စိုက်ကြည့်နေကြလေ၏။

နိုင်ချစ်နော်သည် အတန်ကြာမျှ ဆေးလုံးကို ဝိုင်ကြည့်နေသည်။ ထို့ပြင် ယခုမှ အခန်းထဲမှ လူများကို သတိရပြီး လှမ်းကြည့်မိသည်။ အိုယန်ထုံ၊ တက်မုဆရာတော်၊ ဟိုကတော်ကြီးတို့ကြည့်တိုက် သူမအား မမှီတ်မသုန် ဝိုင်းကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ မျက်နှာရဲခနဲ ဖြစ်သွား၏။

‘ငါ ကြောက်လန့်နေတာကို သူတို့ သိသွားကြပြီ’ဟူသည့် အတွေး ဝင်သွားခြင်းသာတည်း။

နိုင်ချစ်နော်က ပိုင်းဖြတ်သည့်လေသံဖြင့်.....

‘ကောင်းပြီ...ဆေးလုံးကို ငါ့ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်ပေတော့၊ ငါ့ဘာသာ မျှီချစ်ဖမ်း၊ ငါ့အကြောဖိုတ် ခံထားရတယ်’

၂၇၄ အက္ခီနီမိန်းကလေး၏ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းပင် ပေါ့ပျောက်ကြည်ရွှင်သွားသည်။

အက္ခီနီမိန်းကလေး၏ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းပင် ပေါ့ပျောက်ကြည်ရွှင်သွားသည်။

'ဒါမှပေါ့...ဆေးသောက်ပြီးရင် မမအတွက် ဆေးချွေးသွားပါပြီ၊ ကျွန်မလဲ မွေးစားဖခင်ကြီးဆီ အမြန်ပြေးမယ်... ထိပ်သီးသိုင်းလမ်းမားတွေကို စုစည်းပြီး အမြန်ဆုံးလာကယ်မယ်... သူမသည် စကားဆုံးသည်နှင့် လက်ကိုဆန့်တန်းလိုက်သည်။ နိုင်ချစ်နော်၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ဆေးလုံးထည့်ပေးရန် လှမ်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်....

လူရိပ်တစ်ခုသည် နိုင်ချစ်နော်နှင့် အက္ခီနီမိန်းကလေးနှစ်ဦး၏ ခေါင်းပေါ်မှ ရုတ်တရက် ဖြတ်သန်းသွား၏။

'ဘာလဲ....အယ်သုလဲ'

အက္ခီနီမိန်းကလေး အော်ဟစ်လိုက်စဉ်မှာပင် ဆေးလုံးသည် ထိုအရိပ်နှင့်အတူ ပါသွား၏။

တစ်ဖက်၌ ရိပ်ခနဲကျသွားသူမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံပင် ဖြစ်စော့သည်။

တက်မုဆရာတော်မှာ စိတ်ထဲမှကျိတ်၍ ပြောမိ၏။

'ဒီလူ တကယ်ပဲပေါ့ပါးတာကိုး၊ ဒီလောက် သွက်လက်ကြီး ဆန်တဲ့ ကိုစံဖော့ပညာကို လုံးဝမတွေ့ဖူးသေးဘူး'

အက္ခီနီမိန်းကလေးသည် ထိုဆေးလုံးကို လက်လွှတ်စပယ်တိုက်နေခြင်းမဟုတ်ပေ။

ရန်သူများ ရုတ်တရက် ဝင်လာပါက ကာကွယ်ရန် သတိရှိပြီး ဖြစ်သည်။

သို့သော်....

အိုယန်ထုံ၏ လှုပ်ရှားမှု မြန်ဆန်လှသဖြင့် သူမမှာ လှုပ်ပင်မလှုပ်လိုက်ရတော့ချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အိုယန်ထုံ ကျိုသိုလှယူသွားသဖြင့် နိုင်ချစ်နော်၏မျက်လုံးများ၌ ဝမ်းသာသည့် အရိပ်အယောင့်များ ယှက်ယမ်းသွားသည်ကိုမူ တက်မုဆရာတော်၏ ရိပ်မိသိရှိလိုက်လေသည်။

အိုယန်ထုံသည် သူ၏ သက်တော်စောင့် ကျိုးတာကြည်ထံသို့ ဆေးလုံးကို ပစ်ပေးလိုက်ပြီး....

'ကျိုးတာကြည်....ဒီဆေးလုံးကို ကောင်းကောင်းသိမ်းထားလိုက်စမ်း၊ နောင်ကြီးထန်ရွှင်လာမှ ဒီဆေးလုံးကို စစ်ဆေးခိုင်းရမယ်'

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် အက္ခီနီ မိန်းကလေးဘက်သို့ ပြန်လှည့်သည်။

‘မိန်းကလေး...မင်းနဲ့ကျုပ် သဘောတူထားတဲ့ ကတိထက်
ဘာမှ ပိုမလုပ်ပါနဲ့’

‘ဘာပိုလုပ်လို့လဲရှင်’

‘မင်းကို ကျုပ်ခေါ်လာတာက မင်းအစ်မနဲ့ တွေ့ဆုံဖို့သက်
သက်ပဲ။ အတိတ်မေ့ဆေးပေးတာတို့၊ အဆိပ်ဆေးပေးတာတို့၊
သေဆေးပေးတာတို့ လုံးဝမပါဘူး။ ကျုပ်လဲ ခွင့်မပြုဘူး’

အင်္ကျီနီမိန်းကလေးက ပါးနပ်စွာ ပြော၏။

‘ဒါတွေ မတိုက်ရဘူးလို့ ကတိထဲမှာ မပါပါဘူး’

‘မင်းကို အသက်ရှင်လျက် ပြန်လွတ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ကတိထဲ
မပါပါဘူး။ ဒီအချက်တွေကတော့ နားလည်မှု သက်သက်သာ
ပြစ်တဲ့ ကတိခံဝန်တွေပဲ’

‘ဒါက ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရဲ့ ကိစ္စပဲ’

‘အေး...မင်းကိစ္စက မဆိုင်ပေမယ့် သူ့ကိစ္စကတော့ ကျုပ်
တို့နဲ့ဆိုင်တယ်။ မင်းအစ်မဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ သို့ပန်းပဲ။ ကဲ...
မိန်းကလေးလဲ ပြောချင်ရာတွေ အတော်ပြောပြီးပါပြီ။ အခု
အချိန်မှာ ဒီကသွက်သွားဖို့ ကောင်းနေပြီ’

‘ရှင်က ကျွန်မကိုနှင်ထုတ်တာလား’

အိုယန်ထုံက အေးဆေးစွာ ပြော၏။

‘ခေတ္တာရပ်ခံတာပါ’

အင်္ကျီနီ မိန်းကလေးသည် ဤအခန်းထဲရှိ လူအားလုံး သူမ
၏ ပြိုင်ဘက်မဟုတ်ကြောင်း နားလည် သဘောပေါက်သည်။

‘ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ကျွန်မ ခုင် တွက်သွားတော့မယ်၊ နား
သည်မှု ကတိအရပေါ့’

အိုယန်ထုံက သက်တော်ခစာင့် ကျိုးတာကြည်အား လှမ်း
နှဲ့ အမိန့်ပေးသည်။

‘ဒီမိန်းကလေးကို လိုက်ပို့လိုက်ပါကွယ်’

အင်္ကျီနီမိန်းကလေးသည် လှည့်ထွက်သွား၏။

ခြေလှမ်း ငါးလှမ်းသို့ လှမ်းပြီးသောအခါမှ သူမ၏ အစ်မ
နှဲ့ သူ နိုင်ချစ်နော်ကို လှမ်းပြောသည်။

‘မမ...အသက်ရှင်သန်တာဟာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
ဝန်ခံပြီး အသက် ရှင်ခနတာကတော့ မကောင်းပါဘူး။ မမ
သဘောပေါက်ပါလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်’

နီနီချစ်နော်က ခေါင်းညိတ်၏။

‘ညီမလေး...စိတ်သာချပါ။ အဖေ ကိုသာ အကြောင်းကြား
ပေးပါ။ အဖေ ကြည့်စီစဉ်ပေးပါလိမ့်မယ်’

‘တတ်နိုင်သလောက်ကတော့ ကြိုးစားပါမယ်’

နိုင်ချစ်နော်သည် စိတ်ထဲ၌ မသက်မသာ ဖြစ်သွား၏။

‘ညည်း...တယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ’

‘အမှန်အတိုင်း ပြောတာပဲလေ၊ ကြာနိုင်တစ်ဝိုက် ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ဝိုက်မှာ လူအင်အားတွေ ပျံ့နှံ့နေတယ်၊ ချက်ချင်းစုစည်းဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ဘူး၊ စုစည်းပြီးရင် လာကယ်ဖို့ ကြိုးစားပါမယ်’

နိုင်ချစ်နော်မှာ အောင့်သက်သက်ပြောလိုက်ရသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အဆင်ပြေသလိုသာ စီမံပါတော့’

အင်္ကျီနီမိန်းကလေးက ထပ်တူနဲ့တက်သည်။

‘ကျွန်မတို့ လူစုတာ ကြာချင်ကြာမယ်၊ တကယ်လို့ ကျွန်မတို့သာ ကြာနေရင်တော့ မမပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်လိုက်ပေစေမှာ၊ မမ ဘာမှမပူနဲ့၊ မမအတွက် ကျွန်မတို့က ပြန်ပြီး လက်စားချေပါမယ်’

အင်္ကျီနီမိန်းကလေး၏ ပြောပုံဆိုပေါက်၌ မေတ္တာစေတနာ ဟူ၍ လုံးဝမပါပေ။

ညီအစ်မဟူ၍လည်းကောင်း၊ တစ်ဖွဲ့သားတည်းဟူ၍ လည်းကောင်း လုံးဝ သံယောဇဉ်မရှိချေ။

အို ယန်ထုံနှင့် တက်မဆရာတော်တို့သည် ကွန်လုံဝမ်၏ တပည့် လက်သားများ၏ စိတ်ဓာတ် ဤမျှ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ စိတ်ထဲ၌ သေက်မသာ ဖြစ်သွားကြရ၏။

နိုင်ချစ်နော်သည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

‘ညီမလေးရဲ့ သဘောထားကို မမ မှတ်သားထားပါမယ်၊ နောက်ဆုံး အခြေအနေကျရင် မမဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်ဖို့ ကြိုးစားပါမယ်’

အင်္ကျီနီ မိန်းကလေးက....

‘ကောင်းတယ်၊ အဲသလိုသာ လုပ်နိုင်ရင် မွေးစားဖခင်ကြီးရဲ့ ကျေးဇူးဟာ ဘယ်အလဟဿ ဖြစ်တော့မလဲ’

ကျိုးတာကြည်သည် ဇကူးစလက်မမသတ်နိုင်သော အင်္ကျီနီ မိန်းကလေးအား - စိတ်မရှည်တော့ပေ။

‘ကဲ...တယ်လိုလဲ၊ မပြီးနိုင်တော့ဘူးလား’

အင်္ကျီနီ မိန်းကလေးသည် ကျိုးတာကြည်အား မျက်စောင်းထိုးပြီး ရန်ခံခဲ့ရသည်။

‘ဒီမှာ ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ကိစ္စက သေရေးရှင်ရေး ကိစ္စထက်တောင် အရေးကြီးတယ်ရှင်’

'အေး.....ဒါဆိုရင် မင်းပါ ဒီမှာပဲ အချုပ်ခံပြီး မကုန်ခန်း နိုင်တဲ့ စကားတွေကို ပြောပါလား'

အင်္ကျီနီ မိန်းကလေးသည် ခြေဆောင်၍ ထွက်သွား၏။

ကျီးတာကြည်သည် နောက်မှ လိုက်ထွက်သွား၏။

ခေးကိုင် ကျန်လှဂိုဏ်းသားအဖွဲ့သည် မိန်းကလေး ထွက်လာ သဖြင့် ရှေ့မှ တားဆီးလိုက်၏။

နောက်၌ ကျီးတာကြည် ပါလာသည်ကိုမြင်မှ မယ်ရှောင် ပေးကြသည်။

ကျီးတာကြည်က အခြေအနေကို ရှင်းပြလိုက်၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြန်လွှတ်ခိုင်းလိုက်တာပါ၊ မင်းတို့ ဘာမှ မပူပန်ကြပါနဲ့'

ခေးကိုင် ကျန်လှ ဂိုဏ်းသားများက ကျီးတာကြည်အား ဦးညွတ်ဂါရဝပြုကြသည်။

အင်္ကျီနီ မိန်းကလေးသည် ခေးကိုင်အဖွဲ့အား ယခုမှ အေး အချာ ကြည့်မိ၏။

ဆယ့်ခြောက်ယောက်ခန့်ရှိသော ခေးသမားများသည် အ တူ အလုံးတူလူများဖြစ်ရုံမျှမက အပြုအမူများကလည်း အလွန် တရာ တူညီကြသည်။

'အင်း....ဒီလူတွေဟာ ကျန်လှဂိုဏ်းရဲ့ လက်ရွေးစင် အဖွဲ့ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ သူတို့ဟာ စားအတူ၊ သွားအတူ၊ လေ့ကျင့်အတူ နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူတကွ နေထိုင်လေ့ကျင့်ခဲ့လို့ အခုလို တစ်ပုံတည်းဖြစ်နေကြတာပဲ၊ ဒီအဖွဲ့ကို သတိထားရမယ်'

ကျီးတာကြည်သည် သူမအား လှိုင်းမိုင်ခန့်အထိ လိုက်လံ ပို့ဆောင်၏။

'ကဲ...မင်းခရီးကို မင်းဘာသာပဲဆက်ပေးတော့၊ ကျုပ်လိုက် မပို့တော့ဘူး'

'ရတယ်....တကယ်ဆိုရင် ဒီအထိတောင် ရှင် လိုက်ပို့ဖို့မလို ဘူး'

'ကျုပ်လဲသိသားပဲ၊ တစ်မိုင် ပတ်လည်အတွင်းကနေ ပြန် ခိုဝင်လာမှာစိုးလို့ ဒီအထိလိုက်ပို့တာ၊ ကဲ...ကဲ...ကြပေတော့'

ကျီးတာကြည် ဤသို့ပြန်လွှတ်နေချိန်ဝယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက နိုင်ချစ်နော်အား မေးမြန်း စုံစမ်းနေပေသည်။

'ဒီကလေးမဟာ အရွယ်နဲ့မလိုက်တဲ့ ရက်စက်တဲ့ စိတ် သဘောထားမျိုးရှိတယ်၊ မိန်းကလေးရဲ့ ညီမ အရင်းပဲလား'

'ဂိုဏ်းတူ ညီအစ်မလို့ပဲ ခေါ်နိုင်မှာပေါ့၊ ကွန်လွင်မိက မွေးစားတဲ့ မွေးစားသမီးတွေချည်းပဲ'

'တခြားဂိုဏ်းတွေမှာဆိုရင် ဂိုဏ်းတူ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ တွေဟာ မောင်နှမအရင်း၊ ညီအစ်ကိုအရင်းတွေထက် ချစ်ခင် ကြတယ်၊ အသက်စွန့်ကူညီကြတယ်၊ မင်းတို့ကတော့ ဘာဖြစ် လို့ ဒီလောက်စိမ်းကားနေရတာလဲ'

နိုင်ချစ်နော်က ခေါင်းခါ၏။

'ရှင်တို့ထင်သလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ သူက တကယ် စေတနာနဲ့ ပြောသွားတာပါ'

'တုရားရေ...စေတနာနဲ့ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်...စေတနာနဲ့ပါ၊ အတိတ်မေ့ဆေးလုံးသောက် ခိုင်းတာက ရှင်တို့နှိပ်စက်မေးရင် ကျွန်မတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်သတင်း တွေလဲပေါ့မယ်၊ ကျွန်မလဲ နှိပ်စက်ခံရမှာစိုးလို့ပါ၊ သတ်သေ ခိုင်းတာကတော့ တကယ်လို့ ကျွန်မ ထုတ်ဖော် ပြောဆိုမိပြီး ကျွန်မမခင်ကြီးဆီပြန်ရောက်ရင် ညှဉ်းဆဲ အသတ်ခံရမှာစိုးလို့ သတ်သေခိုင်းတာပါ'

ထိုသို့ မေးမြန်းနေခိုက်မှာပင် ကျိုးတာကြည့်သည် တဲစခန်း သို့ ဖြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထုံက ထက်ဖြန့်တောင်းခံလိုက်သည်။

'ကျိုးတာကြည့်...စေတနာက မင်းကိုပေးခဲ့တဲ့ ဆေးလုံး ဝါကို ပြန်ပေးစမ်း'

ကျိုးတာကြည့်က ရိုသေစွာ လှမ်းပေးပြီး နောက်ဆုတ် သွား၏။

'မိန်းကလေး...ဒီဆေးလုံးရဲ့အာနိသင်က တယ်လို့လဲ'

'အတိတ်မေ့စေတယ်၊ လူကို ကြောင်သွားစေပါတယ်'

'တန်ဖိုးပျက်သွားတဲ့ အထိလား'

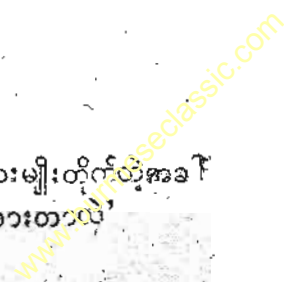
'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် အစိုး မရနိုင်တော့ပါ ဘူး'

'ဒါကြောင့်မို့ ဒီဆေးလုံးကို မိန်းကလေး ကြောက်နေ တာမဟုတ်လား'

ဤလူကြီးများကို လိမ်ညာ၍ မရကြောင်း နိုင်ချစ်နော် သိ သည်။

'ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်မ ကြောက်တယ်'

'မိန်းကလေးက ဒီပြင်လူတွေကို ဒီဆေးမျိုးတိုက်လို့အခါ မတော့ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်ချင်းစာတရား မထားတာလဲ'

၂၀၄ ❁ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

'ဒါကတော့ ကျွန်မတို့ဂိုဏ်းရဲ့အကျိုး ဆောင်ရွက်ရတာပါ။ ကျွန်မတို့ မွေးစားဖခင် ကွန်လုံဝမ်နဲ့ ဩဇာကိုလဲ ပယ်လှန်လို့ မရပါဘူး'

'အခု မိန်းကလေးပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်ရင်....'

အိုယုန်ထုံသည် နိုင်ချစ်နော် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး ပါးစပ်ကို ဆွဲဟလိုက်၏။

ဆေးလုံးကို ပါးစပ်ထဲထည့်ရန် ဟန်ပြင်သည်။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး....ဒီမိန်းကလေးကို ကျုပ်တို့ ကျောင်းတော် ဆီ ခေါ် သွားပြီး စစ်ဆေးဖို့ ကျန်ပါသေးတယ်။ အဲဒီလိုတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့။ သူ့ အတိတ်မေ့ သွားရင် ကျုပ်တို့ ဘယ်လို စစ်နိုင်တော့မှာလဲ'

အိုယုန်ထုံသည် ဆေးလုံးကို ပြန်သိမ်းပြီး နောက်ဆုတ် လာလေ၏။

'အင်း....ကွန်လုံဝမ်ဟာ ဒီဆေးမျိုးတွေနဲ့ လက်အောက်ငယ် သားတွေကို ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့တာပဲ။ ဘာတွေနဲ့ ရောနှောဖော် စပ်တယ်ဆိုတာ နောင်ကြီး ထန်ရွှင်ရှိရင် အမှန် သိနိုင်မှာပဲ'

အိုယုန်ထုံသည် ဆေးလုံးကိုကိုင်၍ စဉ်းစဉ်းစားစား ပြော နေလေ၏။

နိုင်ချစ်နော်မှာ အိုယုန်ထုံ ၏အပြုအမူကြောင့် ချက်ချင်း ပင် ဇောချွေးများ ပြန်သွားခဲ့ရသည်။

တက်မုဆရာတော် ကယ်တင်လိုက်သဖြင့် သူမသည် လူ့ဘဝ ၌ လူဖြစ်ရှုံးတော့မည့်အရေးမှ လက်မတင်ကလေး လွတ်မြောက် ခဲ့ရလေသည်။

တက်မုဆရာတော်သည် နိုင်ချစ်နော်အား သနားကြင်နာစွာ လှမ်းကြည့်၏။

သူ့ စိတ်ထဲမှသည် တွေးသည်။

'အင်း....ဒီဆေးလုံးကို ဒီမိန်းကလေး ကြောက်မယ်ဆိုရင် သို့ ကြောက်လောက်ပါတယ်လေ'

ထိုစဉ် အစောင့် တစ်ယောက် ပြေးလွှား ဝင်ရောက်လာ လေ၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး....ဆရာကြီးထန်ရွှင် ပြန်လာပါပြီ ခင်ဗျာ'

အိုယုန်ထုံ ၏မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းပင် ဝင်းထိန်သွား၏။

လူ၏နောင်ကြီး ထန်ရွှင်အား အပြင်ထွက်ကြိရန် ဟန်ပြိုင်
ရင်း...

'ဆရာတော်...ဒီမှာ ခေတ္တခဏနေခဲ့ပါနော်၊ တပည့်တော်
နောင်ကြီးထန်ရွှင်ကို သွားကြိုလိုက်ပါဦးမယ်'

တက်မုဆရာတော်က လက်အုပ်ချီပြီး.....

'ကျုပ်လဲထွက်ကြိုမှာပေါ့၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရယ်'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ၊ တက်မုဆရာတော်၊ ဟိုကတော်
ကြီးနှင့် ကျီးတာကြည်တို့သည် တွဲအိမ်အပြင်၊ ခြံဝင်းအပြင်
တန်းစီထွက်လာကြသည်။

ကဏန်း (၃၂)

ပညာရှိ၏ ပရိယာယ်

ခြံဝင်းရှေ့သို့ မြင်းလှည်းငါးစင်း ဆိုက်ရောက်လာသည်။
ကျန်လှဂိုဏ်း၏ လေကျင့်ရေးမှူးကြီး ကွမ်းစန်စင်၊ ဖန်မု
ဆရာတော်၊ မေကူးလျှန်၊ တုထန်ဟိုနှင့် ဆန်ကွမ်းချီတို့ ပါရှိ
လာသည်။

ထန်ရွှင်သည် မြင်းလှည်းပေါ်မှဆင်းသည်နှင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
အိုယန်ထုံကို လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ် ဂါရဝပြု
လေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံက သူ့အား သွားချောက် တား
ခြစ်သည်။

'နှောင်ကြီးထန်ရွှင်...ဒါတွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်
ခဏခဏပြောထားလျက်သားနဲ့'

'အို...ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့က
မလေးစားရင် ဘယ်သူက လေးစားမှာလဲ'

ထန်ရွှင်သည် အိုယန်ထုံ တားမြစ်၍မရပေ၊
အရိုအသေပေးမြဲ ပေးလေ၏။

ထန်ရွှင်ကဲ့သို့သော ပညာဉာဏ်ကြီးသူကိုယ်တိုင်က ကျွန်ကဲ့သို့
အရိုအသေပြုသောအခါ အခြားအခြားသော ဝါစဉ်ကြီးသိုင်း
သမားများသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံကို လုံးဝ မလေး
စား မပြုဝံ့ကြတော့ပေ။

မဖက်လျှန်ကဲ့သို့သော သိုင်းသမားကြီးများသည် မည်သည့်
ဂိုဏ်းချုပ်ကိုမဆို သိပ်တန်ဖိုးထားလေ့မရှိပေ။

ဗခုသော်....

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ ကဲ့သို့သော လူမျိုးကိုမူ တန်ဖိုး
မထားဘဲ ဆက်ဆံရန် ခက်ခဲသွားပေတော့သည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်....

ထန်ရွှင်၏ ဉာဏ်ပညာကြီးကျယ်မှုမှာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး
ကျော်ကြားလျှားနေသောကြောင့်ပေတည်း။

ထန်ရွှင်သည် ဟိုကတော်အားကြည့်ပြီး ဝါရဝပြုပြန်သည်။

'ဟိုကတော်ကြီး...ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ လူတွေ လာတိုက်တဲ့အတွက်
တောနက်ဂိုဏ်းသားအချို့ ကျဆုံးသွားတယ်လို့ သိရပါတယ်၊
ကျုပ် အများကြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါတယ်'

ဟိုကတော်မှာ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားပြီး ပြန်လည် ဝါရဝ
ပြုသည်။

'ကိစ္စမရှိပါဘူး ဆရာကြီးထန်ရွှင်၊ သူတို့ လာတိုက်တာနဲ့
ကျွန်မအနေနဲ့ အထီးတည်းရပ်တည်လို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာလဲ ရိပ်မိ
သိရှိခဲ့တာပါ'

ထန်ရွှင်က ရယ်၍ပြောသည်။

'မှန်ပါတယ်...မှန်ပါတယ်၊ ဟိုကတော်လို အစွမ်းထက်တဲ့
မိန်းမသားမျိုးအနေနဲ့ တောနက်ဂိုဏ်းလို အင်မတန် အင်အား
နည်းပါးတဲ့ ဂိုဏ်းကလေးမျိုးနဲ့ အထီးတည်း ရပ်တည်နေသင့်
ပါဘူး၊ တကယ်လို့ ဟိုကတော်အနေနဲ့ အခုလို ကျုပ်တို့ဂိုဏ်း
ထဲ ပါဝင်ခဲ့ပြီးပြီဆိုရင် ဟိုကတော်ရဲ့ အစွမ်းအဟော သိုင်း
လောကထဲမှာ ဟိုးဟိုးကျော်သွားမှာ သေချာပါတယ်၊ ကျုပ်
တို့ဂိုဏ်းမှ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ဘယ်ဂိုဏ်းကြီးနဲ့မဆို ဟိုကတော်
ပူးပေါင်းသင့်ပါတယ်၊ ဒါမှ ပတ္တမြားမှန်ရင် နဲ့ မနစ်ဆိုတဲ့
စကားနဲ့ ကိုက်ညီတော့မပေါ့'

ဟိုကတော်က ပြုံး၍ပြော၏။

ဆရာကြီး ထန်ရွှင်၊ ကျွန်မကို ဒီထက် မြောက်မနေပါ
တော့၊ ကျွန်မကို စေလိုရာစေပါတော့ ဆိုပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
အိုယန်ထုံထုံမှာ အပ်နှံပြီးပါပြီ၊ ကျွန်မရဲ့ အသက်၊ ခန္ဓာကိုယ်
အစွမ်းအစအားလုံး ကျန်လှဂိုဏ်းအတွက် ပေးလှူဖို့ အသင့်
ဖြစ်နေပါပြီ'

ကောင်းတယ်...သိပ်ကောင်းတယ်၊ သိုင်းလောက ကောင်း
ကျိုးအတွက် ခင်ဗျားရဲ့ စေတနာနဲ့ ပြတ်သားမှုကို ခုလို အသုံး
ချတဲ့အတွက် အားလုံးက သာဓုခေါ်ကြမှာပါ'

ထိုအချိန်တွင်....

ကွမ်းစန်စင်၊ ဖန်မုဆရာတော်နှင့် ဖေကုံးလျှော်တို့လည်း မြင်
လှည်းမျှားပေါ်မှ ဆင်းသက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

ဆန်ကွမ်းချီတစ်ယောက်သာ ဝေးဝေးဝိုင်ဝိုင်ဖြင့် ထိုင်ကျန်
ရစ်ခဲ့၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် ဆန်ကွမ်းချီကို အကဲခတ်
လိုက်ပြီး....

'ကျန်တဲ့လူတွေကော'

ကွမ်းစန်စင်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား ဦးညွတ် ဂါရဝပြုပြီး
အမြဲပေး၏။

ချင်းချန် အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ကိုတော့ သူတို့ ချင်းချန်
ဂိုဏ်းသားတွေလက်ထဲ ပြန်ပေးလိုက်ပါပြီ၊ ဟိုရုပ်ဆိုးဆိုး လူ
ငယ်လေးကတော့ ကျန်တော်တို့ ခေါ်လာတဲ့ ခရီးတစ်ဝက်
မှာပဲ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားပါတယ်'

'ဟင်...တာဖြစ်လို့ သူ့ကိုလိုက်မဖမ်းတာလဲ'

ဖေကုံးလျှော်က ဝင်၍ ရှင်းပြ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး....ဒီကောင်က သိပ်မြန်တာ၊ ကျုပ်လဲ သိုင်း
လောကမှာ ကျင်လည်တာ ကြာပါပြီ၊ သူ့လောက် မြန်တဲ့လူ
သူ့လောက်သန်စွမ်းတဲ့လူကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ ကျုပ်နဲ့
ဖန်မုဆရာတော် တားတားတောင် မရလိုက်ပါဘူး၊ သိုင်းပညာ
က အတော်ကောင်းတာပဲကိုး'

ဖန်မုဆရာတော်ကလည်း သက်ပြင်းမျှကာ ဝင်ပြောသည်။

'ဒကာကြီး ဖေကုံးလျှော် ပြောတဲ့စကားက အမှန်ပါပဲ၊
အဲဒီလူငယ်ဟာ ရုပ်ဆိုးသလောက် လှုပ်ရှားမှု တကယ်မြန်တယ်၊
သစ်ပင်တွေအကြားမှာ လျှပ်တစ်ပြက် ပျောက်ကွယ်သွားတာ
ပဲ၊ သူ့လို ထိုက်မြန်ဖို့ဆိုတာလဲ မလွယ်လှဘူး'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် ယွမ်ရှောက်၏ စွမ်းရည်
ကို သာမန်မျှသာ မြင်ဖူးသူဖြစ်ပေသည်။

'သွားကယ်ပဲ ဒီလောက်ထက်မြက်သလား'

၂၉၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကွမ်းစနစ်က....

'တကယ်ပဲ ထက်မြက်ပါတယ်'

ထိုစဉ် ပညာရှိထန်ရှင်က ဝင်ပြောလေ၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...ဘာမှ မပူပါနဲ့၊ အဲဒီလူငယ်ဟာ မိုးမခို ဒီစခန်းကို ရောက်လာမှာ သေချာပါတယ်'

အိုယန်ထုံသည် ထန်ရှင် ပြောလည်စကားကို မည်သို့ အခါကမျှ မယုံမကြည်မရှိခဲ့ပေ။

'ကဲ...ကဲ...အားလုံး ခရီးပန်းလာကြတယ်၊ တဲထဲဝင် အနားယူ အပန်းဖြေကြပါဦး၊ တဲထဲကျမှပဲ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့'

စကားဆုံးသည်နှင့် တဲထဲလှည့်ဝင်သွားရာ ထန်ရှင်မှတစ်ဆင့် သိုင်းသမားအားလုံး သူ့ နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုကိုမူ ကွမ်းစနစ်ကပင် လှည်းပေါ်မှ ခေတ္တ ပြီး ခြံဝင်းကဲသို့ ဝင်စေသည်။

ထန်ရှင်သည် ခြံဝင်းအမြင်ဘက်၌ စောင့်ကြည့်နေသည့် မီးရောင်စတံစုံဝင်အဖွဲ့ကို စစ်ဆေးရန် ကျန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအဖွဲ့ကို ထန်ရှင်က ရွေးချယ် လေ့ကျင့်ပေးထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ခားကိုင်အဖွဲ့သည် ထန်ရှင်ခလျှောက်လာသောအခါ အားလုံး က ရူးထောက်ထိုင်ကာ ဂါရဝပြုကြသည်။

'ထကြပါ...ထကြပါ။ ငါတို့ ကျန်လှဂိုဏ်းမှာ အမှတ် လေးဆယ့်ရှစ်အုပ်စုဟာ နာမည်အကျော်ကြားဆုံး တိုက်ခိုက်ရေး အုပ်စုဖြစ်ပေမယ့် သိုင်းလောကသားတွေကလဲ ဒီအုပ်စုကို သိရှိကြတယ်၊ မင်းတို့အဖွဲ့ဟာ အဲဒီအုပ်စုကို အမိဒိုက်နိုင်စေဖို့ ငါတို့စုပျိုးထောင်ပေးခဲ့တယ်၊ မင်းတို့ ကြိုးစားပါမှ လေးဆယ့်ရှစ်အုပ်စုကို မိလိမ်မယ်၊ မင်းတို့ အမိလိုက်နိုင်ပြီဆိုရင် လေးဆယ့်ရှစ်အုပ်စုနဲ့ မင်းတို့အဖွဲ့ဟာ ကျန်လှဂိုဏ်းရဲ့အကျိုးနဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ အကျိုးကို ဘက်ညီညီ ထမ်းဆောင်နိုင်ပြီလို့ ဆိုရမယ်'

စင်စစ် ထိုလေးဆယ့်ရှစ် အုပ်စုကိုလည်း ထန်ရှင် ဖွဲ့စည်းလေ့ကျင့်ပေးခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ယခု ခားအဖွဲ့သည် ဒုတိယအကြိမ်မြောက်ဖြစ်သည့် အဖွဲ့ ဖြစ်သည်။

ခားကိုင်အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်က ဦးညွတ်၍ပြော၏။

'ဆရာကြီးရှဲ့ရှစ်နှစ်လုံးလုံး တွန်းတင်ပေးမှုကို တစ်နေ့မပြတ် အာရုံထားပြီး ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားခဲ့ကြပါတယ်၊ အခု ရက်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အင်အားကို ပြသရမယ်တို့ကိစ္စတွေကို အောင်စားနေပါတယ်၊ တိုက်ပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လောက် အစွမ်းထက်နေတယ်ဆိုတာ ပြသပါမယ် ဆရာကြီး'

ထန်ရှင်က သူ့ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခေါယမ်းလိုက်
'ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးဘူးလေ'

'ခင်ဗျား... ကျွန်တော်တို့က ဆရာကြီးပြုစုပေးရကျိုးနပ်တ-
ဆိုတာ သိရအောင် တိုက်ပွဲကို တောင်တနေတာပါ'

'ရှေးရိုးစကားသစ်ခု ရှိသကဲ့သို့ ကိုယ်ကိုယ်ကို အထင်ကြီး
သော စစ်သားသည် ရှုံးစမြဲတဲ့ မင်းတို့ ရှစ်နှစ်လုံးလုံး ကြိုးစား
လေ ကျင့်လာတာ မှန်ပေမယ့် အစွန်းဆုံး ပြည့်သော စစ်သား
များ ပြုစုကြသေးဘူး။ ကိုယ်က တိုက်ပွဲကို ရှာဖွေခိုလှုံတာ
တိုက်ပွဲက ကိုယ်ကို ရှာသလိုမိုမယ် ဆိုလိုတာက လိုအပ်
အချိန်ကျမှ မင်းတို့ရဲ့စွမ်းရည်ကို ထုတ်ပြကြပါလို့ မှာကြား
တာပါပဲ'

မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဖွဲ့သားများ
သည် အားလုံး ခေါင်းငုံ့သွားကြ၏။

'ကျွန်တော်တို့ မှားပါတယ် ဆရာကြီးရဲ့ ဆုံးမသွန်သင်
ချက်ကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ပါမယ်'

'ကောင်းတယ်၊ အပြင်မှာ ခိုးခိုးကြားကြားစောင့်ရှောက်ကြ

ထန်ရှင်သည် သူ့အဖွဲ့သားများအား ဆုံးမစကား ပြောပြ
နောက် ခြံဝင်းထဲသို့ ပြန်ခင်သွား၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် ဧည့်သည်များအား စား
သောက်ဖွယ်ရာများဖြင့် ဧည့်ခံလျက်ရှိ၏။

ထန်ရှင်သည် အိုယန်ထုံ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး...

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ဒီမိန်းကလေးဆီက ကွန်လုံဝမ်အကြောင်း
မေးမြန်းလို့ ရပြီလား'

အိုယန်ထုံက ခေါင်းခါပြ၏။

'ကွန်လုံဝမ် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်ဆိုတဲ့အချက်ကလွဲလို့
တာဝန်ခံမှ သေရဘူး။ ဒီမိန်းကလေးဟာ အင်မတန် နှုတ်လို့
တယ်'

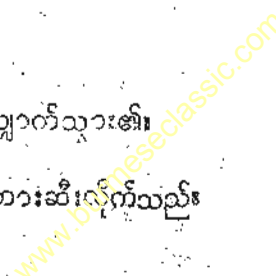
ဖေကူးလျှန်က ခက်ထန်စွာ ဝင်ပြော၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့က သူ့ကို ထေးအေးဆေးဆေး စစ်မေး
နေတာကိုး။ ကျုပ် စစ်မေးစဉ်းပါရစေ၊ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ ခန္ဓာ
သန် ဖြည့်ဆောက်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ မပြောဘူးဆိုရင်
ကျုပ်ခေါင်းကို ဖြတ်ပစ်လိုက်'

သူသည် ခုန်ထလာ၏။

နိုင်ချစ်နော်ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွား၏။

သို့သော် တတ်မုဆရာတော်က ရှေ့မှ တားဆီးလိုက်သည်။

‘ခကာကြီး...ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ ဒီမိန်းကလေးကို ရှောင်လင့်
ကျောင်းတော်အထိ ခေါ်သွားရမယ့် တာဝန်ဟာ ကျုပ်တို့
ဆီမှာ ရှိနေဘယ်၊ သူ့ ခက်ရာအနာတရ ရနေရင် ကျုပ်တို့
သယ်ဆောင်တဲ့အခါ အခက်အခဲ ရှိနေလိမ့်မယ်’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် လက်တစ်ဖက်၌ နွားသားရေဖြင့် အတုပ်
အနှောင် ခံထားရသည်။

သူသည် ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးများဖြင့် နိုင်ချစ်
နော်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

တိဗက် ကျားပုတ်ဆရာကြီး တုထန်ဟိုမှာမူ ချောင်ထဲ၌ ခပ်
ကုပ်ကုပ်လေး ထိုင်နေသည်။

သူလည်း လက်နှစ်ဖက်ကို ကြီးဖြင့် ချည်နှောင်ခံထားရသည်
သာ။

စင်စစ် တုထန်ဟိုသည် ရေလယ်တိုက်ပွဲတွင် သူတို့ဘက်မှ
ကူညီခဲ့သူဖြစ်၏။

သို့သော် ဖေကုံးလွန်၏ အစီအမံကြောင့် ဤသို့ ကြီးတုပ်
ခံနေရခြင်းဖြစ်သည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် ဆန်ကွမ်းချိုကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် မျက်လုံး
မျှော် အရောင်တောက်သွား၏။

သူမသည် အသွေးကြောအပိတ် ခံထားရသဖြင့် အမိန့်ပေး
ခံားကို မကိုင်နိုင်တော့။

သို့သော် အစဉ်အမြဲ အမိန့်ပေးနေခဲ့သည့် သူမ၏ မျက်နှာနှင့်
သူမ၏လေသံကို ဆန်ကွမ်းချို သိမိမိမည်။

မှတ်မိလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။
နောက်ဆုံး ဖမှတ်မိတောင်မှ စမ်းသပ်ကြည့်၍ မမှားနိုင်ဟု
ယူဆသည်။

‘ဆန်ကွမ်းချို...ကျွန်မကို လာကယ်စမ်း’
ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်၏။

သူ့လက်ရှိ အထပ်ထပ် ရစ်ပတ် နောင်ဖွဲ့ထားသည့် နွား
သားရေကြိုးကို ဖြန်းခနဲ ဆွဲဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။

ကြီးမားလှသည့် အတွင်းအားပညာပေတည်း။
လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ခုကို ပူးချည်ထားသည့် အထပ်ထပ်
သော နွားသားရေကြိုးကို တော်ရုံတန်ရုံ ပညာရှင်က ဖြတ်
တောက်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် နိုင်ချစ်နော်အနီးသို့ ခုန်ဝင်သွား၏။
‘ဆန်ကွမ်းချို...ကျွန်မကို ချီးပြေးပါ’

ဆန်ကွမ်းချီသည် နိုင်ချစ်နော်အား အရင်ကလေး ကစီရင်
ကဲ့သို့ပွေ့ယူပြီး တဲအပြင်သို့ ခုန်ထွက်သွားလေတော့၏။

ဖေကူးလျှန်၏စိတ်ထဲ၌ ဗလောင်ဆူသွား၏။

ဤအဘိုးကြီးသည် စိတ်ဓာတ်မာကျောသလို လုပ်ကိုင်ရာ
တွင်လည်း ပြတ်သားသူ ဖြစ်၏။

စိတ်နောက်ကုန်ပါ လုပ်တတ်သူ ဖြစ်၏။

‘ဟင်း... ဒီနှစ်ယောက်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဖမ်းလာခဲ့ရတယ်
နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ဖမ်းဖို့ မလွယ်ဘူး’

လူ့စိတ်ကူးဆိုးသည်နှင့် တူကာ ဆန်ကွမ်းချီရှေ့မှ ပိတ်ဆို့
ပြီးသွားလေပြီ။

ဆန်ကွမ်းချီသည် အလျှော့မပေးချော့

လက်သီးသုံးချက် မစ်သွင်းသည်။

အလွန်တောင့်မြန်လှသဖြင့် လက်သီးတစ်ချက်တည်းဟု ထင်
မှတ်ရ၏။

သို့သော် ဖေကူးလျှန်က လိုလက်သီးကို ဖယ်ထုတ်နိုင်သည်။

တက်မုဆရာတော်သည်လည်း ဖေကူးလျှန်နှင့် အတေးချင်း
တူသဖြင့် ထိုင်နေရာမှ လှမ်းခနဲ ခုန်ထကာ ဖေကူးလျှန်ဘက်မှ
ကူညီတိုက်၏။

တက်မုဆရာတော် ပါလာသောအခါ ဖန်မုဆရာတော်သည်
လည်း သူ့နှောင်တော်ဘက်မှ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လေတော့
၏။

ဆန်ကွမ်းချီသည် သိုးယောက် တစ်ယောက် တိုက်နေသည့်
ကြားမှ ဖန်မုဆရာတော်အား လွင့်ထွက်သွားအောင် ရိုက်
ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။

သို့သော် ဆရာတော်သည် ချက်ချင်းပင် ပြန် နှိပ်ခင်သွား
သည်။

‘ဝန်း...’

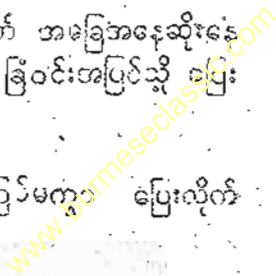
ပုလိယအကြိမ်လွင့်ထွက်သူမှာ ဖေကူးလျှန် ဖြစ်၏။

သူ့လို တက်မုဆရာတော်က နောက်မှ ထိန်းပေးသိုက်ရ၏။

ဆရာတော်ကသာထိန်းမပေးလျှင် မည်မျှအား လွင့်သွား
မည် မသိပေ။

ဝါခတ်ကြီး သိုင်းခဲရာကြီးသိုးယောက် အခြေအနေဆိုးနေ
စဉ်မှာပင် ဆန်ကွမ်းချီသည် တဲအပြင်မှ ခြံဝင်းအပြင်သို့ ခပြေး
ထွက်လွှားလေ၏။

တုထန်ဟိုတို့လည်း နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ ပြေးလိုက်
သွားသည်။

သို့သော်....

ခြံအပြင်၌ ကိုးယောက်တစ်တန်း၊ စီတန်း၍ နှစ်တန်း ရပ်နေသော ဓားတိုအဖွဲ့နှင့် တွေ့လိုက်ရသောအခါ၊ ဆန်ကွမ်းချိုများ တန်ခန့် ရပ်သွား၏။

ဤအဖွဲ့မှာ အလွန်တရာ သိပ်သည်း ကျစ်လျစ်လှသောအဖွဲ့ဖြစ်၍ ဆန်ကွမ်းချိုအဖွဲ့ ထို တစ်ဆယ့်ရှစ်ယောက်လုံးကို အနိုင်ယူရန် ခဲယဉ်းလှပေသည်။

လူ့ဆယ့်ရှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်တည်းကဲ့သို့ လေကျင့်သားရနေခြင်းက တစ်ဦးကောင်း တစ်ယောက်ကောင်းထက် အပေါင်းအစုအင်အားက သာလွန်ကြောင်း သက်သေပြနိုင်ခွင့် ရနေပေသည်။

သို့သော် ဖေကုံးလျှန်တို့ နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာသော ထန်ရွှင်၏ ခေါက်ယပ်တောင်ကလေး လေထဲ ဝှေ့ယမ်းသွားပြီးနောက် ထိုတစ်ဆယ့်ရှစ်ယောက်သော အဖွဲ့ဝင်များသည် ကျောက်ရုပ်ကြီးများလို မကုန်မလှုပ် ရပ်နေကြတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့အား မဘိုက်ခိုက်သူများအား ကွေ့ရွှောင် ပြေးထွက်သွားသည်။

တူထန်ဟိုသည်း ကွေ့ရွှောင် ပြေးလိုက်သွားသည်။

ဖေကုံးလျှန်၊ တက်မုဆရာတော်နှင့် ဖန်မုဆရာတော်တို့မှာ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားသွားပြီးဖြစ်၍ ဆန်ကွမ်းချိုနောက်သို့ ဆက်မလိုက်ကြတော့ပေ။

ဤအခြေအနေအားလုံးကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဝဇိုယန်ထု မြင်နေရသည်။

ကျန်လှဂိုဏ်း၏ ဓားကိုင်အဖွဲ့အား ထန်ရွှင် အချက်ပြလိုက်သည်ကိုလည်း မြင်နေရသည်။

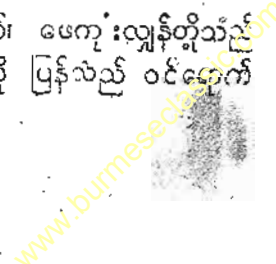
ထန်ရွှင်သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဝဇိုယန်ထု ဘက်သို့ ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ဒီသုံးယောက် ဝေးဝေးမခပြေးနိုင်ပါဘူး၊ ဘာမှစိုးရိမ်ပါနဲ့။

ထိုအခါကျမှ ဝဇိုယန်ထု သက်ပြင်းချမိသည်။ ထန်ရွှင်၏စိတ်ထဲ၌ အစီအစဉ်တစ်ခု ရှိနေပေပြီ။

တက်မုဆရာတော်၊ ဖန်မုဆရာတော်၊ ဖေကုံးလျှန်တို့သည် စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် တဲအတွင်းသို့ ပြန်လည် ဝင်ရောက်စောကြသည်။

ဖေကုံးလျှန်က....

‘တပည့်တော်တော့ သိပ်ရှက်တာပဲ၊ တပည့်တော်တို့အား အစိုးနေလျက်က...’

ထက်မုဆရာတော်သည်း စိတ်ပျက်နေသည်သာ။

သို့သော် ဆရာတော်က ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းပြော၏။

‘ဒကာကြီး...ဘာမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနဲ့၊ ဒီသုဝယ်က လှိုင်းပညာ အလွန်တရာထူးချွန်နေတော့ ကျုပ်တို့လဲ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့’

‘သို့ လက်နှစ်ဖက်ကို တုပ်ထားတဲ့ နွားသာရေကြီးဟာ အထုပ်ထုပ်ပါ၊ သံကြိုးကိုဆွဲဖြတ်နိုင်ရင် တပည့်တော် မအံ့ကြဘူး၊ အခုဟာကတော့...’

ဂိုဏ်းကျုပ်ကြီး အိုယန်ထု က ဖေကုံးလျှန်အား ဝင်၍ နှစ်သိမ့်မှုပေးလေ၏။

‘နေခင်ကြီး ဖေကုံးလျှန်၊ ဒီသုဝယ်ရဲ့သိုင်းပညာဟာ ကျုပ်တို့ သိထားဘာထက် အများကြီးအဆင့်မြင့်နေပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ သူ လွတ်မြောက်သွားနိုင်တာပေါ့၊ ဘာမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့’

ဖေကုံးလျှန်က ဆက်ပြင်းချလေ၏။

‘ဪ...ကျုပ်တို့သိုင်း မသောကဘား ခဟူဟာ ပင်လယ်ထဲက လှိုင်းလုံးတွေလိုပါပဲလား၊ ပထမပေါ်လာတဲ့ လှိုင်းလုံးကြီးဟာ အင်နဲ့ အားနဲ့ပါပဲ၊ အဲဒီလှိုင်းလုံးကြီးကို နောက်လှိုင်းလုံးက ကမ်းစပ်ကိုပစ်တင် ပျောက်ကွယ်သွားစေသလို အသစ်အသစ် သိုင်းသမားတွေကလဲ ကျုပ်တို့လို ခုနစ်အိုဆွေး ရှစ်အိုဆွေး သိုင်းသမားကြီးတွေကို ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့စွာနဲ့ ပျောက်ကွယ်သွားစေတာပါပဲလား’

သို့သည် သူ့အံပင်ဖြူများကို လက်ဖြင့်စမ်းပြီး ဆက်၍သည်းညှုလေ၏။

‘အင်း...ကျုပ်တို့က အတော်ကလေး အသက်ထောက်ကြပြီကိုး’

ဖေကုံးလျှန်သည် အရပ်ပုသလောက် စိတ်တိုပြီး ဖိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြုလုပ်တတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင်...

ယခုအခါတွင်မူ သံဝေဂစကားမျိုး ပြောနေခဲ့လေပြီ။

ဖေကုံးလျှန်၏ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုသည် တရားရှိသော တစ်မုဆရာတော်သို့ပင် ကူးစက်သွားလေ၏။

‘ကျုပ်ကလဲ ခရောင်လင်ကျောင်းတော်ကို ပြန်ပို့ခိုကောင်း နေပြီ၊ ကျောင်းတော်ထဲက ဘယ်မှမထွက်ဘဲ သေတဲ့အထိ တရားအားထုတ်နေဖို့ပဲ ကောင်းပါတော့တယ် ဒကာကြီးရယ်’

တက်မုဆရာတော်ပင် ဤမျှ စိတ်ဓာတ် ကျနေသေးအောင် ညီတော်ဖြစ်သည့် ဖန်မုဆရာတော် အဖို့ကား ပြောစရာ မရှိတော့ပေ။

တက်မုဆရာတော်၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံပင် စိတ်ထိခိုက်သွားလေ၏။

သို့သော် ထန်ရွှင်ကမူ....

‘ဆရာတော်နဲ့ နောင်ကြီး ဖေကူးလျှန်တို့က အတော်ကလေး စိတ်ဓာတ်ကျနေတာကိုး။ အဲဒါ ဆရာတော်တို့ မှားနေကြပြီ တပည့်တော် လျှောက်လိုပါတယ်’

ဆရာတော်က ထန်ရွှင်အား ခေါင်းထောင်ကြည့်၏။

ထန်ရွှင်က....

‘အဲဒီလို ပြောလိုက်တဲ့အတွက် တပည့်တော် စကားဟာ အရှင်ဘုရားနဲ့ နောင်ကြီး ဖေကူးလျှန်တို့အပေါ် ရင့်သီးကျကောင်းကျနေပါလိမ့်မယ်။ ဒီပုံမှာ ဟိုသူငယ် ထွင်းဖောက်ပြေးနိုင်ခြင်းဟာ ဆရာတော်တို့ တပည့်တော်တို့ အားလုံး သူ့သေဓာတ်ပေး မတိုက်ကြလို့ ဒီလို ထွက်ပြေးသွားနိုင်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်’

တက်မုဆရာတော်က သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်၏။

ထန်ရွှင်က ဆက်ပြော၏။

‘အဲဒီသူငယ်ဟာ သိုင်းပညာ ထူးချွန်ကောင်း ထူးချွန်မယ်။ ဒါပေမယ့် သိုင်းလောကအတွေ့အကြုံနဲ့ တိုက်ပွဲ အတွေ့အကြုံ မှာတော့ ဟောဒီမှာရှိနေတဲ့ လူအားလုံးကို အဲဒီသူငယ် မမီပါဘူး။ တပည့်တော်က အလွတ်ပေါ့လေ’

နောက်ဆုံးစကားကို ထည့်ပြောခြင်းမှာ ထန်ရွှင်သည် သိုင်းပညာ လုံးဝမတတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် စကားပြောရာ၌ပင် အကွက်ဖျောက်အောင် ပြောတတ်လေသည်။

ဖေကူးလျှန်က မချီးပြုံးပြုံး၍ ပြောသည်။

‘ကျုပ်တို့အားလုံးဟာ အသက်ခြောက်ဆယ် မှတ်ဝန်းကျင် မှာရှိနေတဲ့ လူတွေချည်းပဲဖြစ်ပါတယ်။ အငယ်ဆုံးဆိုတဲ့ လူဟာ အသက်ငါးဆယ်အထက်တော့ ရှိမှာသေချာပါတယ်။ ကျုပ်တို့ကို လွယ်လွယ်ကလေး ထွင်းဖောက်သွားတဲ့ သူငယ်ကတော့ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ရဲ့ပဲ ရှိတယ်။ ရှက်စရာကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲဗျာ’

ထန်ရွှင်က ချစ်၍ပြောသည်။

‘ဒီအချက်ကို ကျုပ်ကတော့ လက်မခံပါဘူးဗျာ။ ဒီသူငယ်ဟာ ပါရမီကောင်းတဲ့သူပဲ ဖြစ်နိုင် ဖြစ်နေမယ်။ တချို့ဟာ’

ပါရမီအခံ ကောင်းလွန်းတဲ့အတွက် တစ်ထောင်မှာ တစ်ယောက် တစ်သောင်းမှာ တစ်ယောက်ဆိုတာလို သိုင်းပညာ အလွန်ပဲ ထူးချွန်ကြတယ်။ ဒီလိုသူငယ်မျိုး ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ တက်မုဆရာတော်က ထိုအချက်ကို လက်ခံ၏။

‘မှန်တယ်၊ သိုင်းလောကမှာ အသက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် အင်မတန်ထူးချွန်တဲ့ သိုင်းလူစွမ်းကောင်းတွေ ပေါ်ခဲ့ဖူးတယ် အဲဒီလူတွေဟာ အင်မတန်ရှားတာပဲ၊ သူတို့မှတ်ဉာဏ်ဟာ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်ကို ကောင်းနေတတ်တယ်’

ထန်ရွှင်က....

‘ခ ဝီသုငယ်လဲ ဒီသဘောမျိုးပဲဖြစ်မှာပါပဲ။ ဒီသူငယ်ရဲ့ဇာန်မြစ်ကို လိုက်ရှာရင်လဲ မှားနိုင်စရာမရှိဘူး။ တကယ်လို့ ဒီသူငယ်သာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်က သိုင်းလောကမှာ ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့တဲ့ ရှောက်ရဲ့ဂိုဏ်းထွက် တပည့်ဖြစ်နေရင်တော့’

ထန်ရွှင်သည် စကားဆက်မပြောတော့ပေ။

လမ်းခုလပ်တွင်ပင် ရင်သားလေ၏။

ဖေကူးလျှန်က ဝင်၍ ထောက်ခံသည်။

‘မှန်ပါတယ်၊ တကယ်လို့သာ ရှောက်ရဲ့ဂိုဏ်းရဲ့ တပည့်ဖြစ်နေခဲ့ရင်တော့ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဘာမှ အံ့ဩစရာ မရှိတော့ဘူးဗျာ’

ထန်ရွှင်က ခေါင်းညိတ်ကာ....

‘နောက်တစ်ချက် ရှိသေးတယ်၊ သူ့မျက်နှာဟာ မူလမျက်နှာမဟုတ်ဘူး၊ သားရေတုမျက်နှာလဲ ဟုတ်ဟန်မတူဘူး၊ ရုပ်ဖျက်ခဆားတစ်မျိုး ရေးခြယ်ထားပုံရတယ်၊ တစ်ချက် တွေးနိုင်တာက သူဟာ လူငယ်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်ဆိုတာပဲ’

တက်မုဆရာတော်သည် ထန်ရွှင်၏ တွေးဆချက်များအားလုံး ဖြစ်နိုင်သည်ဟု လက်ခံသည်။

‘မှန်နိုင်တယ်၊ ရှိပါစေတော့ ဟောဒီ ကုန်လုံဝမ်းကီစွံ မပြီးမချင်း ကျုပ် ရှောင်လင်ကျောင်းကို မပြန်တော့ဘူး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးက အပြစ်ပေးမယ်ဆိုရင်လဲ ပေးပါစေတော့’

ဤစကားမှာ ဆရာတော်၏စိတ်ဓာတ် ပြောင်းလဲသွားပုံကို ပြသသည့် စကားပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဆရာဇာတ်သည် စောစောကလို စိတ်ဓာတ် ကျမနေတော့ပေ။

ရန်သူ သို့မဟုတ် သိုင်းလောကအား ခုက္ခပေးရန် ကြံနေသူ ကုန်လုံဝမ်းကို ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်လိုသည် စိတ်ဓာတ်များ ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာနေပေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် တက်မုဆရာဇာတ် စိတ်ဓာတ် တက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အလွန်တရား ဝမ်းသာသွားသည်။

သူသည် ကုန်လုံဝမ်းကို အထင်မသေးပေ။

ကုန်လုံဝမ်းကို ရင်ဆိုင်ရာတွင် တက်မုဆရာတော်၊ ဖေကုံးလှတို့ကဲ့သို့သော ဝါစဉ်ကြီးသိုင်းသမားကြီးများ၏ အကူအညီက ရပါမူ အောင်မြင်အောင် တိုက်ခိုက်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။

ထို့ကြောင့်...

အားတက်ပွယ်စကားကို ဆက်ပြောလေ၏။

‘ဆရာတော်ထို့...နောင်ကြီးဖေကုံးလှနှင့်တို့ ဘာမှစိတ်မပျက်ကြပါနဲ့၊ ကုန်လုံဝမ်းသားတွေဟာ တရုတ်ပြည်အနှံ့ ရှိတယ်၊ အထူးသဖြင့် ဟောဒီစခန်းကို ဗဟိုပြုတဲ့ မိုင်နှစ်ရာအတွင်းမှာ ပိုပြီး သိပ်သည်းမှုရှိတယ်၊ ထွက်ပြေးသွားတဲ့ လူသုံးယောက်သောင်းကို လူဖမ်းလွယ်ကလေး ရနိုင်မှာပါ’

ထန်ရွှင်က တစ်ချက်ထောက်ပြ၏။

‘ဒီလူသုံးယောက်ဟာ သိုင်းသမားများ ဖြစ်သော်ငြားလည်း လူသားတွေပဲဖြစ်ပါတယ်၊ လာမန် အရပ်သားဟာ ခုနစ်ရက် အစာခံနိုင်ရင် သူတို့ အလွန်ဆုံး ဆယ့်လေးရက်ပဲ အစာခံနိုင်ကြမှာပါ။ သူတို့ ဘာမှ မစားမသောက်ရသေးဘူး၊ သူတို့ အစာရွာဖွေရဦးမယ်’

ဖေကုံးလှနှင့်က...

‘သူတို့နောက်ကို ကျုပ်တို့လိုက်ရင် မုချ တွေ့နိုင်ပါတယ်၊ စကယ်တမ်း အင်မေးဖို့သံ ခက်တာပါ’

ထန်ရွှင်သည် သူ၏ မခေါက်ယပ်ဘောင်ကလေးကို ဖြန့်၍ ယပ်ခတ်သည်။

‘ကျုပ်တို့ရဲ့ အဓိက သား ကောင် က နိုင် ချစ် နော် ဆိုးတဲ့ ကောက်ကျစ်တဲ့ မြေဒူးမလေး မဟုတ်ပါဘူး၊ ရေထဲမှာ ဤပြီး ဖော်ပြီး ဦးခေါင်းနှစ်သားတဲ့ နဂါးကြီးပဲဖြစ်ပါတယ်၊ မြေခွေးမလေးကို ဖမ်းမယ်အစား ကြီးရှည်ရှည်လှန်ထားပြီး နောက်က စောင့်ကြည့်နေတာက ပိုကောင်းတယ်လို့ ထင်ပါတယ်’

ဖေကုံးလှနှင့်သည် သူ၏ အမြင်အမြင်မရှိသည့် အဖြစ်ကို အရှက်ရသွား၏။

သို့သော်...

ထန်ရွှင်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ချီးကျူးသည်။

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင်ကတော့ ဘာပဲပြောပြော ကျုပ်တို့အက်တစ်ရှီတာ အမှန်ပဲ’

ထိုအခါကျမှ ခြံဝင်းအဖြစ်မှ ဓားကိုင်အဖွဲ့သားများ၊ အဘယ်ကြောင့် ဆန်ကုမ်းချီအား မတားဆီးကြသည်ကို သိုင်းသမားကြီးများ သဘောပေါက်မိကြတော့သည်။

ထန်ရွှင်က...

‘အခု ကျုပ်တို့ သတင်းထူးတွေရနေတယ်၊ ကျုပ်တို့တစ်ဦးကို မှာ လူစီခိုးတွေ အသွားအလာ သိပ်များနေဆဲပဲ၊ ရွာစွန်ရွာများက တည်းခိုအိမ်တွေမှာ လူတွေပြည့်နေတယ်လို့ဆိုတယ်’

ဖေကူးလှန်က....

'ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့လဲ ကာကွယ်ရေး အစီအစဉ်တွေ လုပ် ရကော့မှာပေါ့'

ထန်ရွှင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး....

'အသင့်အတင့်တော့ ရှိပြီးပါပြီ၊ ကျုပ်တို့လုပ်ရမယ့် အဓိက အလုပ်က ကြီးကိုင်ညွှန်ကြားနေသူကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ဖို့ပဲ'

ထန်ရွှင်က ဆက်ပြော၏။

'ဒီ နိုင်ငံချစ်နော်ဆိုတဲ့ ဗိန်းကလေးဟာ သိုင်းပညာ သိပ် ကောင်းတယ်၊ ရက်လဲရက်စက်တယ်၊ သူ့ လှော်မြောက်သွားရင် ကြီးကိုင်သူဟာ ဒီဗိန်းကလေးအို ဆက်သွယ်မှာ သေချာတယ်၊ သူက လက်ရုံးတစ်ဖက်လို အားကိုးရတာကိုး'

ဖေကူးလှန်က....

'သူတို့ကို အထင်သေးလို့တော့ မရဘူး၊ နောင်ကြီးထန်ရွှင် အမြင်ပဲလေ၊ ကျုပ်တို့ကို ထိုးဖောက်သွားတာ'

'အထင်မသေးပါဘူး၊ အထင်မသေးလို့လဲ လက်ဝဲရံနဲ့ လက် ယာရံ နှစ်ယောက်ကို ဌာနချုပ်စခန်းဆီ ပြန်လွှတ်လိုက်ပါပြီ ဒီမှာတော့ လေးဆယ်နှစ်အဖွဲ့နဲ့ တဲပြင်မှာစောင့်နေတဲ့ ခားကိုး'

အဖွဲ့ ခို့နေတယ်၊ ဒီအဖွဲ့နှစ်ခုရယ်၊ ဆရာဝတ်တို၊ နောင်ကြီးတို့ ရယ် ပေါင်းပြီးတိုက်ရင်တော့ ရှုံးနိုင်စရာ ရှိမယ်မထင်ဘူး'

တက်မုဆရာတော်က ထန်ရွှင်အား မေးမြန်းစုံစမ်းသည်။

'စောစောက ဒကာကြီးထန်ရွှင် ပြောခဲ့တယ်၊ ချင်းချန် အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ကို သူတို့ဂိုဏ်းသားတွေ လက်ထဲကို အပဲခွဲ တယ်တဲ့၊ အဲဒီဂိုဏ်းကကျော ခုလှုပ်ရှားမှုထဲမှာ ဘယ်လိုပါဝင် မလဲ၊ ကျုပ်တို့ကို ကူမလား'

'ဟင့်အင်း....ကူမယ်မထင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုခင်စား ချင်း ချန် အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ကို လက်ခံပြီး ပြန်သွားလို့ပဲ'

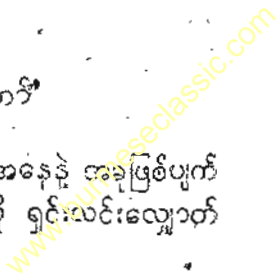
တက်မုဆရာတော်သည် သူ၏ညီတော် ဖန်မုဆရာတော်ဘက် သို့ လှည့်၍မေးသည်။

'ညီတော်....စောစောက ရှိုက်ချက်တစ်ချက် ခံလိုက်ရတယ်' အတွင်းဒဏ်ရာ ရသွားသလား'

ဖန်မုဆရာတော်က ခေါင်းခါ၏။

'မပေါ့ဘူး၊ အသေးအဖွဲ့ပါ နောင်တော်'

'ကောင်းပါလေရှဲ့၊ ဒါဖြင့် ညီတော် အနေနဲ့ အခုဖြစ်ပျက် တွေ့ကြုံရတဲ့ သိုင်းလောက အခြေအနေကို ရှင်းသင်းလျှောက်

ထားဖို့ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ကို ပြန်ပါ။ နောင်တော်က
အဘွား ဒီကိစ္စဖြေရှင်းဖို့အတွက် ကျန်လှဂိုဏ်းမှာ ကျန်ရစ်တဲ့
အကြောင်း လျှောက်ထားပေးပါ

‘စိတ်ချပါ နောင်တော်၊ ညီတော် အခုပဲ ခရီးထွက်ပါ့မယ်’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက စင်ပြောလေ၏။

‘ဖန်မုဆရာတော်၊ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်
ဆရာတော်ကြီး ကျန်းမာချမ်းသာစေဖို့ ကျန်လှဂိုဏ်းချုပ် အို
ယန်ထုံက ဆုမွန်နကောင်း စောင်းလိုက်ကြောင်းကိုလဲ လျှောက်
ထားပေးပါ’

‘စိတ်ချပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျုပ်ကောင်းကောင်းကြီးအမှတ်
ထား လျှောက်ထားပေးပါမယ်’

‘ဖန်မုဆရာတော်...လမ်းမှာဘုဉ်းပေးဖို့ ရိက္ခာခြောက်ချား
စီစဉ်ပေးလိုက်ရမလား’

‘မလိုပါဘူး။ ကျုပ်တို့ ရှောင်လင်တန်းကြီးတွေပဲ၊ အစား
အသောက်အတွက် ကျုပ်တို့မှာ ဘာမှ အပူအပင် မရှိပါဘူး’

‘ဖန်မုဆရာတော်သည် တက်မုဆရာတော်တို့ ရှိခိုး၏။’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံနှင့်တကွ ကျီးတားကြည်အဆုံး
လက်အုပ်ချီ၍ ဂါရဝပြု၏။

ထိုနောက် ခြံဝင်းအတွင်းမှ ပြေးထွက်သွားတော့သည်။
ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းသမားကြီးများသည် ဖန်မုဆရာတော်၏
ကိုယ်ဖော့ပညာ ကောင်းလှပုံကိုကြည့်၍ စိတ်ထဲ၌ ချီးကျူးမိကြ
သည်။

အိုယန်ထုံက တက်မုဆရာတော်အား လျှောက်၏။

‘ဖန်မုဆရာတော် ပြန်သွားတဲ့အတွက် တပည့်တော်တို့
အအားလျော့တာပဲ ဘုရား၊ နို့မို့ရင်...’

‘မပြန်လို့လဲ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ကျုပ်တို့ ရှောင်လင်ကျောင်း
တော်က ထွက်လာတာ ကြာနေပြီ၊ နောက်ပိုင်းက ဆက်သား
လိုက်မလာသေးတာကိုက ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးက ကျုပ်တို့
အပေါ် ဘယ်လောက် အလေးထားပြီး ခွင့်ပြုထားတယ်ဆိုတာ
သက်သေပြနေတယ်၊ ဆက်သားမလာခင် ကျုပ်တို့ကလဲ အခြေ
အနေ အရပ်ရပ်ကို ပြန်တင်ပြသင့်တယ်လေ’

အိုယန်ထုံက....

‘အင်း...ဒါလဲ ဟုတ်သားပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တပည့်တော်တို့နဲ့
အတူ ကူညီဖို့ ဆရာတော်နေခဲ့တဲ့အတွက်တော့ ကျေးဇူးတင်လှ

၃၀၄ တက္ကသိုလ်နေထင်းအောင်

ပါတယ်၊ ကဲ...ကဲ...အထဲကို ဝင်ထိုင်ကြပါဦး၊ ခြံဝင်းထဲ
စကားပြောနေရတာ မကောင်းလှပါဘူး။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ အိုယန်ထု ဦးဆောင်ပြီး ဝင်သွားသဖြင့်
တက်မုဆရာတော်၊ ဖေကုံးလွန်း၊ ထန်ရွှင်၊ ကွမ်းစန်စင်နှင့်
ကျီးတာကြည်တို့လည်း နောက်မှ လိုက်ဝင်သွားကြလေတော့
သည်။

အခန်း (၇၃)

လွတ်မြောက်သူတို့၏ ခရီးစဉ်

ဆန်ကွမ်းချိုသည် နိုင်ချစ်နော်ကို မြေပြင်ပေါ်သို့ ချွေး
လိုက်၏။

နိုင်ချစ်နော်က အမိန့်ပေးလိုက်၏။

‘ကျွန်မအကြောတွေကို ထိုးဖွင့်ပေးစမ်းပါ’

ဆန်ကွမ်းချိုက အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးသည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် တုထန်ဟို၏လက်မှ နွားသားခရေကြီး၊
လှမ်းကြည့်ပြီး ဖြတ်တောက်ပေးလိုက်ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

တုထန်ဟိုလည်း ယခုမှ လွတ်လပ်ခွင့်ရတော့သည်။

သူသည် ဆန်ကွမ်းချို၏ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေ၏။ သူ့ပြန်သည်ပုံမရသေးသဖြင့် အကျိုးအကြောင်း မပြောနိုင်ဘဲ ပါးစပ်ပိတ်နေရအာသည်။

သူ တစ်ချက်အံ့ကြည့်သည်မှာ နိုင်ချစ်နော်သည် အမိန့်ပေးခွင့်ကို မကိုင်ဘဲ ဆန်ကွမ်းချိုအား အမိန့်ပေးနိုင်သည့်အချက်ကို တည်း။

နိုင်ချစ်နော်သည် လုံးဝလှုတ်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကွမ်းလုံဝမ်း၏ အားထူးရသော မွေးစားသမီးအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ကွမ်းလုံဝမ်း၏ကိုယ်ထဲမှ သခင်မအဖြစ်လည်းကောင်း ပြန်လည်ဇာနတ်ဝင်လာ၏။

သူမက ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် တုထန်ဟိုတို့ကို အချက်ပြပြီးခေတ်ဆောင်သွား၏။

ဆေးမိထားသူများအဖြစ် ယုံကြည်နေသဖြင့် တုထန်ဟိုတို့အား စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောပေ။

မကြာမီ ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်နိုင်သည့် လမ်းတစ်လမ်းကို တွေ့ရသည်။

သူတို့ ဆက်လျှောက်လာရာ ရွာထဲမရောက်မီပင် ကြီးမားသော အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေသည်။

နိုင်ချစ်နော်၏ ခြေလှမ်းများ ရုတ်တရက်ရပ်ဆိုင်းသွား၏။

အင်း... ဒီလိုအိမ်ကြီးမျိုး ရွာအပြင်မှာ လာဆောက်နိုင်ဝလှရဲ့ ချမ်းသာမှုအင်အားတာ မသေးဘူး၊ ဒီမှာ ခဏ ဝင်ခိုမယ်။

နိုင်ချစ်နော်သည် ခြံတံခါးကိုဖွင့်ပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်သည်။ အိမ်ကြီးသို့ရောက်သောအခါ တံခါးမကြီးကို တခေါက်ခေါက် ခေါက်လိုက်၏။

'ကျွ...'
ဆီမသည့်သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော တံခါးမကြီးသည်ကူပလောင်သော် အသံပြုပြီး ပွင့်သွားလေ၏။

အသက်နှစ်ဆယ် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူငယ်တစ်ယောက် ဦခေါင်းပြုထွက်လာ၏။

လူငယ်သည် လှပချောမောသည့် နိုင်ချစ်နော်ကို တွေ့လိုရာသောအခါ အံ့ကြည့်သွားပုံရသည်။

ထို့နောက် မျက်လုံးများ တဖျပ်ဖျပ် အရောင် တောက်လာ၏။

ထို့နောက် တံခါးမကြီးကို အစွမ်းကုန်ဖွင့်ပြီး ပုခုံးပုခုံးမှ မေးမြန်းသည်။

'ဘာများ အကူအညီလိုလို့လဲ'

'ကျွန်မတို့ခရီးသွားတွေပါ။ မနေ့ညက ဓားပြတွေနဲ့ တိုးပြီး ပစ္စည်းပစ္စယတွေ အလုပ်ရလို့ ဒီမှာ တစ်ရက် နှစ်ရက် လောက် တည်းခိုခွင့်ရမလားလို့ ဝင်စုံစမ်းတာပါ'

လူငယ်၏မျက်လုံးများကား နိုင်ချစ်နော်၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ မခွာတော့ပေ။

သူသည် မကြာခဏအရိအသေပေးနေရုံမျှမက နိုင်ချစ်နော်အပေါ်လည်း အလွန်တရာ စေတနာ သဒ္ဓါတရား ထက်သန်နေ၏။

'အို...ဗုက္ကရောက်လာတဲ့လူတွေပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ခွင့်မပြုနိုင်ရမှာလဲ။ ဒီမှာ အခန်းတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ချောင်ချောင်ချီချီ တည်းခိုနိုင်ပါတယ်'

'သိပ် ဝမ်းသာတာပဲ။ ရှင်တစ်ယောက်တည်း နေသလားဟင်'

'ဟင်အင်း...ကျွန်တော် အမေနဲ့ပါ။ အဖေကတော့ မနှစ်ကဆုံးသွားပြီလေ။ လယ်ခဲမြဲတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ လယ်ပိုင်ရှင်ကလေးပေါ့ဗျာ။ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...ကျွန်တော် မှာ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူတို့ကတော့ ဒီမှာမနေပါဘူး။ ရွာထဲမှာနေတယ်။ ဒီအိမ်မှာ တောက်တိုမယ်ရ ခိုင်စရာရှိရင် သူတို့ရဲ့ သားသမီးကလေးတွေက တစ်ခါတစ်ရံ လာလုပ်ပေးပါဇာယ်'

'ညော်...ရှင်က လူလွတ်ကိုး'

လူငယ်က မျက်နှာပိုးမသေသော မျက်နှာဖြင့် ရယ်ကျဲကျဲ ပြောသည်။

'ပြောရမှာတောင် ရက်ပါကယ်ဗျာ။ မိန်းမယူရမယ့်အချိန်တောင်ကျော်နေခဲ့ပြီ။ ဒါပေမယ့် ခုထက်ထိကိုမရနိုင်သေးဘူး။ အမေကလဲ ကျုပ်ကို အမြဲဆူနေတာပဲ။ ဟင်း...ခင်ဗျားလို ချောချောလှလှမိန်းမမျိုးတွေရင်တော့ ကျုပ်အမေက သဘောကျမှာပဲ'

လူငယ်က အရှက်မရှိဘဲ နိုင်ချစ်နော်အား သူ သဘောကျနေပြီဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ပြောနေလေပြီ။

နိုင်ချစ်နော်က ယုံယုံကလေး ပြုံးလိုက်၏။

'ကဲ...ခါဖြင့်...'

သူမက နောက်ဘက်သို့လှည့်ကြည့်သဖြင့် လူငယ်သည်လိုက်ကြည့်သည်။

'လာကြ...လာကြ'

နိုင်ချစ်နော်၏ခေါ်သံကြောင့် ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် တုထန်ဟိုဟို အိပ်မက်ထဲ လမ်းလျှောက်နေသလို ခပ်ကြောင်ကြောင် လမ်းလျှောက်လာကြလေ၏။

'ကျွန်မအစ်ကိုနဲ့ ကျွန်မဦးလေးလေး သူတို့လဲ ဓားပြတိုက်ခံရပြီး စိတ်တွေ ဂယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားကြတယ်'

လူငယ်က ပျာပျာသလဲ ပြော၏။
‘အို...ဒီလိုဆိုရင် ဝင်ပါ၊ ဝင်ပါ။ သူ့တို့ ညွှန်ခန်းထဲမှာ
ထိုင်နေပါစေ’

နိုင်ချစ်နော်သည် ညွှန်ခန်းထဲဝင်သွားပြီး ဆန်ကွမ်းချိုတို့
အား ထိုင်စေသည်။

‘က...ရှင့်အမေဆီသွားကြရအောင်’
လူငယ်မှ သွားအပြုသား ဖြစ်သွား၏။
ထရန်မီမဘတ် ဖြစ်သွားသည်။

‘လာပါ...လာပါ။ ကျွန်တော် လမ်းပြပါ့မယ်’
တုထန်ဟိုသည် နိုင်ချစ်နော်၏စိတ်ဓာတ်ကို သိသဖြင့် ထိုလူ
ငယ်အတွက် သနားနေမိသည်။

‘ဟင်း...ဒီမိန်းကလေးက အင်မတန်မှ သွေးအေးအေးနဲ့
ရက်စက်တတ်တယ်။ သူ့ရောသူ့ အမေရော သေရင်သေ မသေ
ရင် စုက္ခိတဖြစ်မှာ သေချာတယ်’

ထိုစကားများကို တုထန်ဟိုသည် စိတ်တွင်းမှ ပြောမိခြင်း
သာ ဖြစ်သည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် ထိုလူငယ်နှင့် ပခုံးချင်း ယှဉ်လျှောက်ကာ
အတွင်းခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။

တုထန်ဟိုသည် ထိုသားအမိ၏ အသက်ကို ကယ်တင်ချင်
သော်လည်း မိမိကိုယ်တိုင် ဟန်ဆောင်နေရသူဖြစ်၍ မတတ်သာ
ဘဲ ဒီအတိုင်း ထိုင်နေရတော့သည်။

မကြာမီ နိုင်ချစ်နော်ပြန်ထွက်လာ၏။

လူငယ် ပါမလာတော့ပေ။
သေပြီလား၊ မေ နေပြီလား၊

တစ်ခုခုတော့ဖြစ်နေပြီဟု တုထန်ဟို တွေးသည်။
တစ်ချိန်တည်းမှာပင် တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ပြန်၏။
‘ဝင်ခဲ့၊ ခစ ရုံပဲ စေ့ထားတယ်’

နိုင်ချစ်နော်က ခပ်တည်တည်ပင် လှမ်းပြောသည်။
ကျွန်ခနဲမြည်ပြီး တံခါးပွင့်လာ၏။
လယ်သမား အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်တားသည့် လူ တစ်

ယောက်ကို မြင်ရသည်။

သူ့နောက်၌ လူဆယ်ယောက်ခန့် ရှိနေပြန်သည်။
ထိုလူက နိုင်ချစ်နော်ကို မြင်မြင်ချင်း ဦးညွှတ် ဂါရဝပြု
လေသည်။

‘သခင်မလေး လူတိုမြောက်လာပြီလို့ သတင်းရရချင်း ကျွန်
တော် ဓိုက်လာတာပါ။ ဒီအိမ်ကိုလဲ ကျွန်တော်တို့...’

‘ကိစ္စမရှိဘူး၊ ငါ ကြည့်စီမံပြီးပြီ’
ထိုအခါ လူဆယ်တစ်ယောက်စလုံး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာကြ
လေ၏။

တုထန်ဟိုသည် ကုန်လုံဝမ်း၏ အဆက်အသွယ်များ သတင်
အပို့အယူ မြန်ပုံကို ဩချအံ့ဩနေ၏။
လမ်းခရီး၌ သူ့တို့ မည်သူ့ကိုမျှမတွေ့ဘဲ ရှိခဲ့သည်မဟုတ်

ပါလား။
မည်သို့ သတင်းရောက်သွားမှန်း မခန့်မှန်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေခေ
သည်။

'မင်းတို့ ဘယ်လိုညွှန်ကြားချက် ရထားသလဲ'

'ညီမောင်ရင် ကျန်လှိုက်ကားသားတွေကို ပီပီခိုခို သုတ်သင်ရမယ်လို့ ညွှန်ကြားထားပါတယ်'

'ကျန်လှိုက်ကားသားတွေဟာ သိပ်ပြီး ဖျတ်လတ်တယ်၊ အမြင်သန်တယ်၊ အကြားကောင်းတယ်၊ ဒီလျှို့ဝှက်ချက် ပေါက်ကြားရင် မင်းတို့ပဲ အရင်ဆုံး အသတ်ခံရမှာ သေချာစာမယ်'

'ကျွန်တော်တို့ကို စတင် စေလွှတ်လိုက်ကတည်းက လယ်သမား အဝတ်အစားနဲ့ ဒီနယ်ထဲ ဝင်ရမယ်လို့ ညွှန်ကြားထားပါတယ်၊ နောက်ပြီး အုပ်စုလိုက်မသွားဘဲ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ အလွန်ဆုံး သုံးယောက်တစ်တွဲပဲ သွားရမယ်လို့ ညွှန်ကြားခဲ့ပါတယ်'

နိုင်ချစ်နော်က ပြုံးလိုက်၏။

သူမ ပြုံးလိုက်သဖြင့် သူ့ ခရုမှ ဂိုက်ကားသားမှာ အနေမတတ်အထိုင်မတတ် ဖြစ်သွား၏။

နိုင်ချစ်နော်ပြုံးလျှင် သေမင်း သဘောကျတတ်သည်ကို သူတို့အားလုံး သိထားကြပေသည်။

နိုင်ချစ်နော်က ဒေါသအလျဉ်းမထွက်ဘဲ အေးဆေးစွာ ပြောပြသည်။

'ကျန်လှိုက်ကားမှာ ထန်ရွှင်ဆိုတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူဟာ သူတစ်ပါးထက် ဉာဏ်ပညာ ပိုထူးချွန်တယ်၊ သူ့ကိုမင်းတို့ ကျော်နိုင်ပါ့မလား၊ သခင် ဒီအိမ်ကို မင်းတို့ ဘာသာလုပ်တာလဲ'

'သခင်မလေး မလာခင် ဒီအိမ်ကို စခန်းလုပ်ထားဖို့ ညွှန်ကြားချက် ရလို့လာတာပါ၊ အခုတော့ သခင်မလေး၊ ရောက်နေတော့ ကျွန်တော်တို့...'

'ဘယ်သူက ညွှန်ကြားသလဲ'

'သခင်မလေးရဲ့ ညီမတော်က'

'သူ့မားနေပြီ၊ ဒီနရာကို စခန်းမလုပ်ဘင့်ဘူး၊ ရွာအပြင်မှာ ဒီနေ့ပြီး လူမြင်ရှုံးစရာဖြစ်နေတဲ့ ဒီလို အိမ်ကြီးမျိုးကို စခန်းလုပ်ထားရင် ကျန်လှိုက်ကားသားတွေက မီးရှို့သွားလိမ့်မယ်'

ထိုဂိုဏ်းသားမှာ ဘာမျှ ပြန်မပြောရဲဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလေ၏။

'မင်းဟာ ဘယ်ဂိုဏ်းခွဲကလဲ'

'ကျွန်တော်က တုံပင်ဂိုဏ်းခွဲကပါ၊ နာမည်က တန်ကွန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်ခင်ဗျာ'

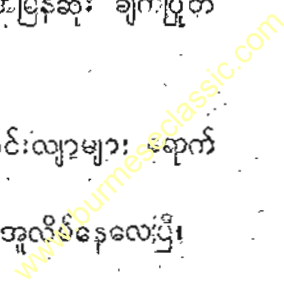
'သွားစမ်း၊ ဒီအိမ်မှာရှိတဲ့ အစားအသောက်တွေကို အမြန်ဆုံး ပြင်ဆင်ခဲ့စမ်း၊ ကျန်တဲ့လူတွေက အိမ်သားဟောလို့ ရုပ်ဖျက်နေကြ၊ အားလုံး သွားကြ'

တန်ကွန်းသည် မီးဖိုဆောင်သို့ ဝင်ပြီး အမြန်ဆုံး ချက်ပြုတ်စီမံရတော့၏။

မကြာမီ...

အခွေတထောင်ထောင်တန်နည်းနည်း ဖောင်းလျာများ ရောက်လာ၏။

တုထန်ဟိုသည် ဆာလောင်လှပြီဖြစ်၍ အူလိမ်နေလေပြီ။

၃၂၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ယှိုသော်....

ဆေးမိထားသူဘစ်ယောက်အနေဖြင့် ဆာလောင်သည့် အရာပြု၍ မဖြစ်ရကား သည်အတိုင်းပင် ငြိမ်သက်နေရသည်။

နိုင်ချစ်နော်က ဆန်ကွမ်းချီနှင့် တုထန်ဟိုတို့အား သောက်ရန် အမိန့်ပေးသည်။
သူမကိုယ်တိုင်လည်း မြိန်ရည်ယှက်ရည် စားသောက်သတန်ကွန်းမှာ သေးမှ ရပ်စောင့်နေရ၏။
နိုင်ချစ်နော်သည် သူ့တို့ကို လုံးဝမထိုင်ခိုင်းပေ။
သုံးယောက်စလုံး တစ်ကြီးစားသောက်ပြီးမှ ပန်းကန်ယောက်များကို သိမ်းဆည်းရန် လက်ကို ကျွဲယမ်းအချက်ကဲ့သို့ ထုတ်စားသောက်သည်အခန်းမှာ ညှော်ခန်းသဘောမျိုးဖြင့် နိုင်ချစ်နော်က ဆန်ကွမ်းချီ၏ပခုံးကိုပုတ်၍ ချီးကျူးသံ ရှင့်သိုင်းပညာ သိပ်ကောင်းတယ်၊ တကယ်လို့ ရှင်မရှင် ဒီခန္ဓာအဖို့ ကျန်လူဂိုဏ်းထဲက ထွက်ရမှာ မဟုတ်ဘဲ သူမသည် တုထန်ဟိုကိုပင် ဆက်၍ပြော၏။
ရှင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဒီအခန်းထဲမှာရှိတဲ့ ခုံတွေကိုအပြီး အိပ်ကြ။
တုထန်ဟိုသည် ဆေးမိထားသူများ ပြုလုပ်သည့် ဟာအတိုင်း ခုံများကို ထချိဆက်သည်။

ဆန်ကွမ်းချီကလည်း ထိုအတိုင်းပင် ပြုလုပ်သည်။
ထိုနောက် လှူအိပ်လိုက်တော့၏။
ထိုအချိန်တွင် ဆန်ကွမ်းချီ မအိပ်သေးပေ။
နိုင်ချစ်နော်သည် သူမ၏ထိတ်အတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကို နှိုက်ထုတ်ပြီး ချီတုံချတုံဖြစ်နေ၏။
တုထန်ဟိုသည် မျက်စိကိုမှေး၍ စောင့်ကြည့်နေ၏။
ထိုစဉ်မှာပင်....
နိုင်ချစ်နော်ထံမှ တီးတိုးစကားသံများ ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

'အင်း....သူ့ကို အဆိပ်ပြေဆေးတော့ တိုက်ချင်ပါရဲ့၊ တိုက်လိုက်ရင် သူဟာ ရန်သူဖြစ်သွားဦးမယ်၊ ဟင်း....မတိုက်တာဘဲ ကောင်းပါတယ်လေ'
သူမသည် သူမနှာသာဆုံးဖြတ်ကာ ဆေးလုံးကို ပြန်သိမ်းလိုက်တော့၏။
တုထန်ဟိုမှာ အလုံးစုံကို တွေ့မြင်ကြားသိနေရသဖြင့် စိတ်ထဲ၌ မသက်မသာ ဖြစ်သွားရတော့သည်။
'ဆန်ကွမ်းချီဟော့ ငုက္ကပဲ၊ သူမိထားတဲ့ ဆေးရှိန်ဟာ အချိန်ဒီလောက်ကြာကြာ တက်နေမှတော့ သူ့ခေါင်းတွေ ဘယ်ခဲနိုင်တော့မှာလဲ'
တုထန်ဟိုသည် ဆန်ကွမ်းချီအတွက် စိတ်ပူမိသော်လည်း မည်သို့မျှမတတ်နိုင်ဘဲ ရှိသည်။
နိုင်ချစ်နော်သည် ဆန်ကွမ်းချီ၏ခရု ထိုင်ခုံတစ်လုံး၌ ထိုင်ကာ မျက်နှာ စေ့စေ့ကြည့်၍ အကဲခတ်၏။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာမှ ခပ်ကြောင်ကြောင်ပင် ပြန်ကြည့်နေသည်
ဆေးမပြယ်သေးကြောင်း မျက်လုံးများက သက်သေခံ
၏။

‘ဆန်ကွမ်းချို၊ ရှင့်သိုင်းပညာဟာ သိပ်ထူးခြားတယ်၊ ဒီပညာ
ကို ဘယ်က သင်လာသလဲ’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် မျက်လုံးများမှိတ်ပြီး အတန်ကြာစဉ်းစား
နေ၏။

သူ့စဉ်းစားပုံ ကြာမြင်လွှားဖြင့် နိုင်ချစ်နော်သည်ပင် ဇိတ်
မရှည်တော့ပေ။

‘ဆန်ကွမ်းချို... ဒီပညာကို ဘယ်က သင်လာသလဲ၊ မှန်မှန်
ပြောစမ်း’

ဆန်ကွမ်းချို၏မျက်လုံးမှ ပွင့်လာ၏။
‘တုရားကျောင်း တစ်ခုထဲမှ’

နိုင်ချစ်နော် လန့်သွား၏။
‘စာလဲ...ရှေ့ပင်လင်ကျောင်းလား’

ဆန်ကွမ်းချို ခေါင်းခါ၏။
‘မဟုတ်ဘူး’

‘ခါဖြင့် အာကျောင်းလဲ’
‘ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ ကျောင်းပျက်ကြီး’

ကျောင်းပျက်ကြီး ဟုတ်လား’
‘ဟုတ်တယ်၊ ဘုန်းကြီးတွေ တစ်ပါးမှ မရှိတော့ဘူး၊ အနီး
တွေပဲ ရှိတော့တယ်’

‘ဘာ’
‘အရိုးတွေ၊ ဘုန်းကြီးတွေရဲ့ အရိုးတွေ၊ အရိုးတွေ ထိုင်နေ
တယ်’

တရားထိုင်ရင်း အရိုးကျနေသည့် ကမ္မဋ္ဌာန်းရှင်များက ဆန်
ကွမ်းချိုက ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်...
နိုင်ချစ်နော်က မှ ဆန်ကွမ်းချို မပါကံကရတွေ ပြောနေသည်
ဟု ထင်မှတ်သွား၏။

နိုင်ချစ်နော် မတ်တတ်ပေါ်လိုက်သည်။
‘ကဲ...ကဲ...ရှင်လဲ ပန်းခိုးလားပြီ၊ ကပ်ပေးတော့’

တုယန်ဟိုသည် ကမန်းကတန်း၊ မျက်လုံးမှိတ်လိုက်သွား၏။
နိုင်ချစ်နော်က ‘လှည့်ကြည့်သောကြောင့်ဖြစ်၏’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် နှစ်လုံးဆက် ကလားထိုင်ပေါ်၌ ချက်
ချင်း အိပ်ပျော်သွားသေး၏။

နိုင်ချစ်နော် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသဖြင့် တုယန်ဟိုလည်း
မျက်လုံးများ ဒီထဲလိုက်၏။

သို့သော် ခြေထဲများ ပြန်ကြားလာသောဖြင့် မျက်လုံးကို
မွေးကြည့်လိုက်ရာ နိုင်ချစ်နော်သည် စေတနာထက် ယူလာပြီး

ဆန်ကွမ်းချိုအား လွှမ်းခြုံပေးလိုက်သည်ကို တွေ့ရသေး၏။
‘အင်း... ဒီခိန်းကလေးရဲ့ မြေခွေး ရင်ခေါင်းထဲမှာ ကြင်နာ

တတ်တဲ့ အသည်းနှလုံး ရောက်ရှိလာပါပဲကော’
ထိုစဉ်မှာပင် နိုင်ချစ်နော်သည် ဆန်ကွမ်းချို၏ မျက်နှာကို

အနီးကပ် လေ့လာနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

သူမ၏ အတွင်းအိတ်ထဲမှ ပဝါတစ်ထည်ကို နှိုက်ယူကာ ပွတ်သပ် ချေဖျက်နေ၏။

‘ရော...ခက်ပြီ၊ ဒီမိန်းကလေးဟာ ဆန်ကွမ်းချို ရုပ်ဖျက် ထားတာ တွေ့သွားပြီ၊ အင်း...တော်သေးရဲ့၊ ရုပ်ဖျက်ဆေးကို ပြန်ဖျက်နိုင်တဲ့ဆေးကို ငါက သူ့ပေးမထားပေလို့၊ ငါ့ဆေးကို ဖိနှပ်ထဲမှာ ဝှက်ထားခဲ့မိတာ ကံကောင်းတာပဲ၊ ဒီမိန်းကလေး ဟာ သင်္ကာမကင်းဖြစ်ပြီ၊ ငါ့ကို ရှာချင်ရှာနိုင်တယ်’

နိုင်ချစ်နော်သည် မျက်နှာပေါ်မှ ဆေးများကို ဖျက်၍မရ သေးအခါ ဆန်ကွမ်းချို၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ရှာဖွေတော့၏။

မည်သည့်ပစ္စည်းမျှ မတွေ့သောအခါ တုထန်ဟိုအိပ်နေသည့် နေရာသို့ လျှောက်လာတော့၏။

တုထန်ဟိုမှာ အိပ်မောကျနေဟန် ဟန်ဆောင်နေရသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ် အနံ့အပြား လိုက်လံရှာဖွေသော်လည်း မည် သည့်ပစ္စည်းမျှ မတွေ့ရသောအခါ နိုင်ချစ်နော် စိတ်ပျက်သွား သည်။

‘သိပ်အံ့ဩစရာကောင်းတာပဲ၊ သူတို့ဆီမှာ ဘာသဲလွန်စမှ မတွေ့ရဘူး’

တုထန်ဟိုသည် မျက်လုံးကို ကသာကလေးမွေး၍ ကြည့် လိုက်၏။

နိုင်ချစ်နော်သည် သူ့ကိုကျောခိုင်းပြီး စဉ်းစားနေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူမ၏အကြောက်ကို ထိုးပိတ်ပြီး ဆန်ကွမ်းချို အတွက် အဆိပ်ပြေးဆေး လုယူရန် ကြံလိုက်သည်။

ထိုခဏမှာပင် နိုင်ချစ်နော်သည် ပြုံးခနဲ ရှေ့သို့ထွက်သွား သဖြင့် တုထန်ဟိုမှာ သူ့အကြံအစည်ကို ထခြောက်အောင်မြင် အောင် အကောင်အထည် မဖော်လိုက်ရတဲ့ရှိသည်။

‘ဟင်း...ဖြစ်ရလေ’
တုထန်ဟိုသည် စိတ်ထဲ၌ပင် ကျိတ်၍ သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။ မကြာမီ သူမသည် သူမ၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားတော့၏။ ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ဆန်ကွမ်းချို၏ အသက်ရှူသံသာ အခန်းထဲ၌ လွှမ်းမိုးနေ သည်။

တုထန်ဟိုမှာ ပင်ပန်းနေ၏။ သို့သော် သူ အိပ်မပျော်နိုင်တဲ့ ရှိနေ၏။ သူ အိပ်ရမည်။

သို့မှသာ အင်အားများ ပြန်ပြည့်မည်။ နိုင်ချစ်နော်ဆိုသည် ဝံပုခလွှာကဲ့သို့ရက်စက်သော မိန်းကလေး ကလည်း သံသယကင်းမည်။ သို့သော် သူ အိပ်၍မရပေ။ ထိုအချိန်မှာပင် ခြေသံများ ကြားရသဖြင့် မျက်စိများကို ပြန်မှေးလိုက်ရသည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် သူမ၏ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခြင်း တည်း။ သူမသည် ဆန်ကွမ်းချိုကို သေချာစွာ အကဲခတ်နေ၏။ သူမ၏ မျက်နှာပေါ်၌ ဆန်ကွမ်းချိုအပေါ်၌ ဆုံးဖြတ်ချ ခက်သည့် အမှုအရာများပေါ် နေကြောင်း တုထန်ဟိုတွေ့ရသည်။

မကြာမီ နိုင်ချစ်နော်သည် ဆန်ကွမ်းချိုကို စေ့ခနဲ ပပူကာ
သူမ၏ အခန်းထဲသို့ သယ်ဆောင်သွားလေ၏။
အိပ်မောကျပ်နေသည့် ဆန်ကွမ်းချိုကား တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်
ချေ။

တုထန်ဟိုကား အထိထိကြီး ထိတ်သွားစေပြီ၊
လှိုင်းသော် သူလည်း ချက်ချင်း မသရဲပေ၊
နိုင်ချစ်နော်၏ လှုပ်ရှားမှုက မြန်မာတို့ကဲ့သို့
သို့ "ထမည်နှင့် ဟိုကလွက်သာသျှင် သူ ပက်ပင်းကြီး မိသွား
နိုင်ကည်း

ထိုမကြာင့် ဘာတန်းကြီးအောင် ဆိုင်းနေရသည်။
သို့တိုင် မည်သည့်အသံမျှ မကြားရသောအခါ တုထန်ဟို
မှာ ဆန်ကွမ်းချိုအတွက် စိတ်အပူကြီး ပူလာမိတော့၏။
သူသည် ပြည့်ညင်းစွာ ထထိုင်ပြီး ပြည့်ညင်းစွာ ထရပ်
သည်။

ထို့နောက် ကိုယ်ကိုဖော့လှုပ် အခန်း၌ ကျောက်ရပ်
ပြီး အထံကို နားထောင်သည်။
မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရသောအခါမှ ချောင်းကြည့်
သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ခုတင်ပေါ်၌ အိပ်ပျော်လျက်ရှိသည်။
သူမသည် ဆန်ကွမ်းချိုကို ကျကျနန ခေါင်းအုံးနှင့် သိပ်
ထား၏။

သူမကမူ ဆံပင်များ ဖားလှားချလျက် ပြတင်းပေါက်မှ
အပြင်သို့ ဝေးမောနေသည်။

ကောပြည် တသန်သန် ပြူးလိက်သောအခါ သူမ၏ ခ
များ လေထဲ၌ ဝေ့ဝေ့၍ သွား၏။

တုထန်ဟိုသည် သူမ၏ မျက်နှာကို မမြင်ရချေ။
ကျောပြင်ကိုသာ မြင်နေရ၏။
'ဟင်...'

နှိပ်ချစ်နော်ဆီမှ သက်ပြင်းခုခံ ကြားလိက်ရသောအ
ထိုမိန်းကလေး၌ စိတ်ဆိုးပြတ်ရုဏ်သော ပြဿနာ တစ်
ဝင်နေပြီဟု တုထန်ဟို နားထောင် သဘောပေါက်ထိုက်မိ
သည်။

'အင်း... သူဟာ ဆန်ကွမ်းချိုအပေါ် ထင်စားထားပေပြီ
လာတာပေဟေ့။ အမှန်ပဲ။ ခေါ်နေကြည့်မို့ ဝေ့ဝေ့က အ
ဖြေအေးကျွေးမလို့ ကြံတာပေါ့။ နောက်ပြီး ကြင်ကြင်ခ
သိပ်အားပုံကလဲ...'

တုထန်ဟို ဆက်မတော့တော့ပေ။
ဆက်တော့လျှင် ဤမိန်းကလေးသည် ဆန်ကွမ်းချိုအား
နေပြီဟူသော မှတ်ချက်မျိုး ချရမည်မှာ မေ့ချာလှတော့သ
ထိုစဉ် ခြေသံပြင်းပြင်းဖြင့် နင်းလာသံက ကြားမိ
သောအခါ တုထန်ဟို ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားတော့သည်။

သူ့နေရာ၌လည်း ပြန်မအိပ်နိုင်၊
ဤနေရာ၌လည်း ဆက်လက်မရပ်နိုင်တော့ပေ။
နောက်ဆုံး ကြံရာမရတော့သဖြင့် စိတ်ကို အတည်ငြိမ်
ထားကာ အခန်းထဲသို့ ခုန်ဝင်သည်။

သူ နေဝင်ခြင်းမှာ နိုင်ချစ်နော်လှည့်ကြည့်သည်နှင့် အံ့ကိုက် နှစ်နေသည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် တုထန်ဟိုနေဝင်လာခြင်းအတွက် ဝမ်းသာသွားပုံရသည်။

ဤအချက်ကို တုထန်ဟို နားမလည် သဘောမပေါက်ပေ။ ဆန်ကွမ်းချိုကို မြန်မြန် ပွေ့ချီထားလိုက်။

တုထန်ဟိုသည် နိုင်ချစ်နော်၏ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို တွေးတောချိန်မရဘဲ ချက်ချင်း ကောက်ယူပွေ့ချီလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အခန်းဝသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာ ဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် အထက်အောက် အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ထိုလူသည် အမူအရာအားဖြင့် ခက်ထန် ကြမ်းကြုတ်ဟန် ရှိ၏။

မည်းနက်သောမုတ်ဆိတ်မွှေးများက ထိုသူအား ပို၍အရုပ်ဆိုးစေသည်။

မျက်လုံးများကမူ မီးကျီဒီးခဲလို ရဲရဲနီနီနေစေသည်။

သူသည် နိုင်ချစ်နော်အား တစ်ကိုယ်လုံး ဖောက်ထွင်းသွားမတတ် စူးရှသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လျက်ရှိနေသည်။

နိုင်ချစ်နော်ကလည်း စူးရှခက်ထန်စွာ ပြန်ကြည့်နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တီးသောအကြည့်၊ မသင်္ကာသောအကြည့်များဖြင့် ကြည့်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အတန်ကြာမှ....

'သခင်မ ပင်ပန်းသွားပြီလား'

'အလံအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်ရော နေကောင်းရဲ့လား၊

ထိုချင်း မတွေ့ကြတာ သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီ မှတ်တယ်' ထိုလူက ရယ်လိုက်သည်။

သူ့ရယ်ခြင်းက ဖြစ်ခြောက်သည့်ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေ၏။

'သခင်မ....ရတနာပစ္စည်း သုံးမျိုးကို ရခဲ့ပြီပြီပေါ့! လား'

'မတွေ့သေးပါဘူး၊ အခြေအနေအားလုံးကို ကျွန်မ ကြီးဆီ အစီရင်ခံပြီးပါပြီ'

ထိုလူ၏မျက်လုံးအကြည့်များသည် တုထန်ဟိုနှင့် တုထန်ဟို ပွေ့ချီထားသည့် ဆန်ကွမ်းချိုပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

'ဒီလူတွေက သခင်မ သိမ်းသွင်းထားတဲ့ လူသစ်တွေလား၊

'ရပ်နေတဲ့လူက ဖခင်ကြီးသိမ်းသွင်းထားတဲ့လူလား၊ သို့မဟုတ် ထားတဲ့လူကတော့ ကျွန်မ သိမ်းသွင်းထားတဲ့လူ'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သိမ်းသွင်းထားတဲ့လူကို ကျုပ် တစ်စုံ မတွေ့ဘူးပါလား'

'သိမ်းသွင်းတာ ကြာမှမကြာအေးဘဲ၊ အယ်လိုလုပ်မြို့မှာလို့'

သိုင်းပညာကတော့ ထိပ်တန်းကပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်နဲ့တူတယ်။
ထိပ်တန်းက ဖြစ်သလား မဖြစ်သလားတော့ မသိဘူး။
သူက တိဗက်က ကျားပွတ်ဘုရင်ကြီး တုထန်ဟိုပဲ။ ရှင် ကြားဖူး
မှာပေါ့။

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်၏။

အင်း... မဆိုးဘူး။ နားပညာရှိတဲ့လူလို့ ပီသောက်ဆိုရင်တော့
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရှဲ့ ကိုယ်ရဲတော်တပ်သားဖြစ်နိုင်လောက်ပါတယ်။
တုထန်ဟိုမှာ အောက်သက်သက် ဖြစ်သွား၏။

သိုင်းလောက၏ ထိပ်တန်း သိုင်းပညာရှင် ဘစ်ယောက်၏
စွမ်းရည်သည် သူတို့က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟု ခေါ်နေသည့် ကွန်လုံ
ဝမ်း၏ ဂိုဏ်းရဲတော်ဖြစ်ရုံလောက်တင်ပဲလား။

တုထန်ဟိုသည် မခံချင်စိတ်ကို မျှီသိပ်၍ မျက်နှာမပျက်
အောင်၊ သူတစ်ပါးမရိပ်မိအောင် ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေရလေ၏။

ထိုစဉ် နိုင်ချစ်နော်က မေးခွန်းထုတ်သည်။

အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၊ ရှင်မှာ တာဝန်တွေ ပီသောက်
များနေရက်နဲ့ ဒီကို လာချိန်ရသေးသလား။

အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်သည် နိုင်ချစ်နော်၏ မေးခွန်းကို
မပြောဘဲ ရှေ့တိုးလာပြီး ဆန်ကွမ်းချိုကို အကဲခတ်သည်။

ဤအချက်က ထိုလူ၏အဆင်အတန်းကို ပြသသည်။

ထိုလူသည် နိုင်ချစ်နော်အမိန့်ပေးစေခိုင်းသမျှလိုက်နာရမည့်
ဂိုဏ်းလားမျိုး မဟုတ်ပေ။

နိုင်ချစ်နော်နှင့် တန်းတူရည်တူ သို့မဟုတ် နိုင်ချစ်နော်ထက်
အဆင့်မြင့်သော ရာထူးရှိနိုင်ပေသည်။

သူက သခင်မ သိမ်းသွင်းထားတဲ့ လူလား။

ဟတ်ပဲတယ်။ ကျွန်မလက်အောက်မှာပဲ တာဝန်ချထား
ပါတယ်။ ဖခင်ကြီးကလဲ ခွင့်ပြုထားတယ်။

အလံအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်၏ ပညာနက် ပိန်လှီသောလက်
သည် ဆန်ကွမ်းချို၏ရင်ဝသို့ စမ်းသပ်ရန် ဆန်တန်းရောက်
လာသည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ လှုပ်ရှားသွား၏။

သူ့ခေါင်း၌ ထိုးစိုက်ထားသည့်ဆံထိုးဖြင့် အလံအဖွဲ့ခေါင်း
ဆောင်၏ လက်ကောက်ဝတ် သွေးကြောကို လှမ်းထောက်
သည်။

အလံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၊ ကိုယ့်ဒိတ်ကို ကိုယ်ထိန်းမှုပေါ့။
ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မလက်အောက်ကလူကို စမ်းသပ်ဖို့ လက်လှမ်း
မသလဲ။

နိုင်ချစ်နော်၏အသံက အေးစက်သွားသည်။

ထိုလူက သူ့လက်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်၏။

မီးတောက်သောချက်လုံးဖြင့် လှမ်းကြည့်ကာ...။

သခင်မ... ဒီနေရာ ဘာနေရာလဲဆိုတာ သိရဲ့လား။

နိုင်ချစ်နော်က အေးစက်စက် ရယ်မောလက်၏။

ရှင့်ပိုင်နက်နယ်မြေလို့ ဆိုလို့တာလား။

၃၃၆ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

'ကျုပ်ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့အမိန့်အရ ဒီနယ်ကို ရောက်လာခဲ့တဲ့ လူပဲ'

နိုင်ချစ်နော်သည် ကျောက်စုပ်ကြီးကဲ့သို့ ဆန်ကွမ်းချီကိုပေးချီ ရပ်နေသည့် တုထန်ဟိုအား လှမ်း၍ အမိန့်ပေးလေ၏။

'တုထန်ဟို...သူ့ကို ခုတင်ပေါ် ချထားလိုက်၊ သူ့ ဝတ်စုံက သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး'

ဆန်ကွမ်းချီမှာ ပင်ပန်းမှုဒဏ်၊ အဆိပ်ဆေး၏ဒဏ်ကြောင့် အနည်းငယ်မျှမလှုပ်ရွှားဘဲ အိပ်မောကျနေသည်။

တုထန်ဟိုသည် နိုင်ချစ်နော်၏ အမိန့်အတိုင်း ဆန်ကွမ်းချီကို ခုတင်ပေါ် သွားတင်ပြီး နိုင်ချစ်နော်၏ ငှောက်ဘက်သွားရပ်နေလိုက်၏။

စာစဉ် ၅ ပြီး၏။

(စာစဉ် ၆ ဆက်လက်ပတ်ရှုပါရန်)